www.burmeseclassic.com
လက်ရွေးစင် ပရ ဂုဏ္ဍိရဝတ္ထု တိုများ
မောင်သွေးရှင်
မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)
မင်းမင်းကိုနိုင်
မင်းပုည
BURMESE CLASSIC
www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘုရား ၊ တရား ၊ သံဃာ
အမိ ၊ အဖ ၊ ဆရာသမား
အနန္တော အနန္တ ငါးပါးအား
ဦးထိပ်ထားလျက်

ရွှေဟင်္သာ
စာပေ

မာတိကာ

၁။ မောင်သွေးရှင်
ထင်းရှူးမြိုင်မှ ခေတ်လမ်းဗျာဇ်ပုဒ် ၇ မှ ၃၄

၂။ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)
ပထက်ချိုက်နှင့် ဗဠလက်အရွေးမ ၃၅ မှ ၈၁

၃။ မင်းပုည
အလွမ်းတစ်ထောင် ပိသတောင် ၈၃ မှ ၁၂၅

၄။ နေတိဟိတ်ဇော်
မရထားဆင်စွယ်သိုက်ခရီး ၁၂၇ မှ ၁၇၂

၅။ မင်းမကိုင်
တရွှေရွာတွေ့သူ၏လက်နက် ၁၇၃ မှ ၂၄၀

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၇၄၄၁၁၀၈
အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၇၀၄၈၉
ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း
(ရဲအောင်စာပေ)
အမှတ်(၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။
အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်စိန်
(ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်)
၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)၊ရန်ကုန်မြို့။
စီစဉ်သူ - မောင်တင်မွေး
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - K စူးငယ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်
ပထမအကြိမ် - ဇွန်လ၊ ၂၀၀၉။

၈၀၈.၈၃
ကလောင်စုံ
လက်ရွေးစင်ပရဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ / ကလောင်စုံ ။ - ရန်ကုန် ၊
ရဲအောင်စာပေ ၊ ၂၀၀၉။
၂၄၀ - စာ ၊ ၁၂ × ၁၈ စင်တီ။
(၁) လက်ရွေးစင်ပရဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

BURMESE CLASSIC

ကလောင်စုံ

လက်ရွေးစင်ပရဂမ္ဘီရ ဝတ္ထုတိုများ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မောင်သွေးရင်

ထင်းရှူးမြိုင်မှ
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြင်ဦးလွင်ရောက် ဧည့်သည်များ

ကျွန်ုပ် ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ ယနေ့ပါဆို သုံးရက်မြောက် ရှိပါပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းလည်း ပါရှိလေ၏။ ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းသည် တရားမမှုတစ်မှုကို လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရင်း ပြင်ဦးလွင်သို့ မကြာမကြာလာရလေ့ရှိ၏။

အမှုစစ်ဆေးခြင်းကို မန္တလေးတိုင်းရုံး၌ ဆောက်ရွက်ရပြီး ပြင်ဦးလွင်မှာတက်၍ နားနေပြီးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လေ့ရှိ၏။ အခင်းဖြစ် အဆောက်အအုံနှင့် မြေသည် ပြင်ဦးလွင် ညံ့တောရပ်ဘက်တွင် ရှိလေ၏။

ရန်ကုန်မှနေ၍ မန္တလေး၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့ များသို့ မကြာမကြာ သွားရောက်ရသော ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းက ကျွန်ုပ်အား တစ်ရက်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

ရွှေဘသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အိုင်ဆေး ကိုသွေးရင်၊ အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပြီး၊ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဆန်းလှတဲ့ ဂမ္ဘီရဝတ္ထုဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ခင်ဗျား မရေးချင်ဘူးလား"

"အို ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ ရေးချင်သမှ လက်လေးများပင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လို့ ပြောရတော့မှာပ"

"အင်း ... လက်ကလေးများပင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အသည်းလည်းတုန်၊ ရင်လည်းတုန်ရမယ်၊ မေးလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်စေရမယ်ဗျ"

"ညွှန်းလှချည်လား ရှေ့နေကြီးရယ်၊ ဘယ်မြို့မှာ ဘာမှုများ တွေ့ထားလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ"

ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်တစား မေးလေ့ရှိရာ ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းက ပြုံးတေ့တေ့ဖြင့် ...

"ဟင်း ... ဟင်း ... ခင်ဗျားလည်း ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာပီပီ ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရမယ်ဆိုတာနဲ့ မေးကြောတွေ လက်ကြောတွေ ထောင်ထလာတာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ပြုံးရယ်လျက် ...

"ဟင်း ... ဟင်း ... သားကောင်ရှိတယ်လို့ ကြားလိုက်ရတဲ့ မုဆိုး၊ ငါးအုပ်ရှိရာ ကွန်ချက်နေရာ သိလိုက်ရတဲ့

တံငါများလိုပဲ ရေးစရာဇာတ်လမ်း ကြားရတဲ့ စာရေးဆရာများဟာ ဘယ်မှာ ရင်မခုန်ဘဲ ရှိလိမ့်မလဲဗျာ၊ ပြောစရာ ရှိတဲ့ ဇာတ်လမ်း ပြောပါတော့"

ဟု တောင်းဆိုလေရာ ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းက ...

"ဟဲ ဟဲ ... ဒီလို အလွယ်ပြောလို့ မရဘူးဗျ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် လိုက်လံလေ့လာ သုံးသပ် ဆုံးဖြတ် ရေးသားရမယ့် ဂမ္ဘီရသည်းဖိုဝတ္ထုဗျ"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အထူးပင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ...

"ဘယ်လိုများလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လေ့လာရမယ် သုံး သပ် ဆုံးဖြတ်ရမယ် ... ဟုတ်စ။ ခင်ဗျားဟာ ပဟေဠိတွေပါလား"

ဟု ပြောသည့်အတွက် ဦးစောဝင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ဆက်ပြောလေ၏။

"အင်း ... ပဟေဠိဆန်ဆို ကျုပ် လိုက်နေတဲ့ အမှုကိုက သည်းဆိတ်ရင်ဖို မှုခင်းဝတ္ထုလား။ လျှို့ဝှက်နက်နဲ ဂမ္ဘီရဝတ္ထုလား ရောထွေးနေတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကိုယ်တိုင်လေ့လာဖို့ ပြောရတာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ အတော်ကောင်းလိမ့်မယ်ဗျ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကျုပ် စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ၊ ဘယ်ကို လိုက်ရမလဲ ... ပြော"

"ပြင်ဦးလွင်ကို"

"ဗျာ ... ပြင်ဦးလွင်၊ ဟုတ်စ"

"ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားလိုက်ရမှာ ပြင်ဦးလွင်ပဲ၊ လိုက်နိုင်မလား"

"အိုကေဗျာ ... သိပ်လိုက်တာပေါ့"

ကျွန်ုပ်က အားရဝမ်းသာ ကတိပေးလိုက်မိလေ၏။ တကယ်လည်း လိုက်လိုက်လှဲလှဲ လိုက်ပါလိုသဖြင့် ကတိပေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပြင်ဦးလွင်သို့ ညှိသွားညှိလာ တစ်ခေါက်မျှသာ ရောက်ဖူးခဲ့ပေ၏။ ယခုလို ညအိပ်ညနေ ရက်များများ နေရန် အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်ဘူးခဲ့ချေ။

ယခုတော့ အဆင်ပြေလေပြီ။

သည်တစ်ခေါက်တွင် ဦးစောဝင်းသည် တစ်ပတ်မျှ နေထိုင်မည် ဖြစ်လေ၏။ အမှုနှင့် ပတ်သက်သူများကို စောင့်စား တွေ့ဆုံမည် ဖြစ်လေ၏။

ဦးစောဝင်း တစ်ယောက် ပြင်ဦးလွင်၌ ကြာကြာနေမည် ဆိုကတည်းက ကျွန်ုပ် ကျိတ်၍ ဝမ်းသာမိနေ၏။ ကျွန်ုပ်

သည် ပြင်ဦးလွင်၏ အေးချမ်းသာယာလှပမှုများ တစ်ဝကြီးခံစား ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့နှင့် ...

ကျွန်ုပ် ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်ခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်ုပ် ရောက်နေသည်မှာ သုံးရက်မြောက်ပင် ရှိလေပြီ။

ကျွန်ုပ်ထင်သလို ပြင်ဦးလွင်တွင် အလှအပ သဘာဝတွေကို တစ်ဝကြီး ခံစားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ကျွန်ုပ် ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်ပြီး ထင်းရှူးမြိုင်သို့ ဝင်မိသည်နှင့် အသည်းပျက်ဖွယ် ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်သနစ်တို့နှင့်သာ စတင်ဆုံစည်းရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ထားသလို ပြင်ဦးလွင်၏ အလှများကို ရှာဖွေခံစားမနေနိုင်ဘဲ ထင်းရှူးမြိုင်၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ အသည်းပျက်စရာများ၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာများနှင့်သာ ရောထွေးလုံးပန်းနေခဲ့ရလေ၏။

"အိုင်ဆေး ကိုသွေးရင့်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ စိတ်ပျက်ပြီလား၊ ပြန်ချင်ပြီလား"

ဟု ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းက ကျွန်ုပ်အား ခနဲ့ခနဲ့ မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ပြုံးလျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟဲ ဟဲ … နက်နဲလှ ဂမ္ဘီရဆန်လေပဲဗျ၊ ခင်ဗျားလိုက်နေတဲ့အမှုဟာ သာမန်အမှုမျိုး မဟုတ်ပေဘူးဗျ၊ ဂမ္ဘီရနဲ့နွယ်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖို အမှုတစ်မှုပေပဲ"

"ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားကို ခေါ်လာရတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ ဖြေရှင်းနိုင်ကြပါ့မလား"

"ဖြစ်မှာပါ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေတင်မက ဝိညာဉ်တွေနဲ့ပါ ပတ်သက်နေတဲ့ သည်အမှုမှာ အဓိကသက်သေဟာ ဝိညာဉ်များသာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာပြောမလဲ"

ကျွန်ုပ်က ဖလောင်ဦးဆန်သော မေးခွန်းထုတ်ရင်း ဦးစောဝင်းအား စေ့စေ့ပြန်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဦးစောဝင်းက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးရှင်း …

"ဟင်း … ဟင်း … ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အပါခေါ်လာတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွမ်းပါတယ်။ လိုအပ်သလို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပါတော့"

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မေးပွတ်စဉ်းစားရင်း …

"အေးလေ … လိုက်မယ့်လိုက်တော့လည်း ရေဖျားမြေဖျား ထိပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား။ လမ်းဆုံးရင် ရှာတွေ့မှာပါ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး စကားပင် မပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်နေမိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အတွေးအာရုံထဲမှာတော့ …

သတ္တဝါတို့၏ စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်များနှင့် ကံအကျိုးပေးမှု။

ဝိညာဉ်များဟု ခေါ်နေကြသည့် ဘုံဘဝခြား ပရလောကသားတို့၏ စွဲလမ်းမှုများနှင့် ကံအကျိုးပေး ဖြစ်စဉ်ကသည့်မှုများ။

လူသားနှင့် ဝိညာဉ် ဆက်နွယ်မှု၊ ပတ်သက်မှုများ။

စသည်တို့ကို တွေးတောရင်း ယခုရေးသားလိုက်သော "ဝိညာသက်သေ" ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သည် ဖြစ်ရည်လာရလေတော့သတည်း။

✽ ✽

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အတိတ်ခြေရာ

ယခု ရေးသားဖော်ပြအံ့သော အဖြစ်အပျက်များသည် ကျွန်ုပ်အား ဦးလှိုင်ထွေးက ပြောပြလာသည့် ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပေ၏။

ဦးလှိုင်ထွေးကား ရွှေနေကြီး ဦးစောဝင်းကို ဗုံးရမ်းထားသည့် အမှုသည် ဖြစ်ပေ၏။

ဦးလှိုင်ထွေးသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် အခြေချနေထိုင်လျက်ရှိပေ၏။ ပြင်ဦးလွင်တွင် ၎င်း၏ဖခင်ပိုင် ခြံနှင့် တိုက်ကြီး တစ်လုံး ရှိလေ၏။

ထိုခြံနှင့် တိုက်ကြီးကား "ထင်းရှူးမြိုင်"ဟု အမည်တွင်လေ၏။

ထိုထင်းရှူးမြိုင်တွင် လက်ရှိနေထိုင်သူမှာ ဦးမဲခေါင်ဆိုသူ ဖြစ်ပေ၏။ ဦးမဲခေါင်သည် ထင်းရှူးမြိုင်၏ အရှင်သခင်

များဖြစ်ကြသော ဦးမိုးမင်းနှင့် နန်းချယ်ရီတို့ ရှိစဉ်ကပင် နေထိုင်ခဲ့သောသူ ဖြစ်ပေ၏။ နန်းချယ်ရီနှင့် မောင်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူလည်း ဖြစ်ပေ၏။

ဦးမိုးမင်း သေဆုံးပြီးနောက် နန်းချယ်ရီသည် ထင်းရှူးမြိုင်၌ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ မောင်တော်သူ ဦးမဲခေါင်ကိုလည်း လူယုံအဖြစ် ထားခဲ့လေ၏။

ထိုစဉ်ကာလများအတွင်း၀ယ် ...

ထင်းရှူးမြိုင်သည် ရှုပ်ထွေးပွေလီသော ဖြစ်စဉ်များဖြင့် ပြွမ်းတီးခဲ့ရလေ၏။

ဦးမိုးမင်းတွင် နန်းချယ်ရီနှင့် မရခင်က နှင်းစန္ဒာဟူသော ပထမမိန်းမ ရှိခဲ့၏။ သားနှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့ရာ ဦးဟန်သူနှင့် ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဦးလှိုင်ထွေးကား ယခုအမှုတွင် ရွှေနေကြီး ဦးစောဝင်းကို ဗုံးရမ်းသောသူပင် ဖြစ်၏။

ဦးမိုးမင်းသည် နန်းချယ်ရီနှင့် ကလေးမရခဲ့ပေ။ ဦးမိုးမင်း တစ်ယောက် ပထမဇနီးဆုံး၍ နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်ဝယ် သားနှစ်ယောက်သည် အရွယ်ရောက်နေကြပြီး မန္တလေး တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားနေဆဲဖြစ်၏။

သားနှစ်ယောက်လုံးသည် သူတို့ဖခင် ဦးမိုးမင်းနှင့် နန်းချယ်ရီကို သဘောမတူခဲ့ကြပေ။ မကြည်ဖြူခဲ့ကြပေ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘွဲ့အသီးသီး ယူကြပြီးနောက် ပြင်ဦးလွင်တွင် ပြန်မနေကြဘဲ ရန်ကုန်ရှိ အဘွားထံမှာ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

ပြင်ဦးလွင်ရှိ ဖခင်ရှူးဖြိုင်ကြီးကိုလည်း နန်းချယ်ရီနှင့်အတူ ကျောခိုင်းထားလိုက်ကြလေ၏။

သို့သော် ပြဿနာကား မအေးချမ်းခဲ့။

ဦးဟန်သူနှင့် ဦးလှိုင်ထွေးတို့၏ အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်နှင်းမြက မြေးနှစ်ယောက်အား ထူးခြားသော စကားတစ်ရပ်ကို ဆိုချေ၏။

"မြေးတို့နှစ်ယောက်ကို အဘွားမသေခင် ပြောပြသင့်တာလေးတွေ ပြောခဲ့မယ်။ မင်းတို့အဖေ အဘွားရဲ့သမက်မိုးမင်း သေပြီးတဲ့နောက် ဘယ်သူမှမသိတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတာ။ ဒီပစ္စည်း ရှိတယ်ဆိုတာလည်း သမီး နှင်းစန္ဒာပဲ သိတယ်"

"ဘာပစ္စည်းလဲ အဘွား"

"ပြောပြမယ်၊ မင်းတို့အဖေ ကျောက်မျက်ဝါသနာပါတယ်။ သူဝယ်ယူ စုဆောင်းထားတဲ့ ကျောက်မျက်တွေထဲမှာ ကျောက်စိမ်းရိုင်းတစ်ပွင့် ပါတယ်။ ဝယ်စဉ်က တန်ဖိုးမရှိလှပေမယ့် သူ ဖြတ်ကြည့်တဲ့အခါ အရည်ကောင်းတဲ့

အောင်ကျောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကို ဘယ်သူမှမရောင်းဘဲ သူ သိမ်းထားခဲ့တယ်"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ မြေးတို့အဖေဟာ ငွေကြေးပြည့်စုံတော့ ငွေမလိုဘူးလေ။ အဲဒီကျောက်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေခဲ့တာ။ ကျောက်က လက်သီးဆုပ်လောက်ရှိပြီး ဖြတ်ထားလိုက်တာ နှစ်ခြမ်းလုံးက အရည်ပြည့်ပဲ။ အခုခေတ်ဈေးနဲ့ဆို သိန်းထောင်ချီတန်နေပြီ"

"ဒါဆို အဲဒီကျောက်ကြီး ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ"

"အဲဒါ ပပြောင်ပဲ မြေး၊ အဲဒီကျောက် ဘယ်မှာရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ မင်းအဖေဆုံးတော့လည်း ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးတော့ ဆိုတော့ ဘာမှ မပြောမသွားနိုင်ဘူး"

"အဘွားလည်း မသိဘူးပေါ့"

"မသိပါဘူး။ သိတဲ့ မြေးတို့အမေကလည်း အရင်ဆုံး သွားတာဆိုတော့ ပြောပြနိုင်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ အေး ... ဒီကိစ္စတွေကို သိတဲ့သူတော့ ရှိသေးတယ်။ မင်းတို့မိထွေး နန်းချယ်ရီပဲ"

"ဒါဆို သူများ ယူထားလား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နန်းချယ်ရီက သိရုံသိတာ။ မင်းတို့အဖေ ပစ္စည်းဝှက်တဲ့နေရာကို သိပုံမရဘူး။ အဲဒီအချိန်က နန်းချယ်ရီဟာ မင်းတို့အဖေနဲ့ မယူရသေးဘူး။ အိမ်မှာဝင်ထွက်နေရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကို သူ ကောင်းကောင်းတောင် မြင်ဖူးဟန် မတူဘူး။ မင်းတို့အဖေက အင်မတန်လျှို့ဝှက်တတ်တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းဟာ ဘုရားတည်ဖို့ ရည်စူးထားတဲ့ ပစ္စည်းပဲကွယ့်"

ဒေါ်နှင်းမြ၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိကြလေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားရင်းမှ အဘွားဖြစ်သူအား မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"အဘွားက ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ အဲဒီပစ္စည်းကို တွေ့အောင် ရှာပေးရမှာလား"

"အေး ... အဘွားမသေခင် တွေ့နိုင်ရင်တော့ ကောင်းတယ်။ ထုခွဲပြီး ဘုရားတည်သွားရမယ်။ အဲဒီပစ္စည်းက ထင်းရှူးမြိုင်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ရှိရမယ်။ နန်းချယ်ရီလည်း မတွေ့လောက်သေးဘူး"

"မိထွေးတော် နန်းချယ်ရီက အဲဒီပစ္စည်းကြောင့် ထင်းရှူးမြိုင်က မခွာတာလားပဲ"

ဦးလှိုင်ထွေးက မေးမြန်းရင်း ပြောသည်။ ဦးဟန်သူကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစားလျက်ရှိချေ၏။ ပြီးလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ချလိုက်ဟန်ဖြင့် အဘွားဖြစ်သူအား ပြောလေ၏။

"အဘွား ... ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထင်းရှူးမြိုင်ကို သွားကြမယ်။ အဖေ့ရဲ့ပစ္စည်းကို တွေ့အောင်ရှာမယ်"

ဦးဟန်သူ၏ စကားကို ကြားတော့ ဒေါ်နှင်းမြ မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ အားရဝမ်းသာ စကားဆိုသည်။

"ဒါ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ပဲလေ။ အဘွား ဖြစ်ချင်တာ အဲဒါပဲ။ အဘွားမသေခင် ပစ္စည်းကို ရချင်တယ်။ ထုခွဲပြီး ဘုရားတည်သွားချင်တယ်"

"စိတ်ချပါ အဘွား။ ဖြစ်ရပါစေမယ်"

ဦးဟန်သူက ကတိခိုင်ခိုင်ပေးသလို ဦးလှိုင်ထွေး ကလည်း ကတိပြုလိုက်လေ၏။

သို့နှင့် ...

သူတို့တစ်တွေ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျောခိုင်းထားခဲ့ကြသော ထင်းရှူးမြိုင်သို့ နှစ်ယောက်လုံး ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

သို့သော် ...။

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပျောက်နေသော သဲလွန်စ

သူတို့ထင်သလို ဖြစ်မလာကြပါ။

ထင်းရှူးမြိုင်သည် သူတို့ထင်သလို မနွေးထွေးခဲ့ပါချေ။

ရုတ်တရက် တံခွန်ခြောက်သွယ်လို ရောက်လာကြသော ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကိုအတွက် စိတ်မသက်သာစရာများ ကြုံတွေ့ရလေသည်။

သူတို့ရောက်ချိန်ဝယ် နန်းချယ်ရီသည် လူမမာအဖြစ်နှင့် အိပ်ရာထဲမှာ ရှိချေသည်။ တစ်ချိန်က အလှဆွေးကြွယ်ခဲ့သော နန်းချယ်ရီသည် ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေတွင် ကြုံလှီဖြူဖျော့နေသော လူမမာတစ်ဦးသာ ဖြစ်နေခဲ့ချေ၏။

အဓိက ရောဂါအကြောင်း ရှာမရ။ စိတ်ရောဂါလိုလို၊ သွေးဆုံးကိုင်သလိုလို ပြောနေကြ၏။ စိတ်က မူမမှန်သည်ကတော့ သေချာသည်။

"ဟင်း ဟင်း ... မင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဒီကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ။ ငါ သေပြီမှတ်လို့လား၊ ငါ မသေဘူး၊ ငါသေလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေရှိတယ် ... ဟီး ဟီး"

ဒေါ်နန်းချယ်ရီက သူရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်၏။ ငိုကြွေး၏။ ဒေါ်နန်းချယ်ရီကို ကြည့်၍ ဦးလှိုင်ထွေးတို့ညီအစ်ကို စိတ်ပျက်ကြရသည်။

သည်ကြားထဲတွင် ဒေါ်နန်းချယ်ရီ၏ မောင်တော်သူဦးမဲခေါင်ကလည်း သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကို အမြင်မကြည်လင်ခဲ့။ သူ့အစ်မ၏ ရန်သူများဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။

ထိုကာလအတွင်း ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကိုသည် ထင်းရှူးမြိုင် ခြံကြီးအတွင်းရှိ နှစ်ထပ်တိုက်အိုကြီးမှာ နေထိုင်ပြီး သူတို့သိလိုသော သဲလွန်စများကို ရှာဖွေကြလေ၏။

ပြဿနာက ဤမှာပင် စလေသည်။

ကာလများစွာ အဆက်အစွယ် ပြတ်တောက်ပြီးမှ ရုတ်ခြည်းရောက်လာကာ သံသယမျက်လုံးများဖြင့် ရှာဖွေသမှုပြုကြလေသော ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး အား ဦးမဲခေါင်က မကျေနပ်ခဲ့ပါချေ။

ဤခြံ၊ ဤတိုက်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သွေးသားရင်းချာ တော်စပ်ကြသူများမို့ မပြောသာဘဲ ရှိလေ၏။

www.burmeseclassic.com

မပြောသာ၍ မပြောသော်လည်း အမြဲလိုပင် ဆန့်ကျင်ဟန် ပြခဲ့သည်။ ရှုတည်တည် နေခဲ့သည်။

ဒါကိုပင် ဦးလှိုင်ထွေးတို့ကလည်း မကြိုက်ပါချေ။ တကယ်ဆို သူတို့သိသည်သာ ထင်းရှူးမြိုင်၏ သွေးသားရင်းများ ဖြစ်သည်။

ဦးမဲခေါင်ကို ဘာမျှမဆိုင်ဘဲ လာရောက်နေထိုင်သူဟု မြင်ခဲ့ကြသည်။

သံသယအထပ်ထပ် ရစ်ပတ်လျက်လည်း ရှိကြသည်။ ဦးမဲခေါင်သည် သူတို့ဖခင်၏ လျှို့ဝှက်ပစ္စည်းကို ရှာဖွေနေသည်လားဟု တွေးဆခဲ့ကြသည်။ တွေးစရာ အကြောင်းများလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ညမှာဖြစ်၏။ ဦးလှိုင်ထွန်းသည် တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှ ခြံထဲသို့ ငေးနေခိုက် ရုတ်တရက် လှုရိပ်လိုလို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လိုက်ကြည့်သည်။

အရိပ်မှာ ခြံတွင်းရှိ ထင်းရှူးပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီမှ အခြားတစ်ပင်ဆီသို့ ရွေ့လျားပါသွားနေသည်။

အရိပ်သည် လေးထောင့်သဏ္ဍာန်ရှိသော အုတ်ဂူလေးနားမှာ ပျောက်သွားသည်။ ထိုအုတ်ဂူလေးကား ဦးမိုးမင်း၏ အရိုးအိုးဂူလေးတည်း။

ဂူဆိုသော်ငြားလည်း အုတ်ဂူတစ်လုံးလို ရှည်ရှည်မဟုတ်ပါချေ။ ပန်းအိုးတင်သော အုတ်ခုံတစ်လုံးနှင့်သာတူသည့် လေးထောင့်စပ်စပ်လေးဖြစ်ပြီး အမြင့်မှာ သုံးပေခန့်သာရှိသည်။

ထိုအုတ်ဂူထဲတွင် ဦးမိုးမင်း၏ အရိုးအိုးကို မြှုပ်နှံထားခဲ့၏။ ဦးမိုးမင်း မသေခင်ကတည်းက စီစဉ်မှာကြားထားသည့် ဆန္ဒအရ အရိုးအိုးကို ထည့်ထားရခြင်းပင်။

ဦးမိုးမင်းသည် သူရှိစဉ်ကပင် ထိုလေးထောင့်ပတ်လည် အုတ်ဂူသဖွယ်လေးကို ပြုလုပ်ထားခဲ့ပြီး ကျောက်ပြားဖုံး၍ ပန်းအိုးတင်ထားခဲ့သည်။ သူသေလျှင် သူ့အရိုးအိုးကို ထိုဂူထဲ၌ ထည့်ထားရန် ပြောထားလေသည်။

ယခု ဦးမိုးမင်း၏ အရိုးအိုးသည် ထိုဂူထဲ၌ရှိလေ၏။

ညအချိန်မတော် ထိုဂူနားက အရိပ်အား ဦးမဲခေါင်၏ အရိပ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ဦးလှိုင်ထွေး သေချာချောင်းကြည့်သည်။ အရိပ်က ဂူနားတင် ပျောက်သွားခဲ့လေ၏။

ဦးလှိုင်ထွေးက ဦးဟန်သူ့အားနှိုးကာ တိုးတိုးပြောပြီး အိမ်ပေါ်မှ ခြံထဲသို့ ဆင်းကြလေ၏။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းနှင့် ခြံထဲမှာ ရှာဖွေကြသည်။ ဘာကိုမျှ မတွေ့ကြရ။ ထိုစဉ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် ဦးမဲခေါင် ရောက်လာပြီး မေးလေ၏။—

www.burmeseclassic.com

"ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကို အချိန်မတော် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

"ဘာလုပ်လုပ် ခင်ဗျားအပူ မပါပါဘူး။ ဒါ ကျုပ်တို့အဖေရဲ့ခြံလေ"

ဦးလှိုင်ထွေးက ဘုတောလိုက်၏။ ဦးဟန်သူက ဘာမျှမပြော။ ဦးမဲခေါင်ကို သက်သာသလို ကြည့်နေလေ၏။

"မဏ္ဍာပ်တိုင် တက်မပြပါနဲ့၊ သိပါတယ်။ ညအချိန်မတော် ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ခြံထဲမှာ ဆင်းရှာနေတယ်ဆိုတာတော့ ရှမ်းရမှာပေါ့"

"သိချင်ရင် ပြောမယ်။ လူရိုပ်တွေ့လို့ ဆင်းရှာတာ။ ခင်ဗျား ခုန ဒီနားကို လာသလား"

ဦးလှိုင်ထွေး မသက်သာသလို မေး၏။ ဦးရဲခေါင်းက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ...

"မလာဘူး။ အခုမှ ခင်ဗျားတို့ အရိပ်တွေလို့ ထွက်ကြည့်တာ"

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးလှိုင်ထွေးက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ...

"သေချာရဲ့လား"

ဟု မေးပြန်၏။ ဦးမဲခေါင်က တစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး ...

"မယုံလည်း နေပေါ့ဗျာ။ အထွေအထူး ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ရှာစရာရှိ ဆက်ရှာကြ။ ကျုပ် အိပ်မယ်"

ဟု ပြောကာ ကျောခိုင်းထွက်သွားလေတော့၏။ ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကိုလည်း ပခုံးတစ်ချက်မျှ တွန့်လိုက်ကြပြီး ကျန်ရစ်ကြလေတော့၏။ ဦးမဲခေါင်ကတော့ ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် တကယ်ပင် တိုက်ကြီးထဲ ပြန်ဝင်သွားလေပြီ။ သူကား အောက်ထပ်မှာ အိပ်နေသူဖြစ်၏။ သူ့အိပ်သောနေရာသည် သီးခြားလေး ဖြစ်နေ၏။

တော်ရုံ အကြောင်းမရှိဘဲ သူသည် တိုက်ကြီးပေါ်သို့ မတက်ချေ။ သူ့အစ်မ နန်းချယ်ရီကလည်း တိုက်ကြီး၏ အောက်ထပ်က အခန်းမှာပဲ နေသည်။

ကြီးမားလှသော ဤတိုက်ကြီးဝယ် နန်းချယ်ရီသည် ကူဖော်လောင်ဖက် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်အတူ မောင်ဖြစ်သူနှင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရလေ၏။

စင်စစ်ဆို နန်းချယ်ရီ၏ဘဝသည် သေသူနှင့်မခြားဖြစ်နေ၏။

သို့ဆိုစေ ...

နန်းချယ်ရီသည် လူသာမကျန်းမာသော်လည်း စိတ်ကတော့ မာသည်။ သူမမှာ အစွဲအလမ်းတစ်ခု ရှိနေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုအစွဲအလမ်းကား ဦးမိုးမင်းကို စွဲလမ်းခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ချေ၏။

နန်းချယ်ရီသည် ဦးမိုးမင်းကို တကယ်ပင် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့၏။ အများအထင်၌မူ နန်းချယ်ရီသည် ငွေကြေးဂုဏ်ပကာသနကို မက်မော၍ ဦးမိုးမင်းအား ချစ်ခဲ့သည် လက်ထပ်ခဲ့သည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။

နန်းချယ်ရီ၏အတိတ်သည် ကျောက်မဲဖြစ်သည်။ နန်းချယ်ရီသည် အမိတိုင်းရင်းသူ၊ အဖတရုတ်သွေးပါသူတို့မှ မွေးဖွားသူလေးဖြစ်၍ ဖြူသည်၊ လှသည်၊ ရိုးသားပွင့်လင်းသည်။

နန်းချယ်ရီတို့၏ လိမ္မော်ခြံအချို့ကို ဦးမိုးမင်း ဝယ်ယူခဲ့ရာမှ နန်းချယ်ရီနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရသည်။ ဦးမိုးမင်းနှင့် နန်းချယ်ရီတို့သည် အတိတ်က ရေစက်ကြောင့်လားမသိ၊ မြင်မြင်ချင်းပင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သံယောဇဉ် ဖြစ်ကြရသည်။

သို့ကြားလည်း အပျိုစင်နှင့်အိမ်ထောင်ရှိသူမို့ စည်းတား စည်းခြား၍ နေခဲ့ကြရသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကတော့ ရင်မှာမျိုသိပ် ချစ်စိတ်များ တိတ်တခိုးလေး ရှိနေခဲ့ကြသည်။

ကံအားလျော်စွာ ဦးမိုးမင်း၏ဇနီးဖြစ်သူ နှင်းစန္ဒာ ဆုံးသောအခါ သူတို့နှစ်ဦး ပိုမိုနီးစပ်ခဲ့ကြသည်။

မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းများက မကြည်ဖြူသည့်ကြားမှ ဦးမိုးမင်းနှင့် နန်းချယ်ရီတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြလေ၏။

နန်းချယ်ရီက ဦးမိုးမင်းကို တကယ်ချစ်သည်။ ဦးမိုးမင်း၏ တိုက်ကြီးပေါ်မှာ လိုက်နေသည်။ ထင်းရှူးမြိုင်မှာ လိုက်နေသည်။ ထင်းရှူးမြိုင်၏ အရှင်သခင်မတစ်ပါး ဖြစ်လာသည်။

နန်းချယ်ရီသည် ဦးမိုးမင်းမှ ဦးမိုးမင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ဦးမိုးမင်းကလည်း နန်းချယ်ရီမှ နန်းချယ်ရီ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် ဦးမိုးမင်း ဆုံးတော့ နန်းချယ်ရီတစ်ယောက် ရူးမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် စိတ္တဇဝေဒနာသည်လို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နန်းချယ်ရီသည် ဦးမိုးမင်း၏ ရုပ်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်၍ အရိုးအိုးကို ခြံထဲမှာပဲ မြှုပ်ထားခဲ့သည်။

ဦးမိုးမင်း ဆန္ဒအတိုင်းပင် လေးထောင့်ပတ်လည် အုတ်ဂူလေးထဲမှာ ထည့်သွင်းထားလိုက်သည်။ အပေါ်မှ ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ပန်းအိုးကြီးတစ်လုံး တင်ထားလိုက်သည်။

ထိုပန်းအိုးသည် ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံး ပန်းတွေနှင့် ဝေနေခဲ့လေ၏။ နန်းချယ်ရီက ပန်းပင်များကို ရာသီအလိုက်သည်း ခိုက်၊ ပြုပြင်ပေးနေခဲ့လေသည်။

ရွှေဟင်္သာဆလေ

www.burmeseclassic.com

နန်းချယ်ရီသည် ဘာကိုမျှမသိ။ ဘာကိုမျှ မမက်မောခဲ့။ ဦးမိုးမင်း၏ ကျောက်စိမ်းတုံးအကြောင်း သိသာသိ၍ မမြင်ဘူးခဲ့ချေ။

မြင်ဖူးဖို့လည်း မကြိုးစားခဲ့ချေ။

သို့စင်ပါလျက် ...

နန်းချယ်ရီအပေါ် ပစ္စည်းမက်သည်ဟု ယိုးစွပ်ကြသည်။ ထင်ရှူးမြိုင်မှ ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးကို ရှာလို၍ ထင်ရှူးမြိုင်မှ မခွာဟု စွပ်စွဲခဲ့ကြသည်။

တကယ်တော့ ...

နန်းချယ်ရီသည် ထင်ရှူးမြိုင်၏ စိတ္တဇဝေဒနာသည်တစ်ဦးသာ ဖြစ်နေ၏။ အစ်မအခြေအနေကိုသိသော မောင်ဖြစ်သူ ဦးမဲခေါင်က အစ်မကို စောင့်ရှောက်နေခဲ့၏။ ဦးမဲခေါင်သည်လည်း ကျောက်စိမ်းကြီးအကြောင်းကို သိသူပင်ဖြစ်လေ၏။ ထင်ရှူးမြိုင်၏ တစ်နေရာရာတွင် ကျောက်စိမ်းကြီးရှိမှန်း သိသည်။ တဇွေတစောင်းတော့ ရှာကြည့်မိသေးသည်။ တွေ့ရခြင်းတော့ မရှိသေး။

လက်ရှိအခြေအနေမှာတော့ နန်းချယ်ရီသည် အခြေအနေ မကောင်းလှ။ မျှော်လင့်ချက်လမ်းက နည်းနေပြီ။ နန်းချယ်ရီသည် ဦးမိုးမင်း၏ နောက်သို့ နီးနေပါပြီ။

"မမချယ်ရီ သေခဲ့ရင် အရိုးအိုးကို အစ်ကိုမိုးမင်းရဲ့ အရိုးဂူဘေးမှာ ယှဉ်ပြီး မြှုပ်ထားပေးပါနော်"

ဟူ၍လည်း မကြာမကြာ ပြောခဲ့ဖူးလေ၏။ ဦး မိုးမင်းကဲ့သို့ပင် လေးထောင့်ပတ်လည် ဂူလေးတစ်လုံးလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားသေးသည်။

မောင်ဖြစ်သူ ဦးမဲခေါင်က လုပ်မပေးသဖြင့် အကောင်အထည် ဖြစ်မလာသေးခြင်းသာဖြစ်၏။

စိတ္တဇဆန်သော နေ့ရက်ပေါင်းများစွာဖြင့် ခြောက်သွေ့စွာ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရသော ထင်ရှူးမြိုင်သည် ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကို ရောက်လာပြီးမှ သက်ဝင်လှုပ်ရှားသလို ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုညက ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကိုသည် တော်တော်နှင့် မအိပ်ကြဘဲ ခြံတွင်းမှာ စဉ်းစားနေကြလေ၏။ ဦးမဲခေါင်မှာ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေသော်လည်း တော်တော်နှင့် ထူးမလာ။ ဦးမဲခေါင်သည် သူ့အခန်းထဲမှ မထွက်တော့ဘဲ အိပ်လေတော့၏။

ညအတော်နက်မှ ဦးလှိုင်ထွေးတို့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဘာအဖြေ သဲလွန်စမှာတော့ မရရှိကြသေး။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သံသယဖြစ်ဖွယ် အရိပ်ကလည်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့ရသည်။ ပြန်၍ပေါ်မလာတော့။

ထိုအရိပ်သည်ကား ...

လူလော ...

သရဲလော ...

နာနာဘာဝလော ...

ဟု တွေးရင်း အိပ်သော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိကြလေတော့၏။

❋ ✝ ❋

နှမ်းလျှအိမ်ပြန်

ဦးလှိုင်ထွေးနှင့် ဦးဟန်သူတို့သည် ထင်းရှူးမြိုင်ဝယ် တစ်လမျှ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုကာလအတွင်း သူတို့နှစ်ဦးသည် သွေးပျက်ဖွယ် အဖြစ်များဖြင့်သာ ကြုံကြရလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ညညတွင် ခြံထဲ၌ အရိပ်မည်းမည်း ကို မကြာခဏ မြင်ကြရသည်။ ဆင်းကြည့် စာတ်မီးထိုးကြည့်လျှင် ပျောက်သွားတတ်၏။

တစ်ညတွင်မူ အရိပ်မည်းမည်းကြီးကိုမြင်၍ ဆင်း ကြည့်ကြရာ ဝူနားအရောက် မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် ချက်ပင်းတိုးကြရလေ၏။ ကြီးမားလှသော မြွေကြီးသည် ထင်းရှူး ပင်ကြီးအောက်မှ ထွက်လာပြီး သူတို့ကို ပါးပျဉ်းထောင် မာန်ဆောင် သော အုတ်ဂူအနီး၌ ပျောက်သွားခဲ့ရလေ၏။

ငွေဟသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လက္ခယ်နေ့ ညတစ်ညခြင်းမှ ထင်းရှူးမြိုင်ခြံကြီး တစ်ခြံလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငှက်ဆိုးထိုးသံ မရပ်မနား ကြားကြရပြန်လေ၏။ ငှက်ဆိုးသည် အာပေါက်မတတ်အသံဖြင့် ထိုးကာ တစ်ခြံလုံးကို လှည့်လည်နေ၏။ မနက်လင်းအားကြီးမှပင် ငှက်ဆိုးထိုးသံ ပျောက်သွားတော့သည်။

တော်ရုံအသည်းငယ်တတ်သူများဆို ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြေးကြဖွယ်ရှိ၏။ ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကိုကမူ ခွဲကောင်းလှ၏။ တစ်လနီးပါးမျှ နေထိုင်၍ သဲကြီးမဲကြီး ရှာဖွေခဲ့သည်။ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် နံ့နေရလေပြီ။ ရှိနိုင်ဖွယ် ဖြစ်နိုင်ဖွယ် နေရာဟူသမျှ ရှာကြ၏။ မတွေ့။ ဘာမျှမတွေ့ကြ။

သူတို့ညီအစ်ကိုအားကြည့်ကာ ဦးမဲခေါင်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ နန်းချယ်ရီပင်လျှင် မဲ့ပြုံးလေးပြုံးကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

"လောဘကောင်တွေ၊ ထင်းရှူးမြိုင်ဆိုတာ မေတ္တာသမားတွေရဲ့ ရိပ်မြုံ၊ လောဘသမားတွေရဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် သင်းတို့ ပြန်ကြရလိမ့်မယ်"

နန်းချယ်ရီ ပြောလို့မှ မကြာသေး။ ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြေးကြရသည်။ ရန်ကုန်မှ ကြေးနန်းဝင်လာ၍ ဖြစ်၏။

"အဘွားဆုံးပြီ၊ အမြန်ပြန်လာ"

ဟူသော ကြေးနန်းကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဆင်းကြရသည်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ အဘွား၏ ဈာပနာကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ စီမံဆောင်ရွက်ရတော့သည်။

"မြေးတို့ တာဝန်မကျေခဲ့ပါဘူး အဘွားရယ်"

ဟုလည်း တီးတိုးလေး ရေရွတ်နေမိကြသည်။

သည့်နောက်ဘက်တွင်တော့ သူတို့ ပြင်ဦးလွင်ကို ...နေခဲ့ကြသည်။

အဘွားဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ပြင်ဦးလွင်၌ ...န်းချယ်ရီဆုံးကြောင်း ကြားသိကြရသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် ဦးလှိုင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ... အလုပ်ကိစ္စများဖြင့် နယ်စပ်မြို့မှာ ရောက်နေကြသဖြင့် ...သွားဖြစ်ခဲ့ကြ။

သွားရန်လည်း ဆန္ဒမရှိခဲ့ကြပါချေ။ တော်တော်နှင့် ...ောက်ဖြစ်ခဲ့ကြဘဲ ရှိရာမှ ကာလအတန်ကြာမှာ မသွားမဖြစ်၍ ...ခဲ့ကြရသည်။

ထင်းရှူးမြိုင်တွင် လူသားဟူ၍ ဦးမဲခေါင် တစ်ဦး ...သာ ရှိတော့၏။ အရိုးဂူလေးကမူ တစ်ခုတိုး၍ နှစ်ဂူပြိုင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နေလေပြီ။ ဦးမဲခေါင်က နန်းချယ်ရီ၏ဆန္ဒအရ ဦးမိုးမင်းဂူဘေးမှာ အရိုးဂူ လုပ်ထားလိုက်ခြင်းပင်။

တကယ်တော့ ထင်းရှူးမြိုင်သည် ဦးမဲခေါင်နှင့် ဘာမျှမပတ်သက်တော့ပါချေ။

ထင်းရှူးမြိုင်ကား ဦးလှိုင်ထွေး ဦးဟန်သူတို့၏ အမွေဆိုင်ခြံကြီး ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။

လောလောဆယ်တွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူညီချက်ဖြင့် ဦးမဲခေါင်ကို အစောင့်ထားခဲ့ကြသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးမှာ ရန်ကုန်တွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ကောင်းသဖြင့် ပြင်ဦးလွင်က ထင်းရှူးမြိုင်ကို လှည့်မကြည့်နိုင်ခဲ့ကြ။ ထိုစဉ်ကာလကလည်း ထင်းရှူးမြိုင်ခြံနှင့် တိုက်တန်ဖိုးသည် တန်ဖိုးမမြင့်လှသေး။

ကာလအတန်ကြာသော် ဈေးနှုန်းများ မြင့်မားလာ၏။ ထိုအချိန်ဝယ် ထင်းရှူးမြိုင်ခြံနှင့် တိုက်ကို ရောင်းချပစ်ဖို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး သဘောတူကြလေ၏။

အစောင့်အနေထားသူ ဦးမဲခေါင်အား သင့်သလိုပေး၍ သူတို့ညီအစ်ကို ခွဲဝေယူရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

စီစဉ်သည့်အတိုင်း ထင်းရှူးမြိုင်သို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာခဲ့ကြပါ၏။

သူတို့အား ထင်းရှူးမြိုင်၏ ကြိုဆိုပုံမှာ မနွေးထွေးပါချေ။

အခြေအနေသည် ပြောင်းလဲနေလေပြီ။

ဦးမဲခေါင်သည် မိန်းမတစ်ယောက် ယူထားပြီး ထင်းရှူးမြိုင်မှာပင် ကလေးတစ်ယောက် မွေးထားလေပြီ။ ကလေးမှာ သုံးနှစ်သားအရွယ်ပင် ရောက်နေပြီ။

ဦးမဲခေါင်မှာ ကြီးမှအိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ အိမ်ထောင်ဖက်မှာ တစ်ခုလပ်မလေး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကလေးတော့ မပါဘဲ သူနှင့်ကျမှ ကလေးရသည်။

ကောင်မလေးကလည်း လည်၏။ နပ်၏။ ဦးမဲခေါင်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ကြိုးကိုင်သည်။

သို့နှင့် ...။

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုင်သာဆိုင်၍ မပိုင်ပြီလား

"ရှင်တို့ ဒီမှာနေဖို့ ကျွန်မ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး"

ဟု ခြံတွင်းမှ ခါးထောက်လျက် ဆိုလာသူကား ဦးမဲခေါင်၏ဇနီးချောလေး အိအိထွေး ဖြစ်လေ၏။

အိအိထွေးက ဦးမဲခေါင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ထင်းရှူးမြိုင်၌ သုံးနှစ်သုံးမိုး သူ့ခြံသူ့လက် နေခဲ့ရလေရာ ... ရုတ်တရက် ရောက်လာသူ ပိုင်ရှင်အစစ်များအား သူစိမ်းပြင်ပြင်ထင်၍ နှင်ထုတ်နေခြင်းပင်။

ထိုအချိန်၌ အိမ်ဝယ် ဦးမဲခေါင် မရှိ။ အပြင်သွားနေသည်။

ဦးလှိုင်ထွေးသည် ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အားခေါ်၍ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခြံထဲဝင်ရောက်၍ အိမ်ပေါ်တက်ရောက်ပြုရာ ဟန့်တားခြင်းကို ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း အားနာသွားဟန်ရှိပြီး ဘာမျှမပြောတတ်ဘဲ ရှိလေ၏။

ထိုစဉ် အပြင်မှ ပြန်လာသော ဦးမဲခေါင်က မြင်သဖြင့် ...

"ဟာ ... ဆရာတို့ပါလား။ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာကြလဲ၊ လာ ... လာ"

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ဦးမဲခေါင်သည် ဦးလှိုင်ထွေးနှင့် အစေးမကပ်သော်ငြားလည်း လူကြီးပီသစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံလေ၏။ ညှိစိမ်းဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့အား မြင်သဖြင့် တည့်ငြိမ်စွာ စကားဆိုခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းကိုမူကား သိပြီးဖြစ်လေ၏။

ဦးမဲခေါင် ကိုယ်တိုင်က ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုသဖြင့် ဇနီး အိအိထွေးလည်း အသာလျှိုသွားလေတော၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် ကျယ်ဝန်းလှသော တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှာ နေရာယူကြလျက် ခေတ္တနားရင်း စကားစမြည်ဆိုဖြစ်ကြလေ၏။

"အိုင်ဆေး ကိုသွေးရင့်၊ ခင်ဗျား ပြင်ဦးလွင်မှာ ဝတ္ထုရေးချင်သပဆိုတော့ ယောဒီတိုက်ကြီးပေါ်မှာတင် ရေးလို့ရပါရဲ့။ ထင်းရှူးပင်ကြီးနဲ့ ချယ်ရီပန်းတွေနဲ့ ဝေဆာနေတဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ချယ်ရီမြေဟာ ခင်ဗျားအတွက် စာရေးကောင်းတဲ့နေရာ ဖြစ်မှာပါ"

ဟု ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းက ပြောလေသော် ဦးလှိုင်ထွေးကပါ အောက်ပါအတိုင်း ဝင်ပြောလေ၏။

"အင်း ... ဆရာ စာရေးချင်တယ် ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်က ခွင့်မပြုနိုင်သေးဘဲ ခုနက ကလေးမကို ခွင့်တောင်းရမလို ဖြစ်နေပြီဗျ၊ ဟား ဟား"

ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

"အင်း ... စာရေးဖို့ထက် ခင်ဗျားတို့ကိစ္စ ဘယ်လိုအဆင်ပြေမလဲဆိုတာ တွေးပြီး ရင်မောနေသလိုပါပဲ"

ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ ရှေ့နေကြီးဦးစောဝင်းက ...

"မပူပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ မကြာခင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ အဆင်ပြေဖို့အတွက် ဆရာ ကူညီရလိမ့်မယ်နော်"

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ...

"ကျုပ်ကူညီရမယ့် အကြောင်းတော့ သိပ်မမြင်မိပါဘူး။ ဥပဒေကြောင်းအတိုင်းပဲ သွားရမှာ မဟုတ်ဘူးလား"

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဦးလှိုင်ထွေးက ...

"ကဲ ... ဆရာတို့ အချိန်ရှိတုန်းလေး ရေမိုးချိုးလိုက်ကြရအောင်။ ညနေစောင်းတာနဲ့ အချမ်းက ပိုလာတော့မှာ။ အကျင့်မရရင် ရေချိုးဖို့ မလွယ်ဘူး"

ဟု သတိပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရေမိုးချိုးရန် ပြင်ဆင်ကြရလေ၏။

ရေချိုးခန်းဝယ် ရေနွေးပိုက်နှင့် ရေအေးပိုက်နှစ်မျိုး ရှိရာ ကျွန်ုပ်က ရေနွေးပိုက်နှင့် ရေချိုးနေလေ၏။ ထိုစဉ် ...

"ဖျတ်"

ဖျတ်ဆိုပြီး မီးသီးပိတ်သံကြားလိုက်ရပြီး ရေချိုးခန်း မှောင်သွားလေ၏။ ရေချိုးခန်းသည် မှောင်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရေအားကိုပိတ်၍ တံခါးချက်ကိုဖွင့်ကာ တံခါးဟကြည့်ရလေ၏။ မီးခလုတ်မှာ အပြင်မှာမရှိဘဲ ရေချိုးခန်းအတွင်း၌သာ ရှိသည်ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်အံ့အားသင့်သွားရလေတော့၏။

ပိတ်သွားသော မီးခလုတ်ကို စမ်း၍ဖွင့်လိုက်ရာ လင်းတိန်လာချေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မီးခလုတ် ပြန်ပိတ်မည်လား ခိုးရိမ်လျက် ရေချိုးရပ်၍ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့မိလေ၏။

စိတ်ထဲကမူ ဘဝင်မကျလှ။ မိမိအခန်းထဲမှာ ရှိနေပါလျက် မီးခလုတ် ဘယ်သူပိတ်လေသနည်းဟု တွေးနေမိလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညနေ့ထမင်းစားဝိုင်းတွင် ထိုကိစ္စကို ပြောမည်ကြံပြီးမှ မပြောဘဲ ထားလိုက်၏။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် စနည်းနာ အဖြေရှာရန် တွေးထားလိုက်မိချေ၏။

ညအိပ်ထားသောအခါ၌မူ အိပ်မက်ထူးများ မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲဝယ် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မြွေကြီးတစ်ကောင်တို့က ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောချင်သည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်လေ၏။

ဒုတိယညတွင်လည်း ထိုအတိုင်းပင် အိပ်မက်ထပ်မက်ပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားရလေပြီ။ အိပ်မက်ကား သာမန်မဟုတ်သည်မှာ သေချာနေလေပြီ။

အိပ်မက်ထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဘယ်သူလဲ ? ...

မြွေကြီးသည် ဘာလဲ ? ...

စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတွေးချာချာလည်လျက်ရှိလေတော့၏။

ဦးလှိုင်ထွေး ပြောပြချက်များအရ ဤခြံထဲတွင် မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် ရှိလေရာ ထိုမြွေများ ဖြစ်လေမလား

ဒါမှမဟုတ် စိတ်စွဲ၍ မက်ခြင်းလားဟု တွေးတောနေမိလေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ဤထင်းရှူးမြိုင်ခြံကြီးနှင့် အိမ်ကြီးသည် ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်း ပြောသကဲ့သို့ ဂမ္ဘီရဆန်နေသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။

ကျွန်ုပ် ရောက်စကတည်းကပင် ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်တွင်း ဆိုသလို အိအိထွေး၏ ဆက်ဆံမှုကို ခံခဲ့ရလေပြီ။

ဦးမဲခေါင်ကလည်း အပြင်ပန်းသာ ပြုံးသော်လည်း မျက်လုံးများက မပြုံးပါချေ။ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောကြံဆနေပုံရ၏။

လက်ရှိအခြေအနေတွင် ဦးလှိုင်ထွေးက သူ့အား အိမ်ပေါ်မှာ ဖယ်ရှားပေးရန်အတွက် တရားမဖြင့် တရားစွဲထား၏။

ဦးဟန်သူက ဦးလှိုင်ထွေးအား ကိုယ်စားလှယ်လွှဲ၍ ဖြင့် အပြီးတိုင် တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူကိုယ်တိုင်ကမူ အမှုမှာ မပါတော့။ သူ့အလုပ်နှင့်သူရှုပ်နေ၏။

ဦးလှိုင်ထွေးကလည်း မိတ်ဆွေဖြစ်သူ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းကို အားကိုးလျက် အမှုနွဲ၏။ ဦးစောဝင်းက အမှုလိုက်ရင်း ဂမ္ဘီရသဲလွန်စများတွေ့ပြီး ကျွန်ုပ်အား ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်ကလည်း စာရေးရန် ကုန်ကြမ်းရရန်လိုက်လာ၏။ လောလောဆယ် အခြေအနေ၌မူ စာရေးရန် မတွေးအားဘဲ ဂမ္ဘီရဆန်သော အဖြစ်အပျက်များ၊ အိပ်မက်များနှင့် နပန်းလုံးနေရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်ရရှိသော အိပ်မက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလှိုင်ထွေးနှင့် ဦးစောဝင်းတို့အား ပြောပြလေရာ အထူးပင်အံ့ဩကြလေ၏။

"အိုင်ဆေး ကိုသွေးရင့်၊ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလှပေတယ်။ ကျုပ် ဒီထင်းရှူးမြိုင်ကို ရောက်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဂမ္ဘီရဆန်တဲ့ မသင်္ကာဖွယ်မြွေကြီးနဲ့ အရိပ်မည်းကြီးလည်း တွေ့ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်တော့ မမက်ခဲ့ပေဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ကျမှ အိပ်မက်တွေ ဘာတွေ ပေးလို့ဆိုတော့ ထူးတော့ ထူးသလိုပဲဗျ"

ဟူ၍ ဦးစောဝင်းက ပြောလေသော် ဦးလှိုင်ထွေးကလည်း ...

"ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော် ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ မှတ်မှတ်ရရဆို အိပ်မက်တစ်ခါပဲ မက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အဖေက စကားတစ်ခွန်းပဲ ပြောတယ်။ မင်း

ဘုရားတည်ရမယ်တဲ့။ မြွေကြီးကိုတော့ အိမ်မက်ထဲမှာ ဝိုးတဝါးပဲ မြင်ရတယ်ဗျ"

ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်လျက် ...

"အင်း ... ပရလောက ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နာမ်လောက ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် လူတိုင်းကို ဆက်သွယ်နိုင်ခြင်းမရှိကြပေဘူး။ သူတို့သည်လည်း သူတို့ကံအလျောက် အကန့်အသတ်နဲ့ နေကြရတာဗျ။ အဲ ... အတိတ်က ပဋိသန္ဓာန်ဆက်ရှိသူများနဲ့တော့ ဆက်သွယ်နိုင်ကြသဗျ။ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ပေါ့ဗျာ"

ဟု ပြောလေရာ ဦးလှိုင်ထွေးက ...

"ဒါဆို ခင်ဗျားလည်း ထင်းရှူးမြိုင်နဲ့ ပဋိသန္ဓာန်ဆက်ရှိပြီနဲ့ တူတယ်"

ဟု ထင်ကြေးပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ပြုံးလျက် ...

"အိမ်း ... ရှိလို့လည်း ရောက်ခဲ့ရပြီပဲဗျာ၊ ရောက်လို့လည်း သိသင့်သလောက် သိရပြီပေါ့ဗျာ"

ပြောလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဦးလှိုင်ထွေးက စိတ်ဝင်စားသောဟန်ဖြင့် ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဆရာ ဘာတွေများ သိပြီးပြီလဲဟင်၊ ပြောပြပါလား"

ဟု အငမ်းမရ မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းယမ်းလျက် ...

"အာ ... ပြောဖို့ စောသေးတယ်ဗျ။ နည်းနည်းလေး သည်းခံစောင့်လိုက်ပါဦး၊ ရက်ပိုင်းလေးတင်ပါ၊ မကြာခင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားကြမှာပါ"

ဟု ပြော၍ စကားဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဦးစောဝင်းနှင့် ဦးလှိုင်ထွေးတို့မှာလည်း စကားမဆက်သာဘဲ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ရှိကြလေသတည်း။

* + *

ထင်းရှူးမြိုင်မှ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

ကျွန်ုပ် ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ ယနေ့ပါဆို တစ်ပတ်တင်းတင်း ရှိပြီဖြစ်လေ၏။

ထိုရက်များအတွင်း ကျွန်ုပ် များစွာ အလုပ်ရှုပ်နေရသ၏။

ပန်းမြို့တော်၏ အလှအပများကို ခံစားမနေနိုင်ဘဲ အစီအစဉ်ပုတီးစိပ်ရန် အချိန်ကုန်နေရပေ၏။

အကြောင်းကား ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ် ထင်းရှူးမြိုင်ရောက်၍ လေးညမြောက်တွင် အလွန်ထူးခြားသော ဖြစ်စဉ်များကို ကြုံရလေ၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ တစ်ရေးနိုးသဖြင့်၊ ရေအိမ်ထသွားစဉ် ခြံထဲမှ အသံတစ်သံ ကြားရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်မိလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ် ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားရပေသည်။ မြင်ကွင်းကားမယုံနိုင်စရာပင်။

ကြည့်ပါဦး ...

ခြံထဲရှိ ဦးမိုးမင်း၏ အရိုးအိုးရှိရာ လေးထောင့်ပုံလေးထက်ဝယ် အရိပ်မည်းမည်း သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ခွထိုင်နေ၏။ သူ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းက မြေတွင်ကျနေရာ ခြေထောက်နားတွင် မြွေကြီးတစ်ကောင် ခွေလျက်ရှိချေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ဝိုးတဝါးဖြစ်လျက်ရှိရာ သေချာစေရန်အတွက် အိပ်ခန်းပြန်၍ ဦးစောဝင်းကို နှိုးလိုက်မိလေ၏။ ဦးစောဝင်းနှင့်အတူ ပြန်ထွက်ပြီး ကြည့်ကြလေသောအခါ ...

ထူးတော့ ထူး၏။

ခုနမြင်ကွင်းသည် လုံးဝမရှိတော့။

"အိုင်ဆေး ... ဦးစောဝင်းရေ၊ ခုနမြင်ကွင်း ပျောက်သွားပြီဗျာ၊ ကျုပ် သေချာမြင်လိုက်တာဗျ"

"ဆရာ့ပဋ္ဌာန်းဆက်မို့ ဆရာ့ကိုပဲ ပြသတာနေမှာပေါ့"

"ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ တချို့က ဒါမျိုးတွေမြင်ရင် ခြောက်လှန့်တယ်ထင်ပြီး ဘုရားစာရွတ်နှင့် ထုတ်ပစ်တတ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ အပါယ်ဘုံသားတွေဖြစ်တဲ့ ပြိတ္တာ၊ ဘုံရောက် ပရလောကသားတွေရဲ့ ဘဝဟာ သနားစရာပါ။

လူတွေကို ခြောက်လှန့်ဖို့နေနေ ဆင်းရဲခြင်းများစွာနဲ့ ကြောက်လန့်နေကြရတဲ့ အဖြစ်ပါ။ များသောအားဖြင့် လူတွေကို အကူအညီ တောင်းချင်လို့ အသံတွေပေး၊ အနံ့တွေပေး၊ ကိုယ်ထင်ပြကြတာပေါ့"

"အေးဗျ၊ လူတိုင်းက ဒီလိုမသိကြဘူးလေ။ ထင်းရှူးမြိုင်က အမှုဟာ ဂမ္ဘီရနဲ့ ဆက်နွယ်နေလို့ ဆရာ့ကို ခေါ်လာခဲ့ရတာလေ၊ ဆရာ ဆက်လုပ်ပေတော့"

ရှေ့နေကြီး ဦးစောဝင်းက ကျွန်ုပ်အား အားကိုးယုံကြည်စိတ်ချစွာ အမှုအပ်နှံ၍ ပြန်အိပ်ရန် ပြင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်း ပြန်မအိပ်ဘဲ ပုတီးထိုင်စိပ်ရင်း ပြင်ဦးလွင်ရှိ အပိုင်အဆိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ထင်းရှူးမြိုင်ရှိ နာမ်လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မကျွတ်မလွတ်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေနေမိလေ၏။

ထို့နောက် နာရီဝက်ခန့်မျှ သံမထတရားထိုင်မိလေ၏၊ ကျွန်ုပ် တရားထိုင်နေစဉ်အတွင်း ထူးခြားသော အာရုံများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အာရုံထဲဝယ် ထင်းရှူးမြိုင်၏ အရှင်သခင် ဦးမိုးမင်းသည် ကျွန်ုပ်အား အလွန်အားကိုးသောဟန်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အတိတ်က ဆရာတပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို တပည့်ကို အခါခါ ကယ်တင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုလည်း ဆရာကယ်တင်မှ ဖြစ်မှာမို့ ဆရာ့ကို တမ်းတရတာပါ။ ဆရာ ရောက်လာတော့ တပည့် ပျော်သွားပါတယ် ...

"ဆရာရယ် ... တပည့်က အရိုးဂူထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးကို စွဲလမ်းသေခဲ့လို့ ဘဝဆိုးကြီးကို ရထားရပါတယ်။ အဲဒီမှာ:က တစ်ဖဝါးမခွာနိုင် ဖြစ်နေရပါတယ်။ ဒီထဲမှာ နန်းချယ်ရီကလည်း တပည့်ကို စွဲလမ်းစိတ်နဲ့သေပြီး မြွေဖြစ်နေရပြန်ပါတယ်။ သူလည်း အရိုးဂူနှစ်ခုကြားက ခွာမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရပါတယ်။ တပည့်တို့ ဘဝဆိုးက ကျွတ်လွတ်ဖို့အတွက် ဆရာ ကူညီပါ"

ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုရင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ မြွေကြီးသည်လည်း အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တရားထိုင်ပြီးသော် ဆက်မအိပ်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထက်ဝယ် ထိုအကြောင်းများကို တွေးနေမိလေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမည်ကို သိလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထင်းရှူးမြိုင်ကို ပဌာန်းဆက်ကြောင့် ရောက်လာခဲ့သည်မှာ သေချာနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ...

ကျွန်ုပ်သည် ပြင်ဦးလွင်၏ အလှအပများကို မခံစားနိုင်တော့ဘဲ စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်များကြောင့် ဘဝဆိုး ရောက်သူများအား ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

တကယ်တော့ မည်သည့်ကိစ္စဖြစ်စေ အနှောသိလျှင် ရှိစမြဲ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနှောသိပြီမို့ ဆေးကုရန်ကိုသာ စီမံစွဲလိုက်ရလေ၏။

သို့နှင့် ...

ကျွန်ုပ်သည် ပြင်ဦးလွင်၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖြစ်သွားလေ၏။ မဟာကံထူးကံသာဘုရားကြီးနှင့် ပိတ်ချင်းမြောင် မဟာဆိုထာများသို့ သွားရောက်ပူဇော်စိပ်ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်တွင်းဝယ် ဦးလှိုင်ထွေး၊ ဦးစောဝင်းနှင့် ဦးမဲခေါင်တို့ကိုပါ ခေါ်ယူ၍ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြပြီး အစီကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

အစီအစဉ်အရ ရန်ကုန်ရှိ ဦးဟန်သူကိုပါ ခေါ်ယူ၏။

www.burmeseclassic.com

အားလုံးရှေ့တွင်ပင် ဦးမိုးမင်း၏ အရိုးဝူကိုဖွင့်၍ရှာ လေရာ ပျောက်ဆုံးနေသော နီလာတုံးကြီးကို တွေ့ကြရလေတော့၏။

ထိုနီလာတုံးကြီးကို သက်ဆိုင်ရာသို့ အပ်နှံရောင်းချ၍ ဘုရားတည်ရန် အားလုံး သဘောတူကြလေ၏။

ကနဦးက ယုံကြည်ဟန်မပြသော ဦးမဲခေါင်နှင့် အိအိထွေးတို့လည်း တအံ့တသြ ဖြစ်ကြရလေ၏။

ဘုရားတည်ရာတွင် တတ်စွမ်းသမျှ ပါဝင်ကြရန် ကတိပြုကြလေ၏။

ထူးခြားချက်ကား ...

လက်ရှိဖြစ်နေသော တရားမအမှုအတွက် ဦးမဲခေါ ဘက်မှ ကျေအေးပေးရန် စတင်ပြောဆိုလေတော့၏။

"အင်း ... ဦးမိုးမင်းနဲ့ မမနန်းချယ်ရီတို့ရဲ့ ဓာတ်လ ဟာ ရင်စရာ ကောင်းသလို ကြောက်စရာ သံဝေယ ကောင်းလှပါတယ်။ လောဘနဲ့ စွဲလမ်းမှုကြောင့် ဘဝ ကို ရောက်ကြရတာကို သိရတော့ ကြောက်မိပါတ ကျုပ် ထင်းရှူးမြိုင်ကနေ ဖယ်ပေးပါတော့မယ်။ အ လည်း ရုပ်သိမ်းပေးပါ့မယ်။ ကျေအေးပေးပါ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလည်း ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်တာကို မိုင် တယ်ထင်နေမိတဲ့ ထင်းရှူးမြိုင်ကနေ ခြွင်းချက်မရှိ ထွက် ခွာပေးပါ့မယ်ရှင်"

ဦးမဲခေါင်နှင့် အိအိထွေးတို့၏ စကားကြောင့် ဦးလှိုင် ထွေး ပျော်သွားပုံရလေ၏။ မူလက ဤအမှုတွင် ထင်းရှူးမြိုင်၏ ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ဝက်၊ သို့မဟုတ် ရောင်းရငွေတစ်ဝက်ရမှ ဖယ်ပေး မည်ဟု သူတို့ တင်းခံထားခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဦးစောဝင်းက ကျွန်ုပ်အားကြည့်၍ လက်မထောင် ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ခေါင်းအသာညိတ်ရင်း အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်မိလေ၏။

"အင်း ... ခင်ဗျားကတော့ အမှုတစ်ခု ပြတ်သွားပြီမို့ လက်မထောင်နိုင်ပြီပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ကိစ္စတွေမပြတ် သေးဘူးဗျ၊ လောလောဆယ်မှာ ပတ်သက်နေသမျှ နာမ် လောက ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် အကျွတ်အလွတ်ပွဲလေးတွေ လုပ်ပေးရဦးမယ်။ ဒါနတွေပြု၊ မေတ္တာတွေ ဝေကြရဦးမယ်။ သူတို့ ကျွတ်ဖို့ လွတ်ဖို့ ဆောင်ရွက်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက် ပေးရလိမ့်ဦးမယ်။ ဦးလှိုင်ထွေးတို့က ရှေ့နေကြီးကို အမှု အပ်သလိုပါပဲ၊ ဦးမိုးမင်းတို့ကလည်း တမလွန်ကနေ ကျုပ်ကို ကျွတ်လိုမှု လွတ်လိုမှုတွေ အပ်နှံနေကြပြီ"

ရွှေဟင်္သာစာပေ

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နားထောင်ရင်း သဘောကျွ

ဦးစောဝင်းက ရယ်လေ၏။ ဦးဟန်သူနှင့် ဦးလှိုင်ထွေးတို့ အား

ဝမ်းသာ စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်ကြလေ၏။

"ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ တည်မယ့်ဘုရားကို အကျွတ်အလွ

ဘုရားလို့ ဘွဲ့ပေးလိုက်မယ်နော်"

အားလုံးပင် ဆိတ်ဆိတ်နေကြလေ၏။ ဆိတ်ဆိ

နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်း မဟုတ်ပါလား။

သို့နှင့် ...။

မေး [illegible]

မောင်သွေးချွန်

ဂန္ဓာရလောကမဂ္ဂဇင်း (ဧပြီလ၊ ၂၀၀၈)။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ပထက်ချိုက် နှင့် ပဉ္စလက်အရှုံးမ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁)

ကျုပ် ... ကိုညိုမှိုင်းကို တွေ့ချင်နေတာ ကြာပေါ့ဗျာ။ နေရသိန်ထဲကို မရောက်ခင်ကတည်းက ကျုပ် ကိုညိုမှိုင်းရဲ့ဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည် လုံးချင်းများလည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ကိုညိုမှိုင်းရဲ့ စင်တင်ပြဇာတ်များလည်း ကြည့်ဖူးပါတယ်ဗျ။

သူပြောတိုင်း ကျွန်ပ်က မယုံ။ သို့နှင့် ဟုတ်,မဟုတ် မေးကြည့်လိုက်သည်။

"ဘယ်ပြဇာတ်တွေကို ကြည့်ဖူးလဲ ကိုဗထက်ချိုက်"

"သိပ်မိုက်တဲ့ကောင်၊ လက်ညှိုးထောင်"

"ပြီးတော့ရော ..."

"တောက်မခေတ်နဲ့ နှောက်ထပ်နာမယ်"

"ကျန်သေးတယ်လေဗျာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"သိပါတယ် ဆရာရယ်၊ မြစိမ်းဖက်နဲ့ ပွဲတော်တည်မယ်လေ၊ ဟုတ်ရဲ့လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုဗထက်ချိုက်"

"ဆရာညိုမှိုင်းရဲ့ လုံးချင်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးက ပြိတ္တာရွာသူမကြေွပဲဗျ"

"ဘာ်လို့လဲဗျ၊ ကိုဗထက်ချိုက်ရ"

"ကြောက်စရာ လန့်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ပါ"

"ဘယ်အခန်းလဲ ... ဟင်"

"အိမ်သာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ တစ္ဆေမကြွေ ထဘီရင်လျားနဲ့ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်နေ အခန်းပဲ။ ကျွန်တော့်ညီမဆို အဲဒီအခန်းကိုဖတ်ပြီး ... အော်လို့ စာအုပ်ပါ လွှတ်ကျသွားခဲ့ရတယ်ဗျ"

ဟုတ်ပေပြီ။

ဒီလို ကျွန်တော့်ဝတ္ထုစာအုပ်များနှင့် ကျွန်တော် ... ဝင်တင်ပြစာတ်များကို ကြည့်ဖူး ဖတ်ဖူးသည်မှာ သေချာသွား... ပြီ။

အဲဒီကနဦးကတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် မယုံ... အဘယ်ကြောင့်မှု ...

သူသည် ထောင်ထွက်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် အလုပ်မျိုးစုံကို လုပ်စားလာခဲ့သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ လူတိုင်းကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လို့ မရ။

သို့သော် ... ကျွန်တော့်အလုပ်က စာရေးဆရာအလုပ် ဖြစ်၏။ စာရေးဆရာဖြစ်၍ ရေးစရာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကျော အစဉ်လိုအပ်၏။ စာရေးရပါများလွန်းလာသောအခါ ဦးနှောက်က အလိုအလျောက် ဖန်တီးထုတ်လုပ်ရသည့် ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းများ ခေါင်းပါးစပြုလာ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်ကြောင်း ပြောပြသူများကို ရှာရတာလည်း ရှိ၏။ သူတို့ဘာသာ လာပြောကြသည်လည်း ရှိ၏။ ထိုအခါ ဂရုတစိုက် နားထောင်ပေးရသည်။

အဲဒီထဲမှာ အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ ခံထောင်ထွက်၊ လူလိမ်၊ ခါးပိုက်နှိုက်၊ စားပြ၊ ပြည့်တန်ဆာမိန်းမ၊ သူဌေးသား၊ သူတောင်းစား၊ အရူးမ၊ ဘိုးတော်လိုပုဂ္ဂိုလ်၊ ကဏ္ဍာလ၊ ဇာတ်သမား၊ ဆိုင်းသမား၊ ရေလုပ်သား၊ မိုင်းလုပ်သား ၊ နေ့စားဆင်းရဲသား၊ ကျောင်းသူ၊ စာရေးမ၊ အပျိုကြီး၊ နှစ်ခုလပ်၊ သုံးလင်ကွာ လေးလင်ပေါင်းမုဆိုးမ၊ အသွားအို၊ အခြေမဲ့ အနေမဲ့များ ရှိပေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အချို့ကို ကျွန်တော်က လိုက်ရှာတွေ့ဆုံ၍ မေးမြန်းရ၏။

အချို့က ကျွန်တော့်ကို ရှာဖွေ၍ ပြောပြကြ၏။

သို့နှင့် ထောင်ထွက် ကိုဗထက်ချိုက် ဆိုသူနှင့် ကျွန်တော် ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ဒီမှာ သူက သူရဲ့ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြချင်သည် ဆိုရင်းက အထက်ပါအတိုင်း သူ့ကို စူးစမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

အင်း ... လုံလောက်ပါပေပြီ။

"ကိုင်း ... ကိုဗထက်ချိုက်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တွေ့လေး ပြော ပြပါဦးဗျ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပြပါ့မယ် ကိုညိုမှိုင်းရယ်၊ ဒီလိုခင်ဗျ"

သူက ခွက်ကျန်ကို အပြတ်မော့ချလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်သိမ်းလျက် ...။ ပြီးနောက် သူ့အတွေ့အကြုံ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။

* + *

(၁)

ကျုပ်နာမည် ဗထက်ချိုက်လို့ ခေါ်သဗျ ဆရာမှိုင်းရေ။

ဟား ဟား ဟား ... ဒီနာမည်မျိုးရှားလို့ ဆရာမှိုင်း အံ့သြနေသလားဗျ။

ဒီမှာ ကျွန်တော့်နဖူးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဗျာ၊ တွေ့ပြီနော်။

(ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သောအခါ သူက နဖူးပေါ် ဖဲအုပ်ကျနေသည့် ဆံပင်ရှည်များကို ညာလက်နှင့် ဖယ်သိမ်းလိုက်သော် နဖူးအလယ်တည့်တည့် အရေပြားပေါ်မှာ (ဗ)ဗထက်ချိုက် အက္ခရာပုံစံ အသားတံဆိပ်စာလုံးတစ်လုံး ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပမာပြုရလျှင် နွားအရေပြားပေါ်မှာ အသားတံဆိပ် ရိုက်ဖိထားသကဲ့သို့တည်း။)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒီ ဗထက်ချိုင့်အကွာရာက အစွဲလို့ မွေးကတည်းက နဖူးပေါ်မှာ အောင်လံတော် အမှတ်တံဆိပ်အဖြစ် ခတ်နှိပ်ပြီး ပါလာခဲ့တာကလားခင်ဗျ။

ဘယ်ဘုန်းကြီး ဘယ်ဗေဒင်ဆရာ၊ ဘယ်ပညာရှင်ကို ချဉ်းကပ်ပြီး နေ့သင့်နံသင့် အမည်ပေးစရာ မလိုပေါင်ဗျာ။ ကြက်၊ သွန်၊ ဖြူ၊ ဥ၊ တစ်၊ လုံးတို့ က၊ သစ်၊ ပင်၊ အောက်၊ တဲ၊ ယာ၊ ဆောက် တို့စတဲ့ အမည်ပေးနည်းနဲ့လည်း တွက်ချက်နေစရာ မလိုပေါင်ဗျာ။

မီးထွက်တဲ့ နေ့မှာပဲ လက်သည် အဘွားကြီး ဒေါ်ဂဏန်းက ကျုပ်ကို အမည်ပေးလိုက်ရဲ့ ဗထက်ချိုက်တဲ့။

လူဝင်စားလို့ ပြောကြတာပဲ၊ ကျုပ် စကားပြောတတ်တော့၊ ပြောသတဲ့ ... မဟိဘဝက ကျုပ်နဖူးကို ဗထက်ချိုက်သေနတ်ပြောင်းနဲ့ အဆောင့်ခံရပြီး ဗထက်ချိုက်သေနတ်နဲ့ အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှာ ပစ်သတ်ခံရတာတဲ့။

ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါဗျာ။

ကလေးစကား ပျှောက်ယုံရင် လူကြီးတွေ အရူးဖြစ်ကုန်မှာပေါ့နော်။ ဒီလိုနဲ့ အရွယ်ရောက်လာတယ်။ သူခိုးကြမ်းပိုးဖြစ်လာတယ်။ မိဘနှစ်ပါး ဆုံးသွားတယ်။ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိတယ်။ ကျုပ်က ပညာမတတ်ဘူး။ နောက်ဆုံး ခါးပိုက်နှိုက်ဟဲ့၊

သစ်သမားတို့၊ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတို့နဲ့ ပေါင်းမိပြီး ရေစုန်မှာ ...ခဲ့ရတယ်။ ထောင်နဲ့အချုပ်က အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်ပါဗျာ။ ...ကြားထဲ အရက်နဲ့မိန်းမကအစစ်ပါလိုက်သေးရဲ့ ... အဟုတ်။

တစ်နေ့ ... ဟောဒီမြို့ကလေး ရှိရာကို အရူးမလေး ...ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။ ချောလိုက်တာ မှုန်နေတာပဲ။ ...ငြိမ့်မင်းသမီးရုပ်မျိုး၊ ပြဇာတ်မင်းသမီးရုပ်မျိုး သိလား။ ကိုယ် ...ကိုယ်ပေါက်ကလည်း လှလှ။ ဖွင့်ကား စွံ့ထွားလို့။ အသက်က ...)ကျော်လောက် ရှိမယ်ထင်ပါ့။

"အင်းကို ဟင်္သာဆင်းမည်
ဆင်းရင် လေးနဲ့ခွင်းမည်
ထိုမုဆိုးကို ထီးရိုးရိုက်မည်
ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်လိမ့်မည်"

သူမက အဲဒီသီချင်းကို အသံကောင်းကောင်းနဲ့ ...ပြီး ဈေးရှေ့မှာ ဇုန်ပေါက်က,နေတာကလား။ အက,ကရည်း ...ကောင်းခင်ဗျ။ လူတွေက မြွတ်စဗျင်းဓောင်း ကပိုရှိ ...သွန်သနားစရာ အရူးမလေးကို မြင်ကြတော့ သနားပြီး ပိုက်ဆံ ...ပေးကြရဲ့လေ။ ကျုပ်လည်း သဘောကျလွန်းလို့ ငွေငါးဆယ် ...များတောင် ရက်ရက်ရောရော ပေးလိုက်တာ အရူးမလေးက ...ပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မောင်ကြီး မိန်းမချောချော ရပါစေတော်"

"တကယ်"

"တကယ်ပေါ့တော်၊ နေ့ချင်း ညချင်း ရပါစေတော်"

"အဟီး ... ဟီး"

ကျုပ်ရဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဟသာၤတကျော်ပြူးရော သဘောတွေကျလို့။

ဒီမှာ ဟသာၤတကျော်ပြူးက ရှိစုမဲ့စု ငွေဆယ့်ငါး ကျပ်ထုတ်ပြီး အရူးမလေးကို ဆုတော်ငွေများ ချီးမြှင့်ရာ သူမက ကျော်ပြူးကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ...

"မဆိုးမနဲ့ ညားမယ်တော့"

"ဟာ ... မဟုတ်တာဟာ၊ အပျိုချောချောလှလှ လုပ်စမ်းပါတ"

"မရဘူးတော့၊ ရှင့်မျက်လုံးထဲမှာ မုဆိုးမ အသက်ကြီးကြီး ကို ကျုပ်မြင်လို့ ပြောနေတာ မောင်ကြီးရဲ့ ... အဟိ"

"ရှုံးပါပြီ ဗထက်ချိုက်ရာ ... ဟူး"

"ဟား ဟား ဟား ... ငါတော့ ဆုတောင်းပြည့်မယ်။ တူရဲ့ကွာ ...အဟက်"

အဲဒီလို လူအများက ဆုချလိုက်၊ ချတဲ့လူ မျက်နှာ ကိုကြည့်ပြီး ဆုတစ်မျိုးပေးလိုက်နဲ့၊ ပျော်စရာကြီးပဲဗျ။ သူ ဆုပေးပုံက နမိတ်စကားလိုလိုပဲကိုးဗျ။

တော်ချက်။ နောင်အခါ ကိုဗထက်ချိုက်ကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်း ဟသာၤတကျော်ပြူးသည် သူ့ထက် အသက်(၁၅)နှစ်ကြီးသော မုဆိုးမကြီးနှင့် အမှန်တကယ် ညားသွားခဲ့ပါသည်တဲ့။ ကံကောင်း ချင်တော့ ဟိုမုဆိုးမကြီးကား ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေ၍ သူတို့ ရွှန်စွာကို အံ့ဩရသည်ဟု ဆို၏။)

ဒီမှာ ဆုများချီးမြှင့်လို့ပြီးရော အရူးမက သီချင်း တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပါရော ...

"ပုန်းမကြည် ရှင်မ ...

နို့ပျဉ်းကိုးတောင်ကျို ...

လည်းဦးပေါ်မှာ သုံးတောင်ကျော်တဲ့ ...

တို့စပါး ...

မထွက်သင့်လား ထွက်သင့်လား ...

ထွက်သင့်ပါရဲ့ မောင်ကြီးရေ ပိုသင့်ပါရဲ့ဟေ ...

ထွက်သင့်ပေ့ မှန်စကား ...

ဟေလာ ... မောင်ရီး ... ဝါး ... ဟား ဟား"

အဲဒီပုန်းမကြည်အရှင်မ သီချင်းကိုဆိုပြီး ကလိုက် ကြွေးနေတာပဲ ဆရာမှိုင်းရေ။ ရွာက ဈေးဝယ်လာတဲ့ လယ် သမား ယာသမားများကလည်း ဒါ ကောင်းတဲ့နိမိတ်စကား ကြားတဲ့ မင်္ဂလာနိမိတ်စကားပဲဆိုပြီး ဝမ်းကိုသာလို့ဗျာ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြန်မာစာ ဆိုရှိသမို့လားဗျာ။

အရှုးစကား၊ ကလေးစကား၊ သဘင်သည်စကား ...

ထူးခြားတဲ့ နိမိတ်စကားဆိုသကိုးဗျ။

＊ ✢ ＊

(၃)

ဒီနေရာမှာဗျာ၊ ဒီအရှုးမနဲ့ ဆက်လျှဉ်းပြီး ထူးခြားတာလေးများ ပြောပြချင်ရဲ့ ဆရာမှိုင်းရဲ့။ သူ့အမည်ကို ကျုပ်တို့ သိကြဘူး။ သူမ ဘယ်အရပ်သူလဲ မေးလို့မရဘူး။ လွယ်အိတ်အစ်လုံး စလွယ်သိုင်းလွယ်၊ ပလတ်စတစ်ကလေးအရုပ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး လျှောက်သွား သီချင်းဆို ကခုန်နေတာ။

ဇရပ်မှာ အိပ်တယ်။ ကားဂိတ် နားနေရုံမှာ အိပ်တယ်။ မှတ်တိုင်ရှိ ခရီးသည်စောင့် ခုံရှည်ပေါ်မှာ အိပ်တယ်။ ညီသော် သူ့မမှာ ပိုက်ဆံပေါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ခုံ မှ ငှက်မှ အလစ်သုတ်လို့ရမှ ငွေစငွေန ဖြစ်ရတာ။ အဲဒီ အရှုးမချောချော ဖြောင့်ဖြောင့်လေးက ရပ်တကာ ဈေးတကာလှည့် သီချင်းဆို ကရုံနဲ့ ငွေကိုရှင်လို့။

အဲဒါ တစ်ည ...။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျုပ်တို့ကောင် ပွေးရင်း ဘိုင်ကျပြီး အရူးမလေးရဲ့ ပိုက်ဆံများကို လုပြေးပါရောဗျာ။

အရူးမဆိုတာ ပလတ်စတစ် ကလေးရုပ်ကို ပိုက်ပြီး အော်ပါရော။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ကောင် ပြန်ပေး၊ ပြန်ပေး။ ဟောဒီမှာ ကျွန်မ ပိုက်ဆံကို လုပြေးလို့တော်"

"ဟဲ့ကောင် ... ဒါ ... ဒါ ... ငါ့ကလေး နို့မုန့်ဖိုးဟဲ့၊ သေနာကောင်ရဲ့။ လာကြပါဦး ပွဲစားကြီးတို့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းမင်းတို့၊ ကုန်ပါပြီတော့်"

ဘယ်သူမှ ထွက်မလိုက်ကြပါဘူး။ အရူးမမို့ ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ပြောနေတယ်လို့ ထင်ကြတာကိုး။ ဒီလိုပဲ လစ်ရင် ကလေးများကလည်း စကြ၊ နောက်ကြတာကိုး။ အချို့က သူ့စောင်ကို ဖွက်ထားကြတယ်။ အချို့ကဲ သူ့ကလေးကို ဖွက်ထားကြတယ်။ အဲဒီကျရင် အရူးမ ပဒါမြေလူးပဲ။ ငိုလို့ ဆဲလို့ မကြားဝံ့မှ နောက်ပြောင်ထားသူများက ဖွက်ထားတဲ့ပစ္စည်း ပြန်ထုတ်ပေးကြတာ။

ဟော ... ခုလို ... ပိုက်ဆံတကယ်လုပြေးလို့ အော်တော့ ဘယ်သူမှ မယုံကြဘူး။ အလေးအနက် မထားကြဘူး။ ဒီမှာပဲ အရူးမက တိုင်တည်ပါလေရောဗျား။

ထဘီအောက်နားကွဲကို ပေါင်ရင်းပေါ်အောင် ပြင်ဝင့်ရင်းက အရှေ့အရပ်ကို လက်အုပ်ချီလို့ တိုင်တည်တာဗျ။ တိုင်တည်တာတော့င် စာချိုးလင်္ကာနဲ့ ...

"တစ်ကြိမ်ငယ်မှ နှစ်ကြိမ်လေ ...

နှစ်ကြိမ်ငယ်မှ ဦးတင် ...

ရှာတော်ရှင် မယ်လျှင် ...

ကန်တော့ပါ အရှင်ဘုရား။

သဘောကြည်လျှင် ကျွန်မအရှင်သမီးငယ်လျှင် ...

စည်ပင်ထွန်းကား မ,ပါလာ့ဟု ...

နန်းစံတဲ့သခင် ...

မြို့ရွာကို အပိုင်စိုးပါတဲ့ ... မြတ်မျိုးရှင် ...

မြို့ရွာကို အပ်စိုးပါတဲ့ မြတ်မျိုးညီလာရှင် ...

နန်းတောင်ကြီးရှင် ...

ဦးသုံးကြိမ်တင် မယ်လျှင်ကန်တော့ ...

နတ်နန်းရယ် ကွန်းစင်က ...

ရှာတော်ရှင် ... ကျွန်တော်မျိုးမကို ...

အို ... ရှင်တို့ ... မ,ပါဘုရား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြည့်စမ်း၊ အရူးမက ပလစ်စတစ်အရုပ်ကိုပိုက်ပြီး ရွာတော်ရှင် မြို့တော်ရှင်များကို တိုင်တည်နေတာကိုး။ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူးဗျာ။

ဟို ဟာသ်ာတကျော်ပြူး အရူးမဆီက အလစ်သုတ်လာတဲ့ငွေနဲ့ အရက်သောက်တယ်။ ထန်းရည်သောက်တယ်။ ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းစားတယ်။ စားလည်းပြီးရော ချေးတွေပန်းတာမှ ဒလဟောပဲ။ သင်းကောင် လုံးလုံးမထနိုင်ဘူး။

အဲဒါ ဆိုက်ကားသမားများက မကြည့်ရက်လို့ ဟိုဆေးဒီဆေး ဝိုင်းတိုက်မှ ဝမ်းလျှောရပ်တယ်။ ကျော်ပြူး အိပ်ရာပေါ်က (၇)ရက်အားပြတ်ပြီး မထနိုင်ဘူး။

အံ့အံ့သြသြ တိုက်ဆိုင်ပုံ ပြောပါတယ်။ အရူးမကိုင်တည်လို့ ဖြစ်ရတာလား။ ဟာသ်ာတကျော်ပြူး အစားအသောက်ရက်စက်လို့ ဝမ်းကော်လားသလား၊ ဒါတော့ ကိုယ်ဘာသာ စဉ်းစားဗျာ။

* + *

(၄)

လမ်းမီးအလင်းရောင် ဝိုးတဝါးနဲ့ မြင်လိုက်ရတာအလွန်ကို ချောမောလှပတဲ့ ချစ်စရာ အရူးမလေးမျက်နှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ နှာခေါင်းမရှိတဲ့ မိန်းမကြီး။ မျက်စိတစ်လုံးက ပောက်ပက်။ မျက်စိပေါ်မှာ မျက်ခုံးမွေး လုံးဝမရှိဘဲ ပြောင်တလင်းကြီး။

“အား ... သရဲ ... သရဲ ... သရဲ ... နင် ... နင် ... သရဲ... ဟီး ... ဟီး ... အဟီး ... ဟီး ... သရဲမ ... သရဲမကြီး ... အား”

ကျုပ် ပုဆိုးမနိုင်ဘူးဗျာ။ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ မျက်နှာကြီးကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရတော့ ပြေးလိုက်တာမှ မှုန်နေတာပဲ။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

သရဲမကလည်း ပါးစပ်က ညည်းအော်ပြီး လှမ်းခေါ်ရဲ့။ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ရဲဘူး။ တရကြမ်း ပြေးလိုက်တာ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟော့ကောင် ... ရပ်"

"ဟေ့ ... ရပ်လို့ ပြောတာ မကြားဘူးလား"

"ဂျောက် ... ဂျောက်"

ဘုရားရေ။ သေနတ်မောင်းတင်သံများနဲ့အတူ လက်နှိပ်မီးရောင်များက ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်ကို စုပြုံရောက်ရှိလာပြီး ကျုပ်ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ။ ပတ်တရောင်ကင်းအဖွဲ့တွေ။

"ဟာ ... ဗထက်ချိုက်ပါလား။ မင်း ဘာလို့ပြေးနေတာလဲ"

"သရဲ ... သရဲ ... သရဲ"

"ဘာသရဲလဲ။ အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ရှာကြစမ်းဟေ့"

ဒီမှာပဲ ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်ကနေ ငွေစက္ကူအတော်များများကို တွေ့ရှိသွားပြီး ကျုပ်ကို မသင်္ကာပုဒ်မ။ အချိန်မတော် မသင်္ကာဖွယ် သွားလာလှုပ်ရှားမှုနဲ့ ...။

* ✣ *

(၅)

"ခင်ဗျား ထောင်ကပြန်လွတ်လာတော့ ဟိုအရူးမကို တွေ့သေးလား"

"ဟင့်အင်း ... လုံးဝမတွေ့ရဘူး။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းကို မသိရဘူး"

"စုံစမ်းကြည့်ဘူးလား"

"ဘဝတူတွေကို မေးကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရပြီး နောက်နေ့ကစလို့ ဒီမြို့ပေါ်မှာ အရူးမလေးကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့"

"ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်လို့လဲ ကိုဗထက်ချိုက်"

"သရဲမမှ သရဲမ အစစ်ပါဗျာ။ ကြောက်စရာ မျက်ခွံကြီးပါ။ ဒီမှာ စာရေးဆရာ၊ သရဲမက လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး အရူးမသဏ္ဍာန်နဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက် ပျော်ပါးနေတာ နေမှာဗျ။ သိလား"

www.burmeseclassic.com

"အင်း ... စဉ်းစားစရာပဲပေါ့ဗျာ"

"ဆရာမှိုင်း ... ဒါ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့သရဲမပါဗျာ။ ရေးလို့ရရင် ရေးဗျာ"

"စဉ်းစားရသေးတာပေါ့ဗျာ

ကျွန်သည် သူပြောပြသည့်ဇာတ်ကို နားထောင်ပြီး နောက် အချိန်အတန်ကြာ စဉ်းစားခဲ့၏။

ဒီအရူးမလေးကို တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ် သွားရင်း လာရင်း မြင်ဖူးပါ၏။

ဒါပေသည့် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့မျှသာ။ ယနေ့ကြား သော အဖြစ်အပျက်ကား နည်းနည်းတော့ ဆန်းနေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ...

ကျွန်တော် (.........)မြို့သို့သွားရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဈေးရှေ့မှာ ကခုန်နေသည့် ပလတ်စတစ်ရုပ်ပိုက် ၎င်းအရူးမလေး ကို သွားတွေ့ရတော့၏။

ဒီမှာ ကျွန်ုပ် ကိုဗထက်ချိုက်ကြီးနဲ့ တစ်ခုဖြစ်စဉ်ကို အမှတ်ရပြီး ၎င်းအရူးမလေးကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသွား၏။

အရူးမသည် သီချင်းသုံးလေးပုဒ်ကို ဆို၏။

က၏။

ဆုငွေများရ၏။

အချိန်အတန်ကြာ၍ လူစုကွဲသော် အရူးမသည် လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းပြီး ပလတ်စတစ်သားငယ်ကိုပိုက်၍ ဖြတ်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သူမနောက်မှ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ခဲ့၏။

သရဲမ လူယောင်ဖန်ဆင်း၍ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေရော့သလား။

ဒီမှာ သူမသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ဝင်ခဲ့၏။ သူမသည် သက်ကြီး ဘုန်းကြီးအိုကြီးကို ကန်တော့၍ ရလာသည့် ငွေစက္ကူပိုက်ဆံများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ မြင်လိုက်ရ၏။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးက သာဓု သာဓု သာဓုဟု ခေါ်ရင်း ဆုများချီးမြှင့်နေ၏။ မကြာခင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် လာခေါ်၍ အရူးမ လိုက်ပါသွား၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဂျုံမကို ဆမင်းများ ထည့်ကျွေးနေ၏။

"အရှင်ဘုရား"

"ဘာတုန်း ဒကာကြီး"

"တပည့်တော်က စာရေးဆရာပါ ဘုရား"

"အိမ်း ... ဘာကိစ္စများပါလိမ့်ဗျာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"တပည့်တော် စောစောက ပိုက်ဆံလှူသွားတဲ့ အရူးမ အကြောင်း သိချင်လို့ပါ ဘုရား"

"ဘာကြောင့် သိချင်ရတာလဲ ဒကာကြီး"

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က မြို့တစ်မြို့မှာ သူ သရဲခြောက်သလို လုပ်ပြသွားသည့် ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက အံ့ဩလွန်း၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တော့သည်။ ပြီးနောက် ...

"ဒကာမကြီး သနီးရှင်"

"ဘုရား"

"ဒကာမ မထုံးရည် ထမင်းစားပြီးရင် ဒီကိုလာခဲ့ဦးလို့"

"မှန်ပါ့ဘုရား"

မကြာခင် မထုံးရည် အမည်ရှိ အရူးမဆန်းဆန်း ရောက်ရှိလာ၏။ ဒီမှာ ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

အရူးကဲ့သို့ မဟုတ်တော့။ အကောင်းအတိုင်း စကားပြောနေ၍ အံ့ဩရ၏။

"အစ်ကိုက ကျွန်မကို ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားရတာလဲ"

"စာရေးဆရာဆိုတာ ထူးဆန်းတာမှန်သမျှ စိတ်ဝင်စားရတာပါပဲ ညီမ။ ညည်း (.........)မြို့မှာ တစ်ညရှ

တစ်ယောက်ကို ထိတ်လန့်သွားအောင် ရုပ်ပြောင်းပြသွားတာ မှတ်မိလား

"ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်မိပါတယ်၊ သူက ကျွန်မကို ဗလက်ကာယလုပ်လို့ပါ"

"အစ်ကို တစ်ခုမေးမယ်နော်"

"မေးပါ အစ်ကို"

"ညီမ လူသားစစ်စစ်ပဲလား"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... အခစ် ... ခစ် ... ခစ်"

"ပြောပါ ညီမ"

"ကျွန်မ လူသားစစ်စစ်ပါ အစ်ကို၊ သရဲ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို"

"ဒါဖြင့် ရူးနေသလား"

"ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေရတာ"

"ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေရတာ၊ ဘာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့"

"ဒီမှာကြည့် အစ်ကို"

ဒီမှာပဲ သူမဟာ မျက်နှာကို လက်သည်းနှင့်ကုတ်ခြစ်ချလိုက်ရင်း ...

"ဟင် ... အမယ်လေး"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်ပင် လန့်ဖျပ်သွားခဲ့ရပါသည်။ မြင်လိုက်ရသည်ကား ... နှာခေါင်း လုံးဝမရှိ။ ပြတ်တိကြီး။ ညာဘက်မျက်လုံးက ပေါက်ပက်။ မျက်ခုံးမွေးကား လုံးဝနတ္ထိ၊ ပြောင်သလင်း။

ကိုဗထက်ချိုက် ပြောသလို ကြောက်စရာ လန့်စရာကောင်းသည့် သရဲ၊ တစ္ဆေရုပ်။

"ဒါ ... ဒါ ကျွန်မ မူလရုပ်ပဲ အစ်ကို။ ဒီရုပ်နဲ့ မြို့ထဲ ရပ်ရွာထဲမှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်လို့ မရနိုင်တာနဲ့။ ကျွန်မ ထိုင်းနိုင်ငံဘက် ရောက်သွားတော့ ဒီပလတ်စတစ်ဆာဂျရီလို မျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို ရအောင်ဖန်တီးခဲ့ပြီး အဲဒီအချော အလှ အထူးစပယ်ရှယ် မျက်နှာဖုံးနဲ့ ရှုးချင်ပေါင်ဆောင်ပြီး သီချင်းဆို ကခုန် တောင်းရမ်း စားသောက်ခဲ့ရတယ် ...

"ကျွန်မက တစ်ချိန်က ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ပါ။ သိပ်လှခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ အလှမာန်နဲ့ ဝင့်ကြွားခဲ့ဖူးတာပေါ့။ ဘဝင်မြင့်ခဲ့ဖူးပြီး ယောက်ျားများကို လှည့်စားခဲ့ဖူးတာပေါ့ ...

"တစ်နေ့ အဲဒီအလှမျက်နှာကို ရက်ရက်စက်စက် အဖျက်ဆီးခံခဲ့ရတယ်။ အခုမြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ လူရာမဝင်တဲ့ဘဝ ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရခဲ့ပြီး ကလေးလည်း ဆုံးသွားခဲ့ရတယ် ...

"နောက်ဆုံး အသက်နဲ့ခန္ဓာမြဲနေတုန်း သေရင် ဘဝကူးကောင်းအောင် တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီ အဲဒီ ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီ အထူးစပယ်ရှယ် မျက်နှာဖုံးအဟုကို စွပ်ပြီး အရှုးမသဏ္ဍာန်နဲ့ ရုပ်တကာ ရွာတကာလှည့်လို့ သီဆိုကခုန်ရင်း ငွေစုခဲ့တယ် ...

"ရသမျှငွေများကို ခုလိုပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်း များ ပြုပြင်ရာမှာ၊ ဘုရားကျောင်းကန်များ ဆောက်လုပ်ရာမှာ ကုသိုလ်ပါဝင် လှူဒါန်းခဲ့တယ်။ ရုပ်တည်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ ဘဝကူး ကောင်းဖို့ပါ ...

"ဒီလို ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ကိုယ် လှုပ်ရှားနေချိန်မှာ အချို့သော ယောက်ျားများက ကျွန်မရဲ့နဂိုအလှနဲ့ ရုပ်တုအလှကို တဏှာငမ်းဖမ်းပြီး ဖျက်ဆီ ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ် ...

"အဲဒီအချိန်ကျရင် စပါယ်ရှယ် မျက်နှာဖုံးအဟုကို ခွာပြီး အဖျက်ဆီးခံ နဂိုရုပ်နဲ့ ခြောက်လှန့်ပြခဲ့တော့ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အရပ်မှာ ကျွန်မဟာ လူပေါင်ဆောင်တဲ့ သရဲမ ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ အမှန်တော့ လူအစစ်ပါ အစ်ကို ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အလှမာန်ကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရတဲ့ ရင်နာစရာ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ အစ်ကိုရယ်"

"ဪ ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ မထုံးရည်ရယ်"

မထုံးရည် ရှင်းပြ၍ ကျွန်တော် မထုံးရည်ရဲ့ ကြေကွဲရင်နင့်စရာဘဝကို သိခဲ့ရသည်။ သည့်နောက် မထုံးရည် လိုအပ်သလို ကိုယ်ပိုင်သုံးဖို့ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော် စာရေးလို့ရထားသည့် ငွေများမှ ငွေငါးထောင်ကို ပေးခဲ့လိုက်သည်။

မထုံးရည်ရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့သည်။ ငွေကိုင်ထားသည့် သူမရဲ့လက်အစုံသည် တုန်ခါနေသည်။

"ယောဒီ လောကမှာ အစ်ကို့လို စိတ်ထားမွန်မြတ်ပြီး ဖြူစင်စွာစိုးရိမ်တရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူကောင်းတွေ ပို၍တိုးပွားများပြားပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ် အစ်ကို"

"မျက်နှာဖုံး ပြန်စွပ်လိုက်ပါ မထုံးရည်"

ဒီမှာ မထုံးရည်က နိုင်ငံခြားဖြစ် အထူးစပါယ်ရှယ် မျက်နှာဖုံးကို ကျွမ်းကျင်စွာ မျက်နှာပေါ်မှာစွပ်၍ မှန်ကလေးတစ်ချပ်နှင့် ကျကျနန ပြုပြင်တပ်ဆင်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း။ အတော့်ကို ချောသည့် မထုံးရည်ပဲ။ မျက်နှာဖုံးအောက်က စိတ်ရင်းက ပို၍ချောနေသည့်ကို လှနေသည်ကို မွန်မြတ်နေသည်ကို ကျွန်တော် တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း အကဲတော်မိပါလေပြီ။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ရုပ်ရှင်ခေါင်းစဉ်ကြွယ်မဂ္ဂဇင်း(အထူးထုတ်) ဇွန်လ၊ ၂၀၀၈။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မင်းယုည

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁)

တစ်နေ့သ၌ ...

ညနေစာ ထမင်းသောက်ပြီး ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုးဆွေသည် အဘိုး ဦးစံပေါ်ဖေ ဆည်မေပုရပိုက်အားဖတ်၍ စဉ်းစားချက်ရှိရာ ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုးဆွေသည် ယခုကဲ့သို့ စဉ်းစားနေသည်မှာ ရက်ပေါင်းလေးဆယ်ရက် ပြည့်ခဲ့ပြီမို့ အများပြောသည့်စကားအရ အလွယ်ပြောရရင် တစ်လခွဲ ရှိသွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မောင်ဖိုးဆွေသည် "ဓိသအစ္စ"တောင်သို့ မည်သည့်ပုံစံဖြင့်သွားရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။

ရင်းသို့ စဉ်းစားရသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ဓိသအစ္စတောင်ကြီး၌ ကိုယ်တော်လေး နေမျိုးဗလ၊ နှစ်ပင်တိုင်မင်းသမီးလေး၊ တောကေရိတို့၏ ကျောက်ဂူများရှိရာ ထိုကျောက်ဂူအတွင်း၌ ရတနာပစ္စည်းများစွာ ရှိနေသည်။ ရတနာများအားယူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆောင်၍ မှာတော်ပုံအတိုင်း ပြုလုပ်ပေးရမည်ဖြစ်၍ ၎င်းရတနာ ပစ္စည်းများအား ရယူရန်အတွက် ကျွန်ုပ်မောင်ဖိုးခွေ၏ ခွေစဉ့် မျိုးဆက် ဘိုးဘွားမိဘများသည် အသက်စွန့်၍ အနှောင့်အယှက် ပေးလာမည့် ရန်သူများအား တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်မို့ ၎င်းရန်သူများ ကုန်ဆုံးသွားသည့်အတွက် အဖိုးတန်ရတနာများအား သွားရောက် ယူရန် ကျွန်ုပ်အား နောက်ဆုံး တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ကိုယ်တော်လေးနှင့် ပင်တိုင်စံမင်းသမီး၊ အထိန်း တော်ကြီးနှင့် ဘိုးဘွားများ၏ဆန္ဒများအား ဖြည့်ဆည်းပေးသည့် အနေနှင့် ရတနာကျောက်ဂူအား သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်နိုင်မည့် မုဆိုးများနှင့် အတူ အဖော်များအား ခေါ်ဆောင်သွားရန် စိတ်ကူးမိရာ ပထမ ဦးစားပေးရသူမှာ အရင်းနှီးဆုံး ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ကိုစိုး အောင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာ၌ ကိုအောင်စိုး၏ အကြောင်းအား အကျဉ်း ချုပ်၍ ပြောချင်သည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ကိုအောင်စိုးသည် လွှမ်း စွာသဘောကောင်းပြီး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း လွန်စွာပေါများ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရပ်ကွက်အပါအဝင် တခြားရပ်ကွက် မြို့နယ် ဒေသများတွင် ကိုအောင်စိုးနှင့် ရင်းနှီးသလို ကိုအောင်စိုးအတွက် ဆို ကူညီချင်သူတွေ လွန်စွာများပြားသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်သွားရမည့် ခရီးအတွက် သူငယ်ချင်း ကိုအောင်စိုးထံ သွားရောက်တိုင်ပင်ရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက် ချ လိုက်မိပေတော့၏။

✱ + ✱

www.burmeseclassic.com

(၂)

ထိုနေ့ ကျွန်ုပ်မောင်ဖိုးအေးနှင့် အပေါင်းအပါ ခြောက်ယောက်တို့သည် "ဗိဿအတ္တ" တောင်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာ အချိန်သည် နံနက်သုံးနာရီပင်ဖြစ်ပြီး ယခု ခရီးထွက်ရာ၌ သူငယ်ချင်းကိုအောင်စိုး၏ အစီအစဉ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါသည့် သူများသည် ကိုအောင်စိုး၏ အသိမိတ်ဆွေများဖြစ်ရာ ၎င်းတို့အထဲ၌ တောကျွမ်းကျင်သည့် မုဆိုးကျော်သုံးယောက်လည်း ပါသည်။

၎င်းမုဆိုးများသည် တောလိုက်လွန်စွာကျွမ်းကျင်သည့် မုဆိုးများဖြစ်ပြီး ထိုအထဲ၌ မုဆိုးကျော်ကြီး ကိုတင်အောင်လည်း လိုက်ပါလာသည်။ ကိုတင်အောင်သည် အကူအညီတောင်းလို့ရသူ မဟုတ်သော်လည်း ကိုအောင်စိုး၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် ပဲခူးအနောက် အဝိုင်းကျေးရွာသို့ ဦးတည်လာရာ ပဲခူးမြို့နှင့် အဝိုင်းကျေးရွာသည် ဆယ်မိုင်ဝေးသည်။ အဝိုင်းကျေးရွာသို့ နံနက်ခြောက်နာရီလောက် ရောက်ရှိ၍ ...င်းရွာထိပ်မှ ဆက်လက်ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ကင်းချောင်းတောင်ပေါ် ...ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး အဝိုင်းရွာနှင့် ကင်းချောင်းရွာသည် ငါးမိုင် ...ဝေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွာ၏ ထိပ်မှနေ၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

စာရှုသူတို့ တချို့ အရေးမကြီး ထူးဆန်းမှုများ မရှိသည့်အတွက် ရေးသားဖော်ပြခြင်းမရှိသည်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ကြပါရန်။

(မင်းပုည)

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ကင်းချောင်းရွာ၊ အဝိုင်းလေး ...ခင်ရွာ၊ ပင်မရွာ၊ ရက္ခတများစွာသော ရွာများအား နာရီပေါင်း ...များစွာ ခရီးဆက်ခဲ့ပြီးမှ ညနေ အမှောင်များကျလာသည့် အချိန် ...တွင် တောစပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြလေပြီ။

တစ်ညတာ အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ...င်းစခန်းချရာ၌ တောတွင်း အရိုင်းကောင်တွေကို ကာကွယ်ရန် ...အတွက် နေရာကောင်းတစ်ခုအား ရွေးချယ်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထင်းခြောက်များယူ၍ ...ထားကြသလို တချို့သည် ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်နေကြပြီး ...ဆိုးကျော်ကြီး ကိုတင်အောင်သည် တပည့်တစ်ယောက်နှင့် ငါး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လုံးတွေကို အနာစ်ပိတ်၍ ပိုင်းယူသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုတင်အောင်၏လုပ်ရပ်အား အံ့သြစွာ ကြည့်နေမိသည်။

"ဟာ ... မဆိုးကြီး၊ အဲဒီဝါးလုံးပိုင်းတွေက ဘာလုပ်ဖို့ ယူလာခဲ့တာလဲ၊ အပင်ပန်းခံလို့ဗျာ"

"ဟာ ... ကိုဖိုးခွေကလည်းဗျာ၊ တောအကြောင်းကိုမှ မသိသေးဘဲဗျာ၊ ကြည့်နေပါဗျာ၊ နောက်တော့ အဖြေပေါ်သွားပါလိမ့်မယ်"

"မောင်တာရေ အသစ်အမြစ်တွေနဲ့ မီးဖိုကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

မဆိုးလေး မောင်တာသည် မဆိုးကြီးကိုတင်အောင်၏စကား နားထောင်၍ မီးဖိုနေသည့်အတွက် အမှောင်ထုသည် ပို၍ပင် မှောင်လျက်ရှိသလို အပြင်လောကနှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်ပြတ်လျက် ကိုမှ မြင်တွေ့ခြင်းမရှိအောင် ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာစားပြီးနောက် လေးညှင်းသုံး ပွင့်စီ စားကြသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ တောတွင်းရှိသည့် ရေများ၌ ငှက်ဖျားပိုးများ ရှိနေသည့်အတွက်ကြောင့် လေးညှင်းပွင့်အား စားရခြင်းဖြစ်သည်မှာ မဆိုးကျော် ကိုတင်အောင် ညွှန်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အနားယူ၍ မီးပုံနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ စကားများ ထိုင်ပြောနေကြသည်။

"ကျုပ်တို့ အခု ဆက်ရမယ့်ခရီးကို ဘယ်သူ ဦးဆောင်မလဲ ကိုအောင်စိုး"

"လမ်းပြနဲ့ ကာကွယ်လုံခြုံရေးကို ကိုတင်အောင်က ဦးဆောင်ဗျာ၊ ကျန်တာတွေကိုတော့ ကျုပ်နဲ့ ဖိုးခွေတို့က ကူညီမယ်ဗျာ"

"ကိုအောင်စိုးကလည်း ကျုပ်ကို ပုံပေးနေပြန်ပြီ။ ဒါနဲ့ ကိုဖိုးခွေ မြေပုံပါတယ်နော်။ ကျုပ်ကတော့ ကိုအောင်စိုး ပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရမှာပဲ"

"ဒီစကားကြားရတာ လွန်စွာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က လည်း အဘိုးနဲ့ အဘေးတို့ရဲ့ ဝေ ဆိုချက်ကြောင့် လုပ်နေရတာ၊ ကိုအောင်စိုးပဲ အားကိုးရတာဗျာ၊ အခု ခရီး ထွက်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း ကိုအောင်စိုးကပဲ စီစဉ်ပါဗျာ"

"စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမယ်ဗျာ၊ ကိုအောင်စိုးနဲ့ ကျုပ်ကလည်း ညီအစ်ကိုအရင်းလိုပဲဗျာ"

ထိုအချိန်တွင် ကိုတင်အောင်က တခြားမုဆိုးတွေ လုပ်ရမည့် အလုပ်အား တာဝန်ပေးနေရာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူလိုက်ခဲ့သည်မှာ မုဆိုးသုံးယောက်ဖြစ်၍ ထမင်းချက်သမားတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောနေချိန်တွင် ညဉ့်ဆယ်နာရီကျော် ဆယ့်တစ်နာရီထိုးရန် နီးကပ်လာသည်မို့ အားလုံးသည် မျက်လုံးကြီးများ ကျိန်းစပ်၍ အိပ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

"ဝေါင်း"

"ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း"

ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ လွှမ်းမိုးသွားသည့်အတွက် လွန်စွာတုန်လှုပ်သွား၍ အသံလာရာသို့ ကြည့်နေပေမယ့် ကိုတင်အောင်သည် သေနတ်အားယူ၍ အနောက်သို့ ကြည့်နေသည်။ ရင်းအသံသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီး၌ ရောက်ရှိလာသည်မို့ လူသားစားသည့် ကျားကြီးဖြစ်နေသည်။

"မောင်ဘာ ဝါးပိုင်းတွေကို မီးပုံတွေထဲကို ပစ်ထည့်လိုက်ကွာ"

မောင်ဘာသည် ဝါးလုံးပိုင်းတွေကို မီးပုံအတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ မီးများသည် ဆွလိုက်သလို မီးများ ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေချိန်၌ ကိုအောင်စိုးသည် လေးမြားအားရုတ်တရက်ယူ၍ လေးတံအား ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်။

"ဖောင်း ... ဖောင်း"

ပေါက်ကွဲလာသည့် အသံသည် လွန်စွာကျယ်လောင်၍ ဝန်းကျင်သို့ လွှမ်းမိုးကာ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံသည် မီးပုံအတွင်းမှ ဝါးလုံးများ ပေါက်ကွဲလာသည့်အသံပင် ဖြစ်သည်။

"ဝေါင်း"

"ဖြောင်း ... ဖြောင်း"

"ဝုန်း ... ဝုန်း"

အသံများ ကြားလိုက်ရချိန်တွင် ကျားကြီးသည် အထိတ်တလန့် ခုန်ထွက်သွားသည်မို့ သစ်ကိုင်းများပေါ်သို့ ကျိုးကျကုန်သည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ကျားကြီးသည် အလန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၃)

ပင်ယံထက်ရှိ သစ်ရွက်ဝါခြောက်များသည့် မြေပေါ်သလို လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျရသည်မှာ ခပ်ပါးပါး တိုက်ခတ်နေသည့် လေကြောင့် ဖြစ်သရို ၎င်းသစ်ရွက်များ မြေပေါ်သို့ ကျသည့် အသံများသည် လူ၏ခြေသံနှင့် တူနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကင်းထောက်မှဆိုးနှစ်ယောက်မှလွဲ၍ ကျန်သူများသည် အိမ်မောကျနေသည့်မို့ ကင်းစောင့်ရသည်မှာ အလှည့်ကျစောင့်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ကင်းစောင့်တာဝန်ကျသူများ အိပ်နေကြသည်။ ယခု ကင်းစောင့်နေသူမှာ မှဆိုးကိုတာနှင့် ကိုသောင်းစိန်တို့ ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် ကင်းစောင့်နေကြပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်ငိုက်သွားကြသည်မို့ ဝါးနီးဆေးလိပ်များအားလိပ်၍ သောက်တတ်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြီးမားသည့် မည်းမည်းအကောင်ကြီးသည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရှည်လျားသည့် အမွေးအမျှင်များ ထူ၍နေသည်။ မည်းမည်းအကောင်ကြီးသည် ၎င်းတို့ထံ တရွေ့ရွေ့ လာနေသည်ကို မည်သူမှ တွေ့ရှိခြင်း မရှိသည့်အတွက် အကောင်ကြီးအတွက် အခွင့်ကောင်းရနေသည်။

လမိုက်ရက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဝန်းကျင်သည် ည်းမှောင်လျက် ရှိနေသည်။ ထိုညမျိုး၌ မကောင်းမှုများ မင်းမူကြီးစိုး၍ကောင်းသည့်အချိန် ဖြစ်သလို အန္တရာယ်ပြု ဒုက္ခပေး၍ ကောင်းသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

အကောင်ကြီးသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် အိပ်နေသူများ၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အကောင်ကြီးသည် အိပ်နေသူ လေးယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူ၏ ခြေနှစ်ချောင်းအား ဆွဲခိုက်ပြီး တစ်နေရာသို့ စတင်ဦးတည်ရာ ၎င်းသည် လိုက်ပါသွားသည်။

"အာ ... အမယ်လေး ... ကယ်ပါဦးဗျာ"

"ဟာ ... ဘာလဲဟ"

"ဘယ်မှာလဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အားလုံးသည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြပြီး အိပ်နေသူများလည်း ရုတ်တရက် လန့်နိုးကုန်ပြီး အိပ်ငိုက်နေသည့် ကင်းသမားများသည် အလန့်တကြား အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းချက်သမား မောင်ရွှေသည် တောင်ဘက်ရောက်ရှိနေသည်မို့ ကိုအောင်စိုးသည် ဓားရှည်အားဆွဲ၍ ပြေးလိုက်သွားရာ မောင်စိန်သည်လည်း လိုက်သွားသည်။

မောင်တာသည် ဝါးလုံးပိုင်းများအား မီးပုံအတွင်းသို့ ပစ်ထည့်နေသည်။ မီးများသည် ချက်ချင်းတောက်လောင်လာသည်မို့ ဝန်းကျင်သည် လင်းထိန်လာသည်။

ငင်းအချိန်တွင် ဝါးလုံးများ တဖောင်းဖောင်းနှင့် ပေါက်ကွဲလာသည့်အတွက် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားသည်။

"မောင်ရွှေ … မောင်ရွှေ"

"အမယ်လေး … အစ်ကိုရေ့ ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦး"

မောင်ရွှေသည် အားကိုးကြီးစွာ အောင်စိုးအား ဖက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အားလုံးသည် မောင်ရွှေ အနားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

မောင်ရွှေသည် လွန်စွာကြောက်၍ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီး မျက်နှာ၌ ချွေးများတားဆီးမှ ကင်းစွာ ကျဆင်းလျက် ရှိနေသည်။

"ကြောက်တယ် … ကြောက်တယ်"

"သတိထားပါကွာ၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့နားမှာ ရှိနေကြတာပဲ"

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရေအားယူ၍ မောင်ရွှေအား တိုက်လိုက်သည်မို့ ၎င်းသည် ရေအားအငမ်းမရသောက်ပြီး ဒီနေရာ၌ ထိုင်မနေတော့။ တခြားနေရာသို့ပြောင်းရန် တောင်းဆိုလာသော်လည်း အချိန်သည် ပြောင်းရွှေ့ရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အတွက် နားချနေရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖြစ်ရပ်များအား မေးလိုက်ရာ မောင်ရွှေအား မည်းမည်းအကောင်ကြီး ဆွဲသွားကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အကျယ်ချဲ့ မပြောလိုသည့်အတွက်ကြောင့် ဒီကဲ့သို့ ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုညသည် မောင်ရွှေအား စိတ်မချသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်စက်အနားယူခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်၍ ကျန်ရှိနေသည့် အချိန်အတွက် စကားပြော၍ အချိန်ကို ဖြုန်းတီးနေကြရာ၌ အနီးဝန်းကျင် တောင်ပေါ်တောင်အောက်မှ ကျားများ၏ ဟိန်းဟောက်သံ၊ သားကောင်များလိုက်သည့်အသံ၊ သားကောင်များ ကြောက်ရွံ့အော်ဟစ်သံ၊ သစ်ရွက်များကြွေကျသံ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးသံများ မကြာခဏ ဆူညံစွာ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုသို့ပြုလုပ်သည့် အသံများကို ကြားရတိုင်း အထိ[illegible]
တလန့်ဖြစ်ကြပြီး လေးမြားသေနတ်များအား အသင့်ပြင်ထား[illegible]
သည်။ မဆိုးသုံးယောက်အနက် မဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် [illegible]
သောင်းစိန်သည် ညနေခင်းမှ ပိုင်းယူလာသည့် ဝါးအဆစ်ပိုင်း
များအားယူ၍ မီးပုံအတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ဝါးပိုင်းများသည်
ဖောင်း ... ဖောင်းဖြင့် ပေါက်ကွဲလျက်ရှိသည့်အတွက် တောနိုင်
ကောင်များ အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောကောင်ကြီးများအား ခြောက်
လှန့်၍ စကားပြောရင်းက အရုဏ်တက်လာသည်။ ၎င်းအရုဏ်
တက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြပေသည်။
ကိုအောင်စိုးနှင့် ကိုတင်အောင်တို့သည် အိပ်စက်ခြင်းမပြု။ ဆ[illegible]
လက် စကားပြော၍ နေကြပေတော့သည်။

* + *

(၄)

နံနက် ခုနစ်နာရီကျော်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် စမ်းချောင်း
အတွင်းမှ ရေများအား ခပ်ယူ၍ ကိုယ်လက်မျက်နှာ သန့်စင်ဆေး
ကြောပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည့်အတွက် ခရီးအား လမ်းပြဦးဆောင်
သူမှာ ကိုတင်အောင်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုတင်အောင်၏အနောက်မှ လိုက်
ပါလာကြသည့်အတွက် ရှေ့၌ မြင့်မားသည့် ကျောက်တောင်ကြီး
တစ်လုံးအား ကျော်ဖြတ်၍ မြင်တွေ့နေရသည်။

"ကိုတင်အောင် ရှေ့ကမြင်တွေ့နေရတဲ့ တောင်ကြီးကို
ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"နပဲပြာတောင်ကြီးလို့ ခေါ်တယ်၊ မိန်းမတွေကတော့ နပဲ
ပြာဆို အသည်းနာတယ်လို့ ပြောကြတယ်ဗျာ"

"ဘာကြောင့် ပြောတာလဲ ကိုတင်အောင်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"တောင်ကြီးဟာ လွန်စွာမြင့်တယ်၊ အဆင်းအတက်လည်း မတ်စောက်ပြီး ကြမ်းတယ်ဗျာ၊ အတိုချုပ်ပြောရရင် လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကပေါ့ဗျာ၊ တောထဲမှာ သစ်ခုတ်ပြီး ပြန်လာတဲ့ နွားလှည်းဆယ့်နှစ်စီးဟာ အရှိန်ကို မထိန်းတော့ဘဲ နွားလှည်းဆယ့်နှစ်စီးလုံး တောင်ပေါ်တက်ကြပြီး အကုန်သေကုန်ကြလို့ မိန်းမတွေဟာ ကြေကွဲရလို့ အသည်းနာတယ်လို့ ပြောကြတာ၊ အဲဒီတောင်ကြီးရဲ့အနောက်မှာ ပန်းတင်တောင် ရှိတယ်"

"လွန်စွာ ကြေကွဲစရာပဲဗျာ၊ ဒါဆို အဲဒီတောင်ပေါ်က ဇျ သေတဲ့သူတွေက ကျွတ်ကုန်လား"

"ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွတ်ရမှာလဲဗျာ၊ ညနေစောင်းရင် တောင်ပေါ်မှာ နွားမောင်းသံ၊ နွားလှည်းဘီးသံ၊ နွားတွေတွန်သံတွေ ကြားနေရတယ်။ တစ်ခါတလေ လူတွေရဲ့အနောက်မှာ လိုက်နေတယ်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုတင်အောင် စကားအား ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသလို စိုးရိမ်စိတ်များ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိနေသည်။ ကိုတင်အောင်၏ စကားအား ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ၎င်းတောင်အား မြန်မြန်ကျော်ဖြတ်မှု နေသည်။

"ဘေးကပ် ... ဘေးကပ်ကြဟေ့"

ကိုတင်အောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဘေးသို့ကပ်ရန် ပြောလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘေးသို့ကပ်လိုက်သည့် အချိန်၌ လမ်းမပေါ်မှနေ၍ ခပ်ငယ်ငယ် တောဝက်တစ်ကောင် ပြေးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တောဝက်လေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နီးကပ်၍လာသည်မို့ ကိုတင်အောင် သေနတ်အား မောင်းတင်၍ ထားလိုက်သည်။

"ဒိုင်း"

"ဝုန်း ... ဝုန်း"

ကျယ်လောင်သည့် အသံတစ်ခုနှင့်အတူ နောက်ဆက်တွဲအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ကိုတင်အောင်သည် ပြေးလာသည့် တောဝက်ငယ်အား သေနတ်ဖြင့်ပစ်ပြီး ဘေးသို့ရှောင်လိုက်ရာ ဝက်သည် သေနတ်ကျည်ဆန်ထိမှန်ပြီး အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အား ပက်လိုက်ပြီးနောက် ၎င်းနေရာ၌ လဲကျသွားပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းဖြစ်ရပ်အား မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် လွန်စွာအံ့သြသွားသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ တောဝက်သည် သေနတ်ထိမှန်သွားတော့ လဲသွားခြင်းမရှိ။ ရှေ့၌တွေ့သည့် အရာတစ်ခုအား ဒေါသနှင့် ရန်စလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောဝက်ယေ်အား ခုတ်ပိုင်းလိုက်ပြီး လိုချင်တာတွေအားယူ၍ ခရီးဆက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် တောဝက်ငယ်၏ လုပ်ရပ်အား သိရှိရန်အတွက် မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ တောကောင်တွေမှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ တောဝက်ဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးဟာ နောက်မရှိဘူးဆိုတာရှိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တောဝက်တွေကို ပစ်လိုက်လို့ ထိမှန်သွားရင် တောဝက်ဟာ ရှေ့မှာရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဒေါသနဲ့ ပက်လိုက်တာပဲ ...

"အဲဒီလို တောဝက်ကို ပစ်တဲ့အခါမှာ ရှေ့ကမပစ်ရဘူး၊ ဘေးကဖြစ်ဖြစ် နောက်ကဖြစ်ဖြစ် ပစ်ရမယ်။ ရှေ့ကပစ်ရင်တော့ တောဝက်လည်းသေ၊ လူလည်းသေပေါ့။ တောဝက်မပစ်တတ်လို့ သေကုန်တဲ့မုဆိုးတွေ အများကြီးရှိခဲ့ယ်ဗျာ"

"ဒါဆို မုဆိုးတစ်ယောက်ဟာ တောရိုင်းကောင်တွေရဲ့ အကြောင်းကို သိဖို့လိုတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား ကိုတင်အောင်"

"အဲဒီလို ပြောလို့ရတယ်ဆိုပေမယ့် တောကျွမ်းကျင်ဖို့လိုတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ ကိုဖိုးဆွေ၊ တောလိုက်မုဆိုးတစ်ယောက်ဟာကျွမ်းရမယ်၊ တောရဲ့အနေအထားကို သိရမယ်။ တောရိုင်းကောင်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း သိရမယ် ...

"တောကောင်ကို တွေ့လို့ ပစ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ ပထမဆုံး ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ပြုမယ့် အကောင်ကို ကြည့်ရမယ်၊ အဲဒါ ကျားပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးမှာပါ၊ လူမုဆိုး ကျားမုဆိုး ဆိုတာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေကျရင် ကျွဲ်ဘို့သွားကောင်ရော ကျားကိုပါ ရအောင်ကြိုးစားရမယ်။ ဒါကတော့ ပရိယာယ်ဆင်ပါတယ်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုတင်အောင် ပြောပြသည့် မုဆိုးအကြောင်း နားထောင်ရင်း ခရီးဆက်လာခဲ့ကြရာ နပဲပြာတောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆင်ပန်းတင်တောင်၊ မွန်ဘိုဆောင်၊ ဝက်လက်တောင်၊ ဒူးတုန်တောင်၊ ပန်းဝါတောင်၊ မိကျောင်းတောင်များနှင့် အခြားတောင်များအား ဖြတ်ကျော်၍ လာခဲ့ပေ၏။

စာရှုသူတို့ ယခုဖော်ပြသည့် တောင်များ၌ တွေ့ကြုံရသည့်မြင်သမျှအား ဖော်ပြရန် စိတ်ကူးရှိသော်လည်း စာမျက်နှာ စက်ခဲသည့်အတွက်ကြောင့် ချန်ရှိထားခဲ့ပြီး အဆင်သင့်သည့်အခါ ရေးသားဖော်ပြပါမည်ဟု တင်ပြအပ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

✻ ✦ ✻

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၅)

ဤသို့ ခရီးထွက်လာရာ ၂၇ ရက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်ပြည့်ရန် သုံးရက်သာ လိုတော့သည်မို့ လွန်စွာပင်ပန်းနေကြသည်။ လမ်းသည် လွန်စွာကြမ်းတမ်းသည်။ ၎င်းကြမ်းတမ်းမှုအား ဂရုစိုက်နေခြင်း မပြုနိုင်အောင်ဖြစ်နေသလို ကျွန်ုပ်တို့ သွားရောက်ရသည့် ဗိဿအတ္တတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာရာ အချိန်သည် ညနေစောင်းနေသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတောင်ခြေ၌သာ တစ်ညတာအတွက် အနားယူကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တောင်ခြေရောက်ရှိသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်မိသော်လည်း လွန်စွာကြေကွဲရသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးဖော်မုဆိုး ကိုသောင်းစိန်နှင့် ထမင်းချက်ရန် ခေါ်လာသည့် မောင်ဌေးတို့ လမ်း၌ကျားကိုက်ခံရပြီး မောင်ဌေး ငှက်ဖျားမိ၍ သေဆုံးခဲ့ရာ မောင်ဌေး သေဆုံးသည့် ဒူးတုန်တောင်သည်

ငှက်ဖျားလွန်စွာပေါပြီး ကိုသောင်းစိန် သေသည့် ဝက်လက်တောင်သည် ကျားနှင့် တခြားသော တောရိုင်းကောင်များ လွန်စွာပေါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်မှ လေးယောက်တည်း ကျန်ရှိသည့်အတွက် စည်းလုံးစွာဖြင့် ခရီးဆက်လာခဲ့ကြတာ ယခု ထိုတောင်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းတောင်သို့ ရောက်သည့်နှင့် တောင်၏ဘေးရှိ ကျောက်ဂူတစ်လုံးသို့ အကာအကွယ်ပြု၍ နေကြရာ ဂူဝ၌မီးဖိုကြီးတစ်ခုနှင့် ဝါးလုံးပိုင်းများအား စုပုံထားသလို ဝါးလုံးများအား တစ်ဖက်ချွန်၍ ပုံထားသည်မှာ တခြားမဟုတ်။

ယခုရောက်ရှိနေသည့် တောင်သည် တောရိုင်းကောင်များ ပေါသည့်အတွက်ကြောင့် ပြုလုပ်ထားသည့် မုဆိုးကျော်ကြီး ကိုတင်အောင် ပြောစကားအရ ၎င်းတောင်၌ ကြီးမားသည့် လူဝံများ၊ မြွေကြီးများ၊ ကျားကြီးများ ရှိနေသည်။ ထိုအကောင်ကြီးများသည် အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည်ဟု ပြောထားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညနေစာစားပြီး ဂူအဝ၌ထိုင်၍ ရတနာပစ္စည်းများရှိရာကို ဆွေးနွေးသလို လေးတံများအားပြုလုပ်၍ လေးတံများအား မီးကင်နေသည်။

ထို့အတူ ကိုအောင်စိုးသည် တောင်လောင်ရှည်ဝါးလုံးအားချွန်၍ မီးကင်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

"ဒီညဟာ ကျုပ်တို့အတွက် လွန်စွာအရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီတော့ သတိရှိဖို့လိုတယ်။ ကိုအောင်စိုး ဝါးချွန်ပစ်တော်တယ်၊ အရေးဆို ဝါးချွန်နဲ့သာပစ်၊ ကျုပ်တို့က လေးနဲ့ပစ်မယ်၊ သေနတ်က အရေးကြီးမှ အသုံးပြုကြတာပေါ့ဗျာ"

"ကောင်းတယ်ဗျာ၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကို သဘောကျတယ်"

ထိုသို့ ထောက်ခံလိုက်ရာ ကိုအောင်စိုးသည် ဝါးလုံးပစ်ရာ၌ လွန်စွာတော်သည်ဟု ပြောရလျှင် သက်သေတစ်ခုပြမယ်ကြည့်ကြမည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မုဆိုးကိုသောင်းစိန်အား ကျားဆွဲချိန်တွင် ကိုအောင်စိုးသည် ဝါးလုံးနှင့်ပစ်လိုက်ရာ ၎င်းဝါးလုံးသည် ကျား၏ဝမ်းဗိုက်အား ပေါက်ထွက်သွားပြီး ကျားသည် ၎င်းနေရာ၌ သေဆုံးသွားသည်။

ထိုအခါ ၎င်းကျားအား ဝါးသုံးလုံးပစ်လိုက်သည်မို့ တစ်လုံးသည် ဦးခေါင်း၌ စိုက်သွားသည်။ ကျန်နှစ်လုံးသည် ဘေးနှစ်ဖက် ထိုးဖောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လွန်စွာအံ့သြသွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောနေချိန်၌ ခြေသံလိုလို ကြားနေရသည်မို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

"ဒါ ကျားခြေသံတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ"

"ရော"

"ဝှစ်"

"ဟူ ... ဟူ"

"ဟာ ... ဘာအကောင်ကြီးပါလိမ့်"

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမြင်အာရုံ၌ လွန်စွာကြီးမားသည့် အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ရာ ကိုအောင်စိုးသည် အကောင်ကြီးအား ပစ်လိုက်ရာ အရှိန်ဖြင့် ပြေးနေသည်။ ဝါးချွန်သည်အကောင်ကြီး၏ လည်ချောင်းသို့ ထိုးဝင်သွားသည်။ အကောင်ကြီးသည် အနောက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်မို့ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် လေးမြှားတွေကို အဆင်ပြုလုပ်ထား၍ ပစ်ရန်ကြိုးစားနေချိန်၌ ကိုတင်အောင်သည် မပစ်ရန် တားလိုက်သည့်အတွက် မပစ်ကြသေးဘဲ အခြေအနေတွေကို ကြည့်နေကြသည်။

မည်းမည်းအကောင်ကြီးသည် လည်ချောင်း၌ ဇိုက်နေသည့် ဝါးလုံးအား ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားလျက်ရှိနေသည့်မို့ ကိုအောင်စိုးသည် နောက်ထပ် ဝါးလုံးတစ်လုံးအား ကောက်ယူပြင်ထားလိုက်သည်။

၎င်းအချိန်တွင် ရှေ့၌ရှိမီးများသည် အလင်းရောင်ပြင်းပြင်းနှင့် တောက်လောင်နေသည့်အတွက် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သင်းထိန်စွာ လွမ်းမိုးသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘုရား ၊ တရား ၊ သံဃာ
အမိ ၊ အဖ ၊ ဆရာသမား
အနန္တော အနန္တ ငါးပါးအား
ဦးထိပ်ထားလျက်

ရွှေဟင်္သာ
စာပေ

မာတိကာ

၁။	မောင်သွေးရှင် ထင်းရှူးမြိုင်မှ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်	၇	မှ	၃၄
၂။	မောင်သိုမ်းမိုင်း(သန်လျင်) ဖယောင်းချိုးကြိုက်နှင့် ပဥ္စလက်အရှုံး	၃၅	မှ	၈၁
၃။	မင်းပုည အလွမ်းတစ်ထောင် ပီယတောင်	၈၃	မှ	၁၂၆
၄။	နေတိယိတ်းဇော် မရထားဆင့်ခွယ်သိုက်ခရီး	၁၂၇	မှ	၁၇၂
၅။	မင်းမကိုင် တရွှေရှာတွေ့သူ့ထံလက်နက်	၁၇၃	မှ	၂၄၀

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မညီမည်းအကောင်ကြီးသည် လွန်စွာကြီးမားသည့် လူဝံကြီးဖြစ်နေသည်။ ထိုလူဝံကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အန္တရာယ်ပြုရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ရာ ကိုအောင်စိုး၏ လက်ဦးမှုရရှိသွားသည့်အတွက် တားဆီးမှု ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသို့မပြုမိလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် မတွေးဝံ့အောင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

"ဖုန်း ... ဖုန်း"

လူဝံကြီးသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး အသံကျယ်အော်ဟစ်လိုက်သည့်အတွက် တစ်တောလုံး ဆူညံစွာ လွှမ်းမိုးသွားသည်။ အိပ်တန်းတက်နေသည့် အကောင်များသည် အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးပျံသန်းကုန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်၍ လက်နက်များအား အသင့်ပြင်ထားသည်။ အန္တရာယ်ဆိုတာ ထပ်မံ၍ ရောက်ရှိလာနိုင်သည်။

"ဝေါင်း"

အသံတစ်ခု ထပ်မံ၍ ထွက်ပေါ်လာပြီး လဲကျနေသည့် လူဝံကြီးအား တိုက်ခိုက်နေသည်။ ထိုတိုက်ခိုက်သည်မှာ ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ကျားသည် လူဝံကြီးအား ရန်သူအဖြစ် တိုက်ခိုက်နေပေမယ့် ရရှိထားသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိအောင် ဖြစ်နေ၍ ဝါးလုံးကိုသာ နုတ်ယူနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝါးလုံးသည် ကျွတ်ထွက်သွားသည်။ လူဝံကြီးသည် ကျားအား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေသည်။ ကျားသည် လူဝံကြီး၏ မျက်နှာတွေကို ကုတ်နေသလို ကိုက်ခဲလျက်ရှိရာ လူဝံသည် ကျားကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေသည်။

ကျားနှင့် လူဝံတို့သည် မြေပေါ်၌ လူးလိမ့်နေချိန်တွင် လူဝံသည် ကျား၏ကျောပြင်အား ရှည်လျားသောလက်သည်းဖြင့် ကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။ ကျားသည် နာကျင်သွား၍ အနောက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ရာ လူဝံကြီးသည် မိရာသို့ ဆွဲလိုက်သည်မို့ ခြေနစ်ချောင်း မိသွားသည့်အတွက် မြေပေါ်သို့ ကိုင်ပေါက်လိုက်သည်။ ကျားသည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။ ကျားသည် ဒေါသထွက်၍ လူဝံအား ခုန်အုပ်လိုက်ရာ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ကျားသည် လူဝံကြီးအား ကုတ်ခြစ်နေသည့်အတွက် လူဝံကြီးသည် မြေပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့် လွဲချလိုက်သည့်အတွက် ကျားသည် မြေပေါ်သို့ လွင့်ကျသွားသည်။ ၎င်းတို့သည် ပြင်းထန်သည့် ဒဏ်ရာများ ရရှိနေကြသည်ဖြစ်၍ မကြာခင်ကာလ၌ အသက်များ သေဆုံးကြရတော့မည်ဆိုတာ သိနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့ တိုက်ခိုက်မှုအား ကြည့်နေပေမယ့် စိတ်ထဲ၌သည် စိုးရိမ်မှုများ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေပေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကိုတာ နောက်ဆုတ်"

ဟု အသံထွက်လာသည့်အတွက် ပိုမိုတုန်လှုပ်လာသည်မှာ တခြားမဟုတ်တော့။ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်သည် အပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို ကိုတင်အောင် တွေ့လိုက်သည်ဖြစ်၍ ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုတင်အောင်သည် လေးခွအားထုတ်၍ မြွေကြီးအား ပစ်လိုက်သည်မို့ ဦးခေါင်းအား ထိမှန်၍ မီးပုံပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ မီးပွင့် မီးပန်းများသည် လွင့်စဉ်၍ ထိတ်လန့်မှုများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြွေကြီးသည် မီးပုံအတွင်း လူးလိမ့်၍ သေဆုံးသွားသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ လူဝံနှင့် ကျားတို့၏တိုက်ပွဲကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ထိုတိုက်ပွဲက လွန်စွာအရေးကြီးသည်။ ထိုတောရိုင်းကောင်တွေသည် အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည်ကိုကြည့်ရင်း မိုးလင်းခါနီး၌ နှစ်ကောင်လုံး အသက်သေဆုံးခဲ့သည်ဟု ပြောရလျှင် ကျားသည် လူဝံအား နိုင်သည့်အချိန်တွင် ကိုအောင်စိုး ဝါးချွန်ဖြင့် ပစ်လိုက်သည်မို့ ကျားကြီး၏ဝမ်းဗိုက်သို့ ထိုးဖောက်သေဆုံးသွားသည်။

❋ ✢ ❋

(၅)

ဤသို့ဖြင့် နံနက်မိုးလင်းသွားသည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်တောင်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရန် လိုဏ်ဂူအပေါက်အား လိုက်ရှာနေကြသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂူပေါက်တွေ့သည်နှင့် ကျောက်တောင်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်သည့်အတွက် ပေပုရပိုက်အတွင်းမှ ရတနာပစ္စည်းများ ရရှိမည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် လိုက်ရှာနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ လိုက်ရှာနေရသည်မှာ လွန်စွာဝင်ပန်းနေသည်မို့ နေ့တစ်ဝက် ကျိုးနေသည်။

"ကိုဖိုးဆွေ ... ခင်ဗျားပြောတာ မှားနေပြီထင်တယ်"

"ဘာကိုလဲ ကိုအောင်စိုး"

"ဒီလိုလေဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အထဲမှာ ကျောက်တောင်ကြီးတွင်းကို ဝင်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ဝင်တဲ့နေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရာမှာ အမှတ်အသား တစ်ခုတော့ ရှိရမယ်၊ အဲဒီအမှတ်အသားကို ခင်ဗျား မှတ်မိလား"

"ဟာ ... ဟုတ်တယ် ကိုအောင်စိုး၊ ကျုပ် မေ့သွားတယ်။ ကျောက်တောင်ကြီးအတွင်းထဲကို ဝင်တဲ့နေရာရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာက ..."

ကျွန်ုပ်သည် သေချာစဉ်းစားနေသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ကျောက်တောင်ကြီး၏အတွင်းသို့ ဝင်ရာ၌ လမ်းတစ်ခုရှိသည့်အတွက် အမှတ်အသားတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှတ်အသားအား စဉ်းစား၍ နေသည်။

"ကိုဖိုးခွေ ... ဘာကြောင့် ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာလဲဗျာ"

"ဟုတ်တယ် ကိုအောင်စိုး၊ အတွင်းကိုဝင်တဲ့ အမှတ်အသားရှိတယ်၊ အဲဒါကို ကျုပ် စဉ်းစားနေတာပဲဗျာ၊ ဟာ ... ကိုအောင်စိုး လာဗျာ၊ ကျုပ် သတိရပြီ၊ ကိုတင်အောင်တို့ကို သွားခေါ်ကြမယ်၊ နေရာကြမ်းမယ်၊ စုပေါင်းပြီးသွားကြမယ်"

"ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲဗျာ"

ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုးခွေနှင့် မိတ်ဆွေကြီး ကိုအောင်စိုးတို့သည် မှဆိုးကြီး ကိုတင်အောင်တို့အား ခေါ်ရန် စဉ်းစား၍

ထွက်လာခဲ့ရာ ကိုတင်အောင်တို့သည် အစမှာ အတူတူရှာဖွေရင်းက နောက်ပိုင်း၌ လူစုကွဲခဲ့ကြသည်။

ယခု ထိုလူကို လိုက်ရှာရပြန်သည်။ ၎င်းလိုက်ရှာရသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ကျောက်ဂူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာရှိနေသည့်အတွက် အသက်အန္တရာယ် ပေးနိုင်သည့်အတွက် နှစ်ယောက်တည်းသာဆိုလျှင် ထိုရန်သူတွေ ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်သည့်အတွက် လိုက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဟာ ... ကိုဖိုးခွေတို့ပါလား၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်နေတာ"

"အခြေအနေထူးလား ကိုတင်အောင်"

"ထူးတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပဲဗျာ"

ကိုတင်အောင်သည် ရွှင်လန်းသည့် အကြည့်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်နေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာကျေနပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့အနီးသို့ ကပ်သွားရာ ထူးခြားသည်အား မေးလိုက်ရာ ကိုတင်အောင်သည် တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။ ၎င်းညွှန်ပြမှုအား အကဲခတ်လိုက်သည်။

၎င်းအချိန်တွင် ဝီ ... ဝီ ဟု အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံများအား ကြားလိုက်သည်။

"ဘယ်ကအသံလဲဗျာ ကိုတင်အောင်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အဲဒါ တောင်ကြီးအတွင်းက အသံပဲ ကိုဖိုးချွေ၊ ဒီအသံကို ကိုအောင်စိုးကို မေးကြည့်လိုက်ပါလား"

"ဒါ ဒီအသံက ကျောက်တောင်ကြီးအတွင်းမှာနေတဲ့ ပျားတွေရဲ့အသံပဲ ကိုဖိုးချွေ"

"ဟာ ... ဒါဆို ဒီကောင်တွေရဲ့ အဝင်အထွက်ကို စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့"

"ကိုဖိုးချွေးကလည်းဗျာ၊ ဒီလောက်ပဲ ညှဲ့လိုက်တာ၊ အရိပ်ဖြစ်လို့ အကောင်မထင်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ် အခုပြောတာတွေဟာ ခင်ဗျားကို တွေ့ပြီလို့ ပြောလိုက်တာပဲဗျာ"

"ဆောရီးဗျာ ... ကျုပ် လော်သွားတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ"

"အရေးကြီးတာက ကျောက်ဂူဝမှာ မီးဖိုရမယ်၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပျားတွေလိုက်လာရင် ကာကွယ်ဖို့ မီးခိုးတွေက လိုအပ်တယ်။ နှစ်ချို့သားကောင်ကြီးတွေ ရှိနိုင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ဝါးလုံးတွေ ပုံထားရမယ်"

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုတင်အောင်၏စကားအား နားထောင်၍ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများ ပြုလုပ်နေကြပြီး လုပ်ဆောင်ချက်များ များနေသည့်အတွက် ပင်ပန်းမှုတွေများသည်။

ငင်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်မို့ ကိုတင်အောင်သည် ရှေ့မှဦးဆောင်၍ သွားသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အနောက်သို့ဆုတ်၍ ပြေးရပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အနောက်သို့ ပျားအကောင်ထောင်သောင်းချီ၍ လိုက်လာသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြေဦးတည့်ရာပြေးကြသည်။

ပျားအကောင်များစွာတို့ အန္တရာယ်ပြုနိုင်ရန်အတွက် လိုက်နေကြသည်။ ထိုသို့ ပြေးရင်းနှင့် ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ ရောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်လုံးများတွင် ပျားများ တိုက်ခဲခြင်းကို ခံရသည့်အတွက် နာကျင်နေသည်။ ဂူအပြင် အရောက်တွင် ထူထပ်သည့် တောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြေး ကိုတင်အောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ တောအတွင်းသို့ ဝင်ခြင်းမပြုဘဲ ထူထပ်သည့်စောင် ရုတ်တရက်ခြုံလိုက်ပြီး မီးဖိုခြင်းသဲများပစ်ထည့်ရာ ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သည့်မီးများ ကာကွယ်ပြီး မီးခိုးများ မှောင်သွားအောင် ထသွားပြီး ပျားများ အစုကွဲ၍ ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသလို တချို့ပြေးကုန်ကြသည်။

ပျားများသည် မီးခိုးများအား လွန်စွာကြောက်သည် မီးခိုးများကြောင့် ပျားအတုပ်ခံရမှု လွတ်မြောက်သွားရသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အမယ်လေး ... ကိုအောင်စိုး၊ ကယ်ပါဦးဗျာ"

"ဟာ ... ကိုဖိုးဆွေ အသံပါလား"

ကိုအောင်စိုးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဦးတည်ပြေးလာ
သည်။ ကျွန်ုပ်၏အသံသည် ဝန်းကျင်သို့ လွှမ်းမိုးသွားသည်
တာ သတိထားလိုက်မိသည်။

"ကိုအောင်စိုး သတိထား၊ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်ရှိ
တယ်"

ကျွန်ုပ် သတိပေးလိုက်ချိန် ကိုအောင်စိုးသည် ဓားရှည်
အား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၍ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှ အန္တရာယ်
ပြုရန် ကြိုးစားနေသည့် မြွေကြီးအား တွေ့သွားသည်။ မြွေကြီး
သည် ကျွန်ုပ်အား အန္တရာယ်ပြုရန် ဖြစ်နေသည်မို့ ကိုအောင်စိုး
သည် လက်တွင်းမှ ကိုင်ထားသည့်ဓါးအား ချလိုက်ပြီး လေး
အား ထုတ်လိုက်ပြီး မြွေကြီးအား ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

"ကိုဖိုးဆွေ ... ကျုပ် သတိပေးလိုက်တာနဲ့ အနောက်
ဆုတ်လိုက်ဗျာ"

"ဆုတ်လိုက်"

"ဝှစ် ... ဝှစ်"

"ဒုတ်"

ကျွန်ုပ်သည် ကိုအောင်စိုး ပြောလိုက်သည့်အတွက်
အနောက်သို့ဆုတ်လိုက်သလို အပြင်သို့ ထွက်သွားသည့် ပင်လိုက်
ဆေးတံသည့် မြွေကြီး၏ဦးခေါင်းအား လေးတံထိမှန်သွားပြီး မြေ
ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြင်သို့ ထွက်လာ
ကြသည်။ ကိုတင်အောင်သည် မီးဖိုများအား မီးခိုးဖြစ်အောင်ပြု
လုပ်နေသည်။ ကျောက်ဂူအဝ၌ မီးခိုးများထွက်ပြီး ဂူအတွင်းသို့
ဝင်ရောက်နေသည်မို့ လေများ၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် မီးခိုးလုံး
များ လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ပျားကောင်များအပြင်
သို့ ထွက်ပြေးလာကြသည်။

"ကဲ ... ကျုပ်တို့ အထဲကို ဝင်လို့ရပြီ၊ ပျားတွေကုန်လောက်
ပြီ"

ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးတုတ်ကိုယ်စီဖြင့် ကျောက်ဂူအတွင်း
သို့ ဝင်ရောက်ကြသည်မှာ ဂူအတွင်းသို့ မီးရောင်များဖြင့် လင်းထိန်
နေကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂူအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်
အတွက် လွန်စွာထိတ်လန့်ကုန်၏။

"ဝှစ် ... ဝှစ်"

ကျယ်လောင်သည့် အသံများနှင့်အတူ သွေးလင်းနို့
ကောင်ကြီးများသည် တဝီဝီဟု အသံများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ထံ
ပြေးသည်လာကြသလို ငှင်းအကောင်ကြီးများသည် လွန်စွာကြောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စရာကောင်းသည့် အသံများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ထံ ဦးတည်လာ ကာ လင်းနို့အကောင်ကြီးများအား တိုက်ခိုက်ရန်ပြုနေသည် လင်းနို့များသည် အသားစားကောင်ကြီးများဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အား စားသောက်ရန် ရောက်ရှိလာ အသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းအကောင်များအား တိုက်ခိုက်ချိန်မှ ကင်းခြေကောက်များ၊ မြွေများထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား တို နိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထွက်လာသည့် အကောင်များ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ထွက်ပေါ်လာသည့် အကောင်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို တိုက်ပွဲသည် လွန်စွာပြင်းထန်လျက် ရှိသည်မို့ တိုက်ပွဲ အတန်ကြာသည်မှ့ အားလုံးသည် ပင်ပန်းကုန်ကြသည်မို့ အ ယူရန် အချိန်မရှိသည့်အတွက် ရတနာအား လိုက်ရှာကြ သည်။

"ကိုဖိုးဆွေ သတိထားဗျာ၊ အတင့်မရဲနဲ့"

"ဟုတ်တယ် ကိုဖိုးဆွေ၊ ကိုအောင်စိုး ပြောတာ အမှန်

"စိတ်ချပါ ကိုတင်အောင်၊ ကျုပ်ကို အခုလို သတိပေး ဝမ်းသာစရာပဲ"

"မောင်တာ သတိရှိကွာ"

ကိုတင်အောင်သည် မှဆိုးမောင်တာအား သတိပေး လိုက်သည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂူအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသည့်အချိန်တွင် သားကောင်များနှင့် တိုက်ခိုက်ကြရသည်။ ၎င်းတိုက်ပွဲပြီးသွားသည့် အချိန်၌ ရတနာများအား ရှာကြသည်။ ၎င်းရှာ၌ အပြန်အလှန် သတိပေးကြရသည်။

"ကိုတင်အောင် နောက်ဆုတ်"

ကိုအောင်စိုး ပြောလိုက်ချိန်၌ ကိုတင်အောင် ခြေ သုံးလှမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှာ ဓားနှင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက် ရာ အန္တရာယ်ပြုရန် ရောက်ရှိလာသည့် စပါးကြီးမြွေကြီးသည် ဦးခေါင်းအနားမှ ပြတ်ထွက်သွားသည်မို့ ၎င်းစပါးကြီးမြွေကြီး သည် မြေပေါ်သို့ လူးလိမ့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြွေကြီး၏ ခြစ်ရပ်အားကြည့်၍ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ် သွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတန်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းပြီး ရတနာအား ဆက်လက်ရှာဖွေလျက် ရှိနေပေသည်။ ထိုသို့ရှာဖွေ နေချိန်တွင် များစွာသော အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီး ၎င်း အန္တရာယ်ကောင်များအား တိုက်ခိုက်ပြီး ရှာဖွေလျက်ရှိရာ အတန် ကြာချိန်၌ ကျောက်ခုတင်ကြီးနှစ်လုံးအား တွေ့လိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အတန်ကြာချိန်၌ မြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် ကြိုးကဲ့သို့ လိမ်ပတ်ထားသည့် ကိုယ်လုံးနှစ်ခုအား ဖြည်းဖြည်းချင်း ခွာထုတ်လိုက်ကြပြီး အတူတူ သေတ္တာကြီး၏ဘေးသို့ ဆင်းသွားကြပြီး အတန်ကြာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာကြီး၏အနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး ဖွင့်လိုက်ကြရာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများသည် အရောင်ဝင်းလက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရတနာပစ္စည်းများအား ထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။

"ကိုဖိုးဆွေ အကုန်မယူနဲ့ဗျာ၊ အစောင့်တွေအတွက် ထားခဲ့ဦးဗျာ"

"ကောင်းပါပြီ ကိုအောင်စိုး"

ကျွန်ုပ်မောင်ဖိုးဆွေသည် သေတ္တာအတွင်းမှ ရတနာပစ္စည်းများ အကုန်မယူဘဲ ချန်ထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်တောင်ဂူကြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ကိုတင်အောင်သည် ရှေ့မှထွက်ပြီး ကိုအောင်စိုးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကပ်လိုက်လာသည်မို့ အပြင်သို့ အရောက်တွင် ကိုတာပါလာခြင်း မရှိသည့်အတွက် အပြင်၌ စောင့်ဆိုင်းရာ အတန်ကြာနေသည်မို့ စိုးရိမ်နေမိသည်။

"ကိုတင်အောင် ... ကိုတာ ဘာကယ်ကျန်ခဲ့တာ အမှန်ပဲလားဗျာ"

"တကယ်ကျန်ခဲ့တာပဲဗျာ၊ ခဏစောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့၊ အထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီထင်တယ်"

"ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်"

ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောနေချိန်တွင် လွန်စွာထိတ်လန့်စရာကောင်းသည့် အသံများ ကြားရသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ကျောက်တောင်ကြီးအတွင်းမှ ဖြိုကျသည့် အသံများပင်ဖြစ်သည်မို့ စိုးရိမ်လာကြသည်မို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုတာအား ခေါ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏အသံသည် ဝန်းကျင်သို့ ဆူညံစွာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

လွန်စွာအံ့သြစရာ မြင်ကွင်းသည် မယုံနိုင်စရာဖြစ်နေသည်။

"ဝုန်း ... ဝုန်း"

"ဖြောင်း ... ဖြောင်း"

"ဂျိမ်း ... ဂျိန်း"

"အား"

ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံနှင့်အတူ ကိုတာသည် ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်လာရာ ခြေလက်များအား ရွှေရောင်မြွေကြီးနှစ်ကောင် ပတ်လိမ်၍ ပါလာသည်။ ၎င်းအချိန်တွင် မြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် အမြီးနှစ်ခုအားပတ်၍ လေထဲသို့ လွှင့်တက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်မို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုတာ၏အနီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့ ကပ်သွားရာ ကိုတာသည် အသက်မရှိတော့။ ထိုမြင်ကွင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ လွန်စွာကြေကွဲရသည်။ ခရီးတစ်ခု အတူလာပြီးမှ သေဆုံးရသည်။

"အဲဒါကိုတွေးပြီး စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ ကိုဖိုးဆွေ၊ အဲဒါ လူလဲသွားတာဗျာ"

* + *

(၇)

ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်စကားမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဖြတ်သားသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့်အတူ ကျောခိုင်း၍ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွာနေသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကိုတာအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်၍ အဘိုးပြောသည့်အတိုင်း စေတီနှစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်လိုက်သည်။

စာရှုသူအပေါင်း ... ကိုဖိုးဆွေတို့ တည်ထားသည့် စေတီနှင့် အံ့မွယ်ရာများတို့ အဆင်သင့်သည့်အခါ ရေးသားပါမည်ဟု တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

(ပြီးပါပြီ)

ထိပ်တန်းသည်းဖို (ဇဗော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၇)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝနတ်ယိကျားဇော်

မရကာဆင်စွယ်သိုက်ခရီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ပဓာသဗ္ဗာ – ကိုယ်စီကိုယ်င၊ ကိုယ့်အေသဒ္ဓ၊ ပျော်ကြစပ်ရာ၊ သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည်၊ သုဿယန္တု၊ အိပ်မက်ရှာမက်၊ ကောင်းစွာမက်၍၊ နှစ်သက်ကြည့်သာ၊ အိပ်စက်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

"သုမင်္ဂလာ၊ မင်္ဂလာကျက်သရေ၊ ယှက်ဝေလန်းသဖြင့်၊ စန်းပွင့်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဝုဋ္ဌဟန္တု၊ ကောင်းစွာမိုးသောက်၊ အလင်းရောက်လျက်၊ ထမြောက်နိုးကြားနိုင်ကြပါစေသတည်း။

"ဒုဂ္ဂတိဂါမ၊ အပါယ်ဒုဂ္ဂ၊ ရောက်မည့်အကြောင်း၊ မကောင်းညစ်ဆိုး၊ ဒုစရိုက်မျိုးကို၊ ဒူသေန္တု၊ သူတော်လက်နက်၊ တရားစက်ဖြင့် ဖြိုဖျက်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

"သဗ္ဗပါရမီ၊ အလောင်းအလျာ၊ ဖြည့်ကောင်း၍တည်း သုံးဖြာဆယ်လီ၊ ပါရမီအပေါင်း၊ အကျင့်ကောင်းကို၊

www.burmeseclassic.com

ပူဇော်၊ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်၊ ရင့်သထက်ရင့်အောင်၊ မလင့်ပုံသေ၊ ဖြည့်ကျင့်နိုင်ကြပါစေသတည်း။"

"ဒုဝေဝေ... ဝေ ... ဝေ"

မေတ္တာပို့သံအဆုံးတွင် ကြေးစည်သံပါ တစ်ဆက်တည်း ပေါ်ထွက်လာ၏။

"ဒုဝေဝေ ... ဝေ ... ဝေ"

ကြေးစည်သံ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် အမျှဝေသံကား ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းခြုံလျက် ...

"အားလုံးကြားကြားသမျှ အမျှ ... အမျှ ... အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့"

"သာဓု ... သာဓု ... သာဓု"

မမျှော်လင့်မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ နောက်ပါးမှ သာဓုပြိုင်တူခေါ်သံဆိုသံများကြောင့် အမျှဝေ သာဓုသုံးကြိမ်သုံးခေါက် ခေါ်ဆိုပြီးတွင် ကျွန်ုပ် အနောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ဟင် ... မောင်ဖိုးထူးနဲ့ မောင်မြင့်မောင်တို့ပါလား။ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲကွယ်"

ကျွန်ုပ်ထံသို့ မကြာခဏ လာလည်လေ့ရှိသော မောင်ဖိုးထူးနှင့် မောင်မြင့်မောင်ကို ကျွန်ုပ် တအံ့တသြနှင့် မေးလိုက်၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် လွန်စွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့်အားလျော်စွာ ၎င်းတို့ကိစ္စရှိတိုင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်လေ့ရှိပါသည်။

ယခုလည်း တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စရှိ၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ၎င်းတို့သည် ဒီပင်ဆိုင်ရှာ၌ ထက်မြက်သော လူငယ်ကလေးများဖြစ်သဖြင့် စူးစမ်းမှုကိစ္စရပ်တို့ကိုလည်း အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားကြသူများဖြစ်သည်။

"တခြားကိစ္စတော့မရှိပါဘူး အဘိုး။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အားလပ်တာနဲ့ အဘိုးဆီက ဗဟုသုတ ရေးဖြစ်နောက်ကြောင်းလေးတွေ ကြားသိချင်လို့ လာခဲ့တာပါ"

ဟု၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦးအနက် ပိုသွက်လက်ချက်ချာသော မောင်ဖိုးထူးက ဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

"အိမ်း ... ဟုတ်ပါပြီ။ လူကလေးတို့က ဘယ်လို ဗဟုသုတမျိုးကို သိချင်တာလဲ"

ဟု မေးလိုက်၏။ မောင်ဖိုးထူးက ...

"ကျွန်တော်တို့ အကျိုးရှိနိုင်တဲ့ ဗဟုသုတမျိုးပါ အဘိုး"

စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရေနွေးပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ဆေးတံကို ယူလိုက်ကာ ဆေးတံအိုးထဲ ဆေးအသစ်

www.burmeseclassic.com

လဲလှယ်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မီးညှိကာ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလိုက်၏။ အတန်ကြာသောအခါ —

"ကောင်းပြီ၊ လူကလေးတို့အတွက် အကျိုးရှိနိုင်တဲ့ ဗဟုသုတအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အဘိုး ပြောပြမယ်။ အင်း — အစကို ပြန်ပြောရရင် ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပဲ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ဘယ်လောက်အထိ ထူးဆန်းစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းခဲ့သလဲဆိုရင် ..."

ဟူ၍ အစချီကာကျွန်ုပ်သည် ဟိုးအဝေးတွင် မှိုင်းပျပျလှမ်းမြင်ရသော ဒေဝယက္ခတောင်တန်းကြီးကို ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် လှမ်းကြည့်လျက် အောက်ပါအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေတော့၏။

* + *

သူ့အမည်ကား ခင်မောင်ဝင်း၊ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်သာရှိသော်ငြားလည်း လက်ရှိလုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်နှင့်ရာထူးကား မသေး

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဤပဲခူးရိုးမအတွင်းရှိ သစ်တောတစ်ခုတွင် တာဝန်မှူးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို ဤသစ်တောပိုင်းအတွင်းရှိ လူများအားလုံးက "ဝန်မှူးလေး"ဟူ၍ အလွယ်တကူပင် ဒီသေသပြုခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ခေါ်ရခြင်းကလည်း အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိသည်။ ပထမအချက်ကား သူသည် စိတ်ကောင်းစေတနာ အလွန်ရှိ၍ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် သနားကြင်နာပြီး ကူညီရိုင်းပင်းစိတ်ရှိသောကြောင့် လေးစားချစ်ခင်သူများက ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်ကား သူ့ရာထူးနှင့် သူ့အခွင့်အရေးတို့အပေါ် အားကျကာ မြှောက်ပင့်ညာစားကြသူများက ခေါ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကပ်မြှောင်ပြီး မြှောက်ပင့်ပေါင်းကြသူများကြောင့် တိုက်ပါများတော့ "နဲ့"ဆိုသကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်သူသားအနေနှင့် ခံနိုင်ရည်မရှိ။ တဖြည်းဖြည်း အပျော်အပါးသောင်းကစားဘက်ဖြစ်လာသည်။ ဖဲရိုက်ခြင်း၊ ကြက်တိုက်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် လောင်းကစားကို မည်မျှပင်ခင်တွယ်စေကာမူ အရက်တော့ လုံးလုံးကင်းခဲ့သည်။ သူ၏အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများ သောက်ကြ စားကြသူတွေ ထက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ချိုးမရနိုင်သလောက်၊ သူကတော့ အနံ့ပင် ခံနိုင်သူမဟုတ်။ အရက်ကို သည်မျှ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် သူသည် အရက်ကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်ခဲ့ ပြားလည်း လောင်းကစားဘက်တွင်တော့ ဆရာတစ်ဆူ။ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ သူ့အတွက် အဓိကကျသော အလုပ်တာဝန်များ လစ်ဟင်း လျှက် ဖဲဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်းများမြင့်သာ အချိန်ကုန်စေခဲ့သူ။

"ဝန်မှူးလေး/ မနက်ဖြန် ချိန်းဝိုင်းက လုံးဝ လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ တကယ့်အချိုကြီးသမားတွေဗျ"

သူနှင့် လောင်းကစားဖော်၊ လောင်းကစား[illegible] ထွန်းလုံက လာပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းထံမှ ယမကာရည်အနံ့[illegible] လည်း ထုံးစံအတိုင်း သင်းနေ၏။

"စိတ်ချ ထွန်းလုံ၊ ဒီလိုပွဲမျိုး ငါလည်း ဘယ်လက်လွှတ် ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ မင်းတို့အခေါ် ဝန်မှူးလေး ခင်မောင်ဝင်း[illegible] ကွ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန်နှင့် ပြောလိုက် သည်။ ပြီးတော့ သူ၏ မျက်စိထဲတွင် မနက်ဖြန် ကြက်ပွဲတစ်ပွဲ[illegible] လောင်းကြေး[illegible] အကြိမ်ကြိမ်အောင်နိုင်မှုမြင်ကွင်းကို [illegible] ကူးနှင့် ထုံး[illegible] ပုံဖော်ကြည့်လိုက်၏။ အင်မတန်မှ [illegible] ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းပါတကား။

"ဝန်မှူးလေး ... ဘာတွေတွေးပြီး ဒီလောက်ပြုံးသွားတာ လဲဗျ"

ပြုံးနေသော သူ့ပုံစံကို မြင်တွေ့သွားသော ထွန်းလုံ က အံ့ဩနားမလည်မေးလိုက်သည်။ သူက ...

"ဘာများဖြစ်ဦးမှာလဲ၊ မနက်ဖြန်ပွဲကို အားရပြီးပြုံးမိတာ"

ဟု ဖြေလိုက်၏။

ထိုအခါ ထွန်းလုံက ၎င်း သူ့အပေါ် မြှောက်ပင့်ပြော [illegible]ကျအတိုင်း ပြောလိုက်၏။

"ဟာ ... သိပ်သေချာတာပေါ့ ဝန်မှူးလေးရာ၊ ဒီပွဲဟာ ဝန်မှူးလေးအတွက်ဖြစ်ဖို့ပဲဗျ၊ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲဘူး ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

"ဒါနဲ့ မောင်ကြီးနဲ့ သောင်းဟန်ကိုလည်း မနက်ဖြန်ပွဲ အတွက် ကြိုအကြောင်းကြားလိုက်ဦး၊ တို့ဘက်က လုံးဝ သေချာတယ်လို့"

ဟု သူက လောင်းကစားဖော် လောင်းကစားဖက် [illegible]င်ကြီးနှင့် သောင်းဟန်ကို သတိပေးနိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟာ ... စိတ်ချ ဝန်မှူးလေး။ ဒီကောင်တွေကို ခုချက် ချင်းပဲ ကျွန်တော် သွားအကြောင်းကြားလိုက်မယ်"

ဟု ပြောပြီး ထွန်းလုံ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မောင်ကြီးနှင့် သောင်းဟန်တို့ရှိသောနေရာသည် သိပ်အဝေးကြီးမဟုတ်။ သူတို့သစ်တောကြိုးဝိုင်းစခန်းရှိရာနှင့် အတန်ငယ်သာလှမ်းသော သစ်တောကြိုးဝိုင်းစခန်းခွဲတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။

ထွန်းလုံ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် သူသည် မနက်ဖြန် ကြက်ပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်လျက် တက်ကြွရွှင်ပျစွာ ရှိနေလေတော့၏။

* + *

သူ့အတွက် တကယ့်လက်တွေ့ကြုံလာသောအခါ ယခင်ပွဲပေါင်းများစွာ ကြုံဖူးခဲ့သလိုမဟုတ်။ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် လုံးဝ တက်တက်စင်အောင်လွဲကာ ထိုပွဲ၌ မည်သို့မျှ နာလန်မထူနိုင်လောက်အောင် ရှုံးနိမ့်သွားရ၏။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ယခင် ယခင် ပွဲမျိုးဆယ်ဆနှင့် ညီမျှသော လောင်းကြေးကို ယခုတစ်ပွဲတည်းနှင့် ရှုံးနိမ့်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝန်မှူးလေး ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမလဲ”

အပြန်လမ်း၌ ထွန်းလုံက စိတ်ပျက်အားငယ်သံနှင့် ဆိုသည်။

သူသည် စောချွေးများပြန်လာကာ မည်သို့မျှ စဉ်းစား၍ရတော့။ လက်လွန်သွားပြီးမှ အလွန်စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းများသည်း သူ့ကို ခြောက်လှန့်လာသည်။ သွေးပျက်စေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့ထံမှ အဖြေကို ငံ့လင့်နေကြသော ထွန်းလုံ၊ မောင်ကြီးနှင့် သောင်းဟန်၏အကြည့်များက အားမရှိကြ။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့်ပုံစံမျိုး။

ထိုကဲ့သို့ ၎င်းတို့ဖြစ်မည်ဆိုလည်း မမှားပါ။ ၎င်းတို့ သည့်နေ့ရှုံးခဲ့ရသောပွဲမှ လောင်းကြေးများသည် အခြားငွေကြေးများမဟုတ်။ အင်မတန်မှ ကြီးမားသော နိုင်ငံတော်ငွေများပင်ဖြစ်သည်။ ဤကား ဝန်မှူးလေးခေါ်သူအတွက် ထောင်ဒဏ်အနည်းဆုံး သုံးဆယ်နှစ်ကျခံရမည့် အများပိုင်ငွေအလွဲသုံးစားမှုကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူနှင့်တကွ အပေါင်းပါဖြစ်သူ ထွန်းလုံ၊ မောင်ကြီးနှင့် သောင်းဟန်တို့ အလွန်စိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေရခြင်းဖြစ်လေသည်။

"ငါလည်း ဘယ်လိုမှ ကြံရာမရတော့ဘူးကွာ"

ဟု သူ အားပျက်စွာ ဆိုလိုက်၏။

"ဟင် ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"အဲဒါမှ ဝန်မှူးလေးအတွက် ဒုက္ခပဲဗျာ"

"ဝန်မှူးလေးတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ ထင်တယ်"

ဟု စသည်ဖြင့် ၎င်းတို့သုံးဦးထံမှ မှတ်ချက်ပြုခြင်းများ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် စခန်းရှိရာသို့ မည်သို့မည်ပုံရောက်ရှိခဲ့ကြောင်းကို သတိမထားမိတော့သည်အထိပင် စိတ်ပျက်ကြရာမရခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

+

www.burmeseclassic.com

ထိုညက ရွာသားတစ်ဦးနှင့်အတူ ထွန်းလုံ၊ မောင်ကြီး၊ သောင်းဟန်တို့ သုတ်သုတ်ပျာပျာနှင့် သူရှိရာစခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

ရင်းတို့နှင့်အတူပါလာသော ရွာသွားတစ်ဦးသည် အခြားသူတော့မဟုတ်။ သူ့စခန်းရှိရာသို့ မကြာခဏလာရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိသော ငွေမောင်းဖြစ်၏။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်တွင် လောင်းကစား၊ အရက်ကိစ္စတို့နှင့် လွန်စွာမှ နာမည်ကြီးသူဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ၎င်းကား ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ်သမား။ မသိတာ မတတ်တာ ဘာမျှမရှိ။

ထူးဆန်းသော သတင်းများကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကြားရလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း သူ့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာချေသည်။

သည်နေ့ လောင်းကြေးငွေများ အဆမတန်ရှုံးထားသဖြင့် အခါတိုင်းလို သူ စိတ်မရွှင်လန်းပါ။ စခန်းအဝင်ဝ၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း သူ့စိတ်တွေ ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ရှိနေခိုက် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

"ဝန်မှူးလေး … ကျုပ်တို့အတွက် သတင်းထူးပါတယ်ဗျို့"

ဟု ရောက်ရောက်ချင်း ထွန်းလုံက ရွှင်ပျူတက်ကြွစွာဖြင့် ပြောလာသည်။

လတ်တလော မည်သည့်အကြောင်းအရာပေါ်မျှ သူ စိတ်မဝင်စားပါ။ ဆုံးရှုံးထားသော ငွေကြေးများအတွက်သာ အစိုက ခေါင်းထဲရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျို့ ဝန်မှူးလေး၊ ခင်ဗျား ရှုံးထားတဲ့ ငွေကြေး ပြန်ရဖို့ ငွေမောင်းက ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်"

မောင်ကြီးစကားကြောင့် သူ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။ စိတ်လည်းအတော်လေးဝင်စားသွားသည်။

"ဆိုစမ်းပါဦး၊ သူက ဘယ်လိုကူညီနိုင်မှာမို့တုံး"

သူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်သည်။ သောင်းဟန်က …

"ဒီလို ဝန်မှူးလေး၊ မနက်က ကြက်လောင်းပွဲမှာ ဝန်မှူးလေး ဆုံးရှုံးထားတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်မိတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၇၄၄၁၁၀၈
အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၇၀၄၈၉
ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း
(ရဲအောင်စာပေ)
အမှတ်(၂)၊ ချမ်း(၁)လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။
အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်စိန်
(ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်)
၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)၊ရန်ကုန်မြို့။
စီစဉ်သူ - မောင်တင်ရွှေ
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - K ရှုးငယ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်
ပထမအကြိမ် - ဇွန်လ၊ ၂၀၀၉။

၈၀၈.၈၃
ကလောင်စုံ
လက်ရွေးစင်ပရဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ / ကလောင်စုံ ။ - ရန်ကုန် ၊
ရဲအောင်စာပေ ၊ ၂၀၀၉။
၂၄၀ - စာ ၊ ၁၂ × ၁၈ စင်တီ။
(၁) လက်ရွေးစင်ပရဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

ကလောင်စုံ

လက်ရွေးစင်ပရဂမ္ဘီရ ဝတ္ထုတိုများ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒီမှာ ငွေမောင်းက ဆုံးရှုံးထားတဲ့ ငွေကြေးအတွက် အစားပြန်ရနိုင်ဖို့ သတင်းကောင်းတစ်ခု ပေးတယ်"

ဟု ပြောသဖြင့် သူ ပို၍ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ကာ အားတက်သွားရ၏။

"ဟုတ်လား ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုကူညီပေးမှာလဲ။ ကျုပ် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးဗျာ"

သူက အားတက်သရော မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ငွေမောင်းက ...

"ဒီလို ဝန်မှူးလေးရ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိတည်နေရာရဲ့ အရှေ့ဘက် မိုင်သုံးဆယ်လောက်မှာ မရဏဆင်စွယ်သိုက်ဆိုတာကို ရှာတွေ့ရင် ရတနာသိုက်တွေ့ရသလိုပဲဗျ၊ တစ်သက်စားမကုန်တော့ဘူး"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

ငွေမောင်း စကားအဆုံးတွင် သူ အံ့သြမယုံကြည်နိုင်စွာ ဝမ်းသာသွားခြင်းဖြစ်၏။ ရေငတ်ချိန် ရေတွင်းထဲကျသွားသလိုမျိုးပင်။

"ခင်ဗျား ပြောတာသေချာရဲ့လား ကိုငွေမောင်း"

"သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီမရဏဆင်စွယ်သိုက်ရှိတဲ့နေရာကို စိတ်ဝင်စားနေတာကြာပြီဗျ။ အဲ

ဆင်စွယ်သိုက်ကို ဝန်မှူးလေးတို့ ကျွန်တော်တို့ ရှာတွေ့ရင်တော့ အားလုံး ချမ်းသာသွားမှာ အမှန်ပဲ။ ဝန်မှူးလေး စိတ်ဝင်စားရင် အချိန်မရွေး ကျွန်တော် ကူညီပေးမယ်"

"ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား ကိုငွေမောင်း၊ ကျုပ်တော့ ဒီကိစ္စ သိပ်တော့ မယုံကြည်ချင်ဘူးဗျာ"

ဟု သူက သံသယစိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဒါ ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်ဘူး ဝန်မှူးလေး၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို မကြာခဏပြောလေ့ရှိတာ"

ငွေမောင်းက သေချာကြောင်း ထပ်ရှင်းပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှင်းပြသည့်အတိုင်း ဆင်စွယ်သိုက် တကယ်တွေ့ရှိပါက ရတနာသိုက်တွေ့ရသကဲ့သို့ တန်ဖိုးရှိတာအမှန်။ သည်အချိန်၌ သူ ဘာမျှ စဉ်းစားအချိန်မပေးနိုင်တော့။ လက်တလော သူ၏အခက်အခဲများကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာ ဒီတစ်လမ်းပဲရှိသည်။

"စဉ်းစားမနေနဲ့တော့ ဝန်မှူးလေးရာ။ ဒီကိစ္စ ငွေမောင်းဆီက ကြားကြားချင်း ကျွန်တော်တို့လည်း အရမ်းစိတ်ဝင်စားကြတယ်၊ ပြီးတော့ ဝန်မှူးလေးရဲ့ လက်ရှိ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်"

မောင်ကြီးက ထောက်ခံလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟုတ်တယ် ဝန်မှူးလေး၊ ဘာမျှ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ငွေမောင်းပေးတဲ့သတင်းက အကောင်းဆုံးပဲ ရတာနော်ပဲ"

ဟု သောင်းဟန်ကပါ ဝင်ထောက်ခံလိုက်၏။ ထွန်းလုံကလည်း ...

"သူတို့ပြောတာမှန်တယ် ဝန်မှူးလေး၊ အဲဒီမရဏာဆင်စွယ်သိုက်ကို ရှာတွေ့ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူဌေးဖြစ်ပြီဗျ"

သူ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ အလေးအနက်စဉ်းစားသည်။

ဒီနည်းသာ လက်တလော အကောင်းဆုံးနည်းဖြစ်ကြောင်း သူလည်း ယုံကြည်လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ...

"အင်း ... ကောင်းပြီလေ၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် လက်ခံလိုက်ပြီ၊ အဲဒီ မရဏာဆင်စွယ်သိုက်ကို မရရအောင် ကျုပ်တို့ ရှာပုံတော်ဖွင့်ကြမယ်"

ဟူ၍ ခိုင်မာစွာ ပြောဆိုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့၏။

"ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ ခရီးစထွက်ကြမလဲ"

"မနက်ဖြန်ပဲ"

ဟု ထွန်းလုံ၏အမေးကို သူက ဖြေကြားလိုက်လေသည်။

"ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ခရီးစထွက်ဖို့ ဒီညက တည်းက ပြင်ဆင်ထားလိုက်မယ်"

ဟူ၍ မောင်ကြီးက အားတက်သရော ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အားလုံး တက်ကြွစွာနှင့် မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ကြရန်အတွက် အသီးသီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြလေတော့သည်။

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့ ခရီးထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ခရီးတစ်လျှောက် အားလုံး တက်တက်ကြွကြွနှင့် စိတ်ကူးတွေလည်း လှပနေသည်။

သို့ရာတွင် သုံးရက်မြောက်သောနေ့မှာတော့ သူတို့အဖွဲ့ ရိက္ခာပြတ်သွားကြ၏။ ခရီးကား ထင်သည်ထက် အဆမတန် ဝေးသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ရိက္ခာများ ပြတ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့အဖွဲ့သည် ခရီးကလည်း ပင်ပန်း လွန်းလှသည့်အတွက် အနားယူအိပ်စက်ကြရန် လုံခြုံသောနေရာ ကို ရှာဖွေရတော့မည်။

"ဝန်မှူးလေး ... ရှေ့မှာ ကျောက်ဂူတစ်လုံးတွေ့တယ်ဗျ ဒီညအတွက် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမှာ စခန်းချရင်ကောင်းမယ်"

ဟု မောင်ကြီးက အနောက်သို့လှည့်ကာ လှမ်းပြော လိုက်လေ၏။

မောင်ကြီးအနားသို့ သူတို့အဖွဲ့ ရောက်သည့်အခါ တ်ဝန်းကျင်အခြေအနေနှင့် ရှေ့တွင် ထီးထီးမားမားကြီး လှမ်း တွေ့ရသော ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ကြ သည်။

ထိုနေရာသည် သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံး စခန်း နားနိုင်ဖို့ရန် သင့်လေ၏။

ပြီးတော့ သူတို့ထစ်ဖွဲ့လုံး သုံးရက်လုံးလုံး ခရီး င်းခဲ့ကြသလို ရိက္ခာလည်း ပြတ်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် နေရာတွင် ဒီညအဖို့ သူတို့စခန်းချနားခိုမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒီည ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ဒီကျောက်ဂူထဲမှာပဲ စခန်းချကြမယ်"

သူက ပြောလိုက်သဖြင့် ခရီးပန်းနေကြသော င်ကြီး၊ သောင်းဟန်၊ ထွန်းလုံနှင့် ငွေမောင်တို့ ဝမ်းသာသွား သည်။

"ဝန်မှူးလေ့ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်း မယ့်ပုံပဲဗျ"

သောင်းဟန်က ဖိုင်းထင်မြင်ချက်ကို လှမ်းပြောလိုက် ထို့ကြောင့် သူက ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အထဲကိုဝင်ရင် သတိတော့ထားကြဗျာ။ အန္တရာယ်ဆိုတာ ကြိုတင်မှန်းဆကို မရနိုင်ဘူး"

သူ၏ သတိပေးသံ စကားအဆုံးတွင် အားလုံး ကျောက်ဂူကြီးရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြ၏။

သို့ဖြင့် ကျောက်ဂူကြီးရှေ့သို့ အရောက်တွင် _

"လူကလေးတို့"

ရှေ့ကိုသာ အာရုံစိုက်၍ စူးစမ်းနေကြသော သူတို့ အဖွဲ့နောက်ပါးမှ အမှတ်မထင် သူတော်စင်တစ်ဦး၏ ခေါ်သံ ကြောင့် သူတို့အားလုံး နောက်သို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

"ဟင်"

"ဟာ"

"သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦး"

"လူမှာလေးတို့ ဘယ်သွားကြမလို့တုံး၊ လူကလေးတို့ ဘယ်ကလဲ"

ဟု သူတော်စင်ကြီးက သူတို့အဖွဲ့အား တစ်ယောက် ချင်းစီ လိုက်ကြည့်ကာ မေးလေ၏။

ရုတ်တရက်မို့ သူတို့အားလုံး မည်သို့ဖြေရှင်းရမှန်း ပင် မသိကြ။

သို့ရာတွင် သူတို့အဖွဲ့ မရဏဆင်စွယ်သိုက် ရှာပုံ တော်ဖွင့်ရန်လာခဲ့ကြောင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်လျှင် မဖြစ်။ သို့သော် မပြောလျှင်လည်း အခြေအနေမှန်ကို သိရမည်မဟုတ်။ သူတို့အဖွဲ့ လာရောက်ရခြင်း ရည်ရွယ်ချက်အတွက် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြီး အကူအညီတောင်းမှ သင့်လိမ့်မည်။

ပြီးတော့ သူတို့ရှေ့မှောက်တွင် တွေ့ရှိရသော သူ တော်စင်ကြီးသည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်နှင့် အင်မတန်မှ တည်ငြိမ် အေးချမ်းလှသည်။ သူတော်ကောင်းတို့၏ လက္ခဏာသွင်ပြင်အား ထိုအဘိုးအိုထံ၌ တွေ့ရှိရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောအကူအညီတောင်း ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

"ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က မိတ်ဆွေတွေပါ အဘိုး။ ဒီဘက်မှာ မရဏဆင်စွယ်သိုက်ရှာဖွေဖို့ လာရောက်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် တို့လာတဲ့အရပ်က ဒီနေရာနဲ့ မိုင်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ပါ တယ်"

ဟု သူက အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်၏။ ထိုအခါ သူတော်စင်ကြီးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ကို အလေးအနက် စဉ်းစားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အိမ်း ... လူကလေးတို့ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း မသေး
လား။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီမရဏဆင်ဗွယ်သိုက်ရှိရာကို မသွား
ဖို့ အဘိုးတားမြစ်ရပါရစေကွယ်"

မထင်မှတ်ထားသော သူတော်စင်ကြီးထံမှ စကား
ကြောင့် သူတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်ယော
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အဖြေလည်း ရှာလိုက်ကြ၏။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် ထိုခရီးအား မည်သည့်နည်း
နှင့်မျှ အပျက်မခံနိုင်သလို၊ ထိုခရီးမှ ရရှိလာမည့် အကျိုးအမြ
များကိုလည်း ဖလှယ်တကူနှင့် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။

ထို့အတူ ထိုခရီးအောင်မြင်မှ သူ့အတွက် လ
တလော ကြုံတွေ့နေရသော အခက်အခဲများလည်း ဖြေရှင်း
နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

အခြားသော နည်းလမ်းများနှင့် မည်သို့မျှ မ
ရှင်းနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာ
ထားပြီးကြောင်း ရှင်းပြကာ အောက်ပါအတိုင်း ဆိုလိုက်၏။

"ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အဘိုး။ အဘိုး မတား
တော့။ ကျွန်တော်တို့ ဒီခရီးကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အော
အောင် ကြိုးစားပြီးသွားရမှာပါ"

သူ့စကားကြောင့် သူတော်စင်ကြီး စိတ်မသက်မသာ
ဖြစ်သွားသည်။ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားလိုက်ရ
သည်။ ပြီးမှ ...

"အိမ်း ... လူကလေးတို့ကို တားမရလည်း အဘိုး မတား
တော့ပါဘူးလေ"

ဟု ဖြည်းလေးစွာ ဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ သူက ...

"ဒါနဲ့ အဘိုး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ"

သူ့စကားကြောင့် သူတော်စင်ကြီးက လှမ်းကြည့်
သည်။ အားလုံးကလည်း သူနှင့် သူတော်စင်ကြီးကို တစ်လှည့်စီ
ကြည့်လျက် ...

"ဒီလိုပါ အဘိုး။ ဒီခရီးကိုမသွားဖို့ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်
တို့ကို အဘိုး တားမြစ်ရသလဲ"

သူတော်စင်ကြီးက ချက်ချင်းမဖြေ။ ဖြေသင့် မဖြေ
သင့် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားချင့်ချိန်နေပုံရသည်။ ပြီးမှ...

"အင်း ... တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးကွယ်။ လမ်း ခရီး
တစ်လျှောက်လုံး မမြင်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေ များပြားနေ
လို့ပဲ လူကလေးတို့"

သူတော်စင်ကြီးက စကားကို ခေတ္တဖြတ်လိုက်ပြီး
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား တစ်ယောက်မကျန်ကြည့်သည်။ ပြီး လျှင်
ဆက်ပြော၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ပြီးတော့ လူကလေးတို့ ခုနပြောတဲ့ မရဏာဆင်စွယ်သိုက်ဟာ အဘိုး တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီဘက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့ဘူးကွယ်။ တကယ်လို့ ရှိခဲ့တယ် ဆိုရင်တောင် ဒီစကားဟာ ဒဏ္ဍာရီပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

ဟု တည်ငြိမ်စွာ ရှင်းပြပြီး တိတ်ဆိတ်သွား၏။

သူတို့အားလုံး ဒုတိယမြောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အဖြေရှာလိုက်ကြပြန်သည်။

အမှန်တကယ် သူတို့အား ထိုမရဏဆင်စွယ်သိုက်အား ဆက်လက်မရှာဖွေလို၍ ထိုကဲ့သို့ အဘိုးအိုက တားမြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သို့သော် သူတို့အားလုံးသည်လည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ နောက်လှည့်ကျောခိုင်းပြီး အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။

လျှောက်ခဲ့ပြီးသည့် ခရီးတွင် ရှေ့ဆက်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ မည်သည့် အန္တရာယ်၊ မည်သည့် အခက်အခဲများပင်ရှိပါစေ။ သူတို့ ကြောက်ရွံ့ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ရန် အသင့်ရှိပါသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘိုး ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒီခရီးအတွက် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဖြစ်လို့ မဖြစ်မနေ သွားရောက်ရလိမ့်မယ်။

အစုလို အဘိုး သတိပေးတားမြစ်တဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူ့စကားအဆုံးတွင် သူတော်စင်ကြီးက —

"ကောင်းပါလေရဲ့ကွယ်၊ အင်း ... နောက်ဆုံး အဘိုး မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက လူကလေးတို့အားလုံး ဒီည ဒီမှာပဲ စခန်းချကြပါ။ မကြာခင် မှောင်တော့မှာဖြစ်တယ်၊ အမှောင် သဖြင့် ညဘက်ခရီးသွားမယ်ဆိုရင် မမျှော်လင့်တဲ့ [illegible] မျိုးတွေ ကြုံလာမှာစိုးလို့ပါ။ ဒီကနေ [illegible] ရင် မှောင်ရိပ်သန်းတဲ့အချိန် လွင်ပြင်ကြီး [illegible] လိမ့်မယ်။ အဲဒီလွင်ပြင်ကြီးဟာ လူကလေး [illegible] ခုန အဘိုးပြောတဲ့ မမျှော်လင့်တဲ့ကိစ္စမျိုးတွေ [illegible] ကနေ့ပဲ။ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာတော့ အဘိုးကို [illegible] ကဲ ... လူလေးတို့ အဘိုးနေတဲ့ လိုဏ်ဂူကြီး [illegible] ဆိုရင် နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့"

ဟုပြောပြီး အရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူတို့အားလုံးသည် ဆုံးဖြတ်ထား [illegible] သူတော်စင်ကြီးနောက်ပါးမှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ [illegible] တော့သည်။

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုဏ်ဂူကြီးထဲရောက်သောအခါ အားလုံး ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် တွေ့မြင်ကြရလေတော့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လိုဏ်ဂူကြီးသည် အထဲ၌ လွန်စွာမှ ကျယ်ဝန်းလှပြီး မည်သည့်နေရာမှ လာရောက်မှန်းမသိသော အလင်းရောင်များကလည်း လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်း လင်းထိန်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ အဆိုပါလိုဏ်ဂူကြီးအတွင်း အဘိုးအိုတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သည်ဆိုသော်ငြား မိသားစု လူနေအိမ်တစ်လုံးကဲ့သို့ သပ်ရပ်ရှင်းလင်းနေသည်။

အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းပစ္စများ စုံလင်စွာမရှိသော်လည်း ကျောက်ခုံကြီး (စားပွဲ)တစ်ခုထက်တွင် သစ်သီးမျိုးစုံတို့က များပြားလှ၏။

အလွန်ရှေးကျသော ကြေးလင်ပန်းများ၊ ခွက်များ၊ ရေတကောင်းများ စသည်တို့ဖြင့် အမြင်ဆန်းလျက် အံ့သြစရာကောင်းနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

"ကဲ ... လူကလေးတို့ ... ဟိုစားပွဲပေါ်မှာရှိတဲ့ သစ်သီး အားလုံး ကြိုက်သလောက်ယူစားနိုင်တယ်။ ပြီးရင် လုံခြုံစိတ်ချစွာ အိပ်စက်အနားယူကြပေတော့"

သူတော်စင်ကြီးက ပြောပြီး ကျောက်တံခါးတစ်ချပ်ကိုဖွင့်ကာ တစ်ဖက်သို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

ထိုအချိန်၌ သူတို့အားလုံး သူတော်စင်ကြီး မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောက်စားပွဲကြီးပေါ်မှာ သစ်သီးများကို ဗိုက်ဆာဆာနှင့် အားပါးတရ စားလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် သောင်းဟန်၊ မောင်ကြီး၊ ထွန်းလုံနှင့် ငွေမောင်းတို့ ခရီးမောပန်းမှုကြောင့် မကြာခင်မှာ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

သူကတော့ အိပ်၍မရ။ ဂူအပြင်၌ ညအမှောင်တစ်ခုလုံး ပိတ်ဆို့၍ သားကောင်တို့၏အသံများကို ကြက်သီးထဖွယ် ကြားရလေ့ရှိ၏။

ထိုညတစ်ညလုံး သူ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ ထိုညက သူတော်စင်ကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့သလို လမ်းခရီးတွင် အထူးဂရုစိုက်ရမည့် ကိစ္စရပ်များကိုလည်း မှာကြားခဲ့ပါလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထို့ဖြင့် မိုးလင်းခါနီးအချိန်မှပင် သူ မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရသည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ သူတို့အဖွဲ့ ခရီးထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။

တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အသွယ်သွယ်ကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖြတ်ကျော်ကြရမည်ဖြစ်သဖြင့် အားလုံး နုံးချည့်နေကြ၏။ ပြီးတော့ သည်ကဲ့သို့ ဝေးလံသောခရီးမျိုး တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သူတို့အားလုံး သွားလာဖူးသည့်အတွေ့အကြုံကား မရှိကြချေ။ ထို့ကြောင့် ပင်ပန်းနုံးချည့်နေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် သူတို့အဖွဲ့သည် နေ့တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ခရီးပေါက်လာသောအခါ ယာခင်းပြင်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။

ထိုယာခင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ပြီးနောက် အလွန်စည်ကားလှသော ရွာကြီးတစ်ရွာထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။

ရွာသူရွာသားတို့သည် အလွန်ဖော်ရွေ၍ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။ ရွာလူကြီးဖြစ်ဟန်တူသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ခရီးပန်းကာ ဆာလောင်နေမှန်း ရိပ်မိသော သူတို့အဖွဲ့အား အကျအနပင် ထမင်းဖိတ်ကျွေးခဲ့ပါ၏။

ထမင်းစားသောက်နေချိန်တွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူတို့၏ အမူအရာ၊ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်တို့မှအစပြု၍ ပြောပုံဆိုပုံများမှာ အခြားနေရာတို့တွင် တွေ့ရှိရသော လူမျိုးများနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးဆန်းနေသလိုမျိုး ထင်မိလေသည်။

ထို့ပြင် ၎င်းတို့ထံတွင် တစ်ခါဘူးမျှ မရှူဖူးသော မွှေးအီထုံသင်းသည့် ရနံ့တစ်မျိုးကိုလည်း ထူးဆန်းစွာ ရရှိနေ၏။

ထို့ကြောင့် ထမင်းစားနေရင်းတန်းလန်းမှ သောင်းဟန်က သူ့အား လက်ကုတ်လျက် အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် လှမ်းပြော၏။

"ဝန်မှူးလေး ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးကြီးဗျ။ ဒီမှာရှိကြတဲ့လူတွေရဲ့ ရနံ့က ထူးဆန်းလောက်အောင် မွှေးကြိုင်နေတယ်ဗျ။ ဝန်မှူးလေးကော သတိထားမိသလား"

"အေး ... ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်လည်း ဒီကိစ္စကို ပြောမလို့။ အတော်တော့ ထူးဆန်းနေတာအမှန်ပဲ။ အဲ ... ဒါတွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီး ကျုပ်တို့ စိတ်ထင်တာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

ဟု သူက ပြောပြီး အားလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ အားလုံးကလည်း ထိုကိစ္စကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေကြသည့် အနေအထားပင်။ ထို့ကြောင့်သူက အားလုံး ကြောက်စိတ်မဝင်မိစေရန် လမ်းကြောင်းလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုအချိန်တွင် လမ်း၌ သူတို့ တစ်ညတည်းခိုခဲ့ရာ သူတော်စင်ကြီးထံမှ စကားအချို့ကိုလည်း သူ ပြန်အမှတ်ရလိုက်မိသဖြင့် ပို၍ ပို၍ အဖြစ်အပျက်က ပဟေဠိဆန်သွားလေ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် ခေါင်းရှုပ်ခံကာ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူတို့အတွက် အရေးကြီးသော လိုရာခရီးကိုသာ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

လမ်းတွင် တစ်ညအိပ်ကြာပြီးနောက် သူတို့အဖွဲ့ အလိုရှိနေသော မရဏာဆင်သချိုင်းရှိရာ ကျောက်ဂူကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေတော့၏။

ရောက်ရှိလေလျှင် ဂူကြီးထဲသို့ အားလုံး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာနှင့် ဝင်ရောက်လိုက်ကြသည်။

သို့ရာတွင် အထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြသောအခါ လူအရိုးစုများ၊ ဓားများ၊ အရက်ပုလင်းအချို့နှင့် ဆင်သေတစ်ကောင်၏ အစွယ်နှစ်ချောင်းကိုသာ တွေ့ရှိရပေတော့သည်။

"အင်း ... ကျုပ်တို့ လောဘဇောတွေ တက်ပြီးလာခဲ့ကြတာ မှားပြီနဲ့တူတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့အားလုံး အခုမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ။ ဆင်စွယ်နှစ်ချောင်းက လွဲပြီး ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား တန်ဖိုးရှိတာမတွေ့ရဘူး"

ဟု သူက စိတ်ပျက်သောလေသံနှင့် ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ လမ်းပြအဖြစ်လိုက်ပါလာခဲ့သော ငွေမောင်းက ...

"အေးဗျ ဝန်မှူးလေးရ၊ ကျွန်တော်သိထားတဲ့ မရဏာဆင်သချိုင်း ဆင်စွယ်သိုက်ဆိုတာ ဒီနေရာကလွဲပြီး အခြားမရှိနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် သိထားသလောက် ဒီနေရာအမှန်အကန်ပဲ"

ငွေမောင်းက သူ့ဘက်က ခိုင်မာကြောင်း သက်သေခံလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အားလုံးကလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ရှိနေကြသေတော့၏။

"ဒီတစ်ခါတော့ တကယ့်ကို မှားတာပဲဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားတဲ့ မရဏာဆင်စွယ်သိုက်က တကယ့်ပွပေါက်အချိုကြီးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ၊ အခုတော့ လာရကျိုးကို မနပ်တော့ဘူး"

သောင်းဟန်၏ အားပျက်ညည်းတွားလိုက်သံဖြစ်သည်။ မောင်ကြီးကလည်း ...

"အင်း ... မဟုတ်မှလွဲရော။ ဒီနေရာဟာ အခုတွေ့နေရတဲ့အတိုင်း ဆင်တစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ပြီး အဲဒီသတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ လူတွေကလည်း သေဆုံးခဲ့ပုံရတယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟု သူ့အမြင်ကို ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

အားလုံး အမှန်ဖြစ်ကြောင်း အနီးစပ်ဆုံးတွေး၍ သူလည်း တွက်ချက်ပြီးသားဖြစ်သည်။

လာတုန်းက မျှော်လင့်ချက်များစွာ ကြီးလွန်းခဲ့သလောက် ယခုလက်ရှိ ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အခြေအနေမှာတော့ အကျိုးမဲ့လေပြီ။ သူ၏ကိစ္စကို ဖြေရှင်းရန်အတွက်လည်း မည်သို့မျှ နည်းလမ်းမရှိတော့။ ပူပန်သောကကြောင့် အရုပ်ကြိုးပြတ်နှယ် ဖြစ်ရလေပြီ။

"ကဲ ... ဝန်မှူးလေး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်တော့ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဟောဒီကတွေ့တဲ့ အရက်ပုလင်းတွေကို အဖော်ပြုပြီးတော့ စိတ်ညစ်တာတွေ၊ စိတ်ပျက်တာတွေ ဖြေဖျောက်လိုက်တော့မယ်။ ဝါသနာပါရင် ဝန်မှူးလေးအဦးနှောက်ဆေးပါလား"

ဟု မောင်ကြီးက လှမ်းပြောလေ၏။ သူ လက်ကာပြရင်း ...

"နေပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ သောက်ကြပါ။ ကျုပ် ဟိုတုန်းကတည်းက မသောက်တတ်လို့ပါ"

သူကပြောပြီး ဂူအပြင်ဘက်သို့ ခွေတွထွက်ခဲ့လေ၏။

သူ ထွက်လာချိန်တွင် မောင်ကြီး၊ သော်င်းဟန်နှင့် ငွေမောင်းတို့ ဂူထဲတွင် ဘယ်အချိန်ကာလလောက်ကတည်းက ရှိနေမှန်းမသိသော အရက်ပုလင်းများကို ဖွင့်ပြီး အငမ်းမရ သောက်ကြလေ၏။

သူတို့သည် မျှော်လင့်ချက်မဲ့ပြီး စိတ်ညစ်သွားကြခြင်းကြောင့် မည်သည့်ကိစ္စကိုမျှ ရှည်ရှည်သေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စိတ်ထဲရှိသလို ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြုလုပ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆိုရမည်။

သို့ဖြင့် ညမှောင်ရိပ်သမ်းလာသောအခါ သူ ဂူကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

သူ ဝင်ရောက်ပြီးချိန်တွင် အားလုံး အရက်အလွန်အကျွံသောက်ပြီး မူးကာ အိပ်ပျော်နေကြလျက်ရှိ၏။ သူ စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး ထင်းမီးတစ်ပုံ ကမန်းကတန်း ဖိုလိုက်၏။

မီးအလင်းရောင် ကောင်းစွာရလာသောအခါ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားသည်။ အားလုံးကတော့ ဟောက်သံပေး၍ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေကြပေ၏။

အမှောင်သည် ဂူအပြင်၌ ထူထပ်၍ ညဥ့်နက်သည်ထက် နက်လာချေပြီ။ အဝေးဆီမှ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ အော်ညည်းသံတို့ကို ချောက်ချားဖွယ် သူ ကြားနေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီညအဖို့ သူ့အတွက် အိပ်စက်ရတော့မည်မဟုတ်။ အန္တရာယ်ဆိုသည်မှာ ကြိုတင်မမှန်းဆနိုင်၍ သတိကြီးစွာထားမှ သင့်လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူ ဒီညအဖို့ လုံးဝ အိပ်စက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ အစောင့်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရတော့မည်ဖြစ်၏။

သို့နှင့် သူသည် မှုးမှုးရှူးရှူးနှင့် လူအရိုးစုခေါင်းပေါ် ဖြစ်သလို အိပ်ပျော်နေကြသော သောင်းဟန်၊ မောင်ကြီးနှင့် ငွေမောင်းတို့အား စိတ်ပျက်စွာ ငေးကြည့်လိုက်၊ ဂူအပြင်ဘက် ကြည့်လိုက်၊ ထင်းမီးပုံကိုကြည့်လိုက်၊ ကြက်လောင်းကြေးရှုံးခဲ့သော အစိုးရငွေကိစ္စတို့အား ပြန်စဉ်းစားလိုက်နှင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရတော့၏။

* + *

နံနက်မိုးသောက်ချိန်မှာပင် သူတို့အားလုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုယ်စီချ၍ ထိုနေရာမှ အရှုံးနှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် တစ်မိုင်ခန့်လျှောက်ခဲ့ပြီး တောင်ကြောအတိုင်း ဆင်းသွားသော လျှိုကြီးများဆီသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် တောင်ကမ်းပါးယံအတိုင်းသွားရန် တွေးမိသဖြင့် အားလုံးကို ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ညက အရက်အလွန်အကျွံသောက်ထားကြသည့်အရှိန်မပြေသေးသော သောင်းဟန်၊ မောင်ကြီးနှင့် ငွေမောင်းတို့က ဇစ်ဖွတ်ထိုးဆန်စွာ လာတုန်းကနယ် လမ်းအတိုင်းပြန်ရန် ပြင်ကြသည်။

သို့ရာတွင် လာတုန်းက လမ်းအတိုင်းဆိုလျှင် လျှိုကြီးကို ဖြတ်ကျော်ရမည်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူက သူတော်စင်ကြီး အမှတ်တရ မှာလိုက်သည်ကို သတိရကာ အပြန်တွင် လာတုန်းကအတိုင်း မပြန်ရန် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို အားလုံးက လက်မခံကြပါ။ ထို့ကြောင့် သူက ...

"ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ဘာသာပဲသွားကြ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီတောင်ကမ်းပါးယံအတိုင်းပဲ ပြန်တော့မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အားလုံးက —

"ကောင်းပြီလေ၊ ဝန်မှူးလေးဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ လှိုဏ်ကြီးတွေကို ဖြတ်ပြီးတော့ပဲ သွားမယ်"

ဒီလိုနှင့် သူက တစ်ဖက်၊ သုံးယောက်ကတစ်ဖက် ဖြစ်ပြီး လမ်းခွဲကာ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

သို့ဖြင့် တိုက်ဆိုင်ထူးဆန်းသည်ပဲ ပြောရမည်လားမသိ။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လမ်းခွဲပြီး မကြာမီမှာပင် မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ တောင်ကြားပေါ်မှ လှိုဏ်ကြီးထဲသို့ ချွဲပျစ်ပျစ်တောင်ကျရေများ ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းလာခဲ့တော့၏။

"ဝုန်း"

"ဝေါ"

"ဝရော"

"ဝုန်း"

"ဝေါ"

ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသော တောင်ကျရေ ခဲသံကြီးများက ကြောက်ခမန်းလိလိပင်။

ထိုအချိန်၌ သောင်းဟန်၊ မောင်ကြီးနှင့် ငွေမောင်တို့သည် သူ့ပြောစကားနားမထောင်ဘဲ တစ်ဇွတ်ထိုးဆန်သွားသည့်အတွက်ကြောင့် လှိုဏ်ကြီးထဲသို့ ဆင်းရာလမ်းတစ်ဝက်မှာပင် အရှိန်နှင့်ဆါခနဲထိုးဆင်းလာသော တောင်ကျရေထဲသို့ ပါသွားကြရလေပြီ။

သူကား ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့ရရင်း သွေးပျက်ချောက်ချားကာ ကြက်သေသေနေမိတော့၏။

အင်မတန်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်ဆိုးနှယ်ပါတကား။

"ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် အတန်တန် သတိပေးရဲ့သားနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဘဝ အခုတော့ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ"

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး သူ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ပြောလိုက်မိ၏။ ရင်ထဲမှာလည်း ဆို့၍ မူလောင်တင်းကျပ်လွန်းလှချေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လာတုန်းက အတူတူ။ အခုတော့ အားလုံးဟာ လောဘဇောကြောင့် အသက်ပေးကာ ဆုံးရှုံးရလေပြီ။

"ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကောင်းတဲ့ဘုံဘဝကို ရောက်ကြပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပေးပါတယ်ဗျာ"

သူ ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောပြီး နေရာမှ ကျောခိုင်းလိုက်လေတော့၏။

* + *

သူတို့အဖွဲ့ လာတုန်းက လမ်းတွင် ထူးခြားစွာ တွေ့ရှိခဲ့ရသော ရွာကြီးထဲသို့ စတင်ခြေချလိုက်မိသည်။

သူ ထိုရွာကြီးထဲသို့ မဝင်၍ကလည်း မဖြစ်တော့။ သုံးရက်တိတိ အစာရေစာငတ်ပြတ်၍ အားအင်များ နုံးချည့်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ ထိုရွာကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပထမ သူတို့အဖွဲ့ ထမင်းညှော်ခကျွေးမွေးခဲ့သော ရွာလူကြီးအိမ်သို့ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုရွာလူကြီးအိမ်သို့ သူ ရောက်ရှိသွားသောအခါ အိမ်ရှင်အားလုံး သူ့ပုံစံကိုကြည့်၍ အံ့သြနေကြ၏။

အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို သူ မရှင်း၍ကလည်း မဖြစ်သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည့်အခါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြ၏။

ရွှေဟသာ်ာစာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့ကိုလည်း ပထမအတိုင်းပင် ထမင်းညှော်ခံကျွေး မွေးခဲ့ကြ၏။

ထမင်းစားပြီးနောက် အိမ်ရှင်ရွာလူကြီးဖြစ်သူက ပစ္စည်းတစ်ထုံတစ်ခုကို ယူဆောင်လာပြီး သူ့ထံသို့ပေးကာ ပြောလာ၏။

"အားလုံးအတွက် ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး မိတ်ဆွေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တာစခုတော့ကူညီလိုက်ပါမယ်။ ရော့ ဒီပစ္စည်းကို မိတ်ဆွေလက်ခံပါ"

ဟု ပြောက သူ့လက်ထဲသို့ အတင်းအကျပ် ထိုးပေးလေတော့၏။

သူ လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်တော့ဘဲ ပေးလာသော ထိုပစ္စည်းအား တအံ့တသြကြည့်ရင်း

"ဒီပစ္စည်းက ဘာပစ္စည်းတုံးဗျ"

"အင်း … တခြားတော့မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဒါဟာ အင်မတန်မှ တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းဗျ။ ဒါကို ဟိုရောက်ရင် ရောင်းချပြီး တစ်ဝက်ကို မိတ်ဆွေ လက်ရှိကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲအတွက် အသုံးချပါ။ ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကိုတော့ ကျုပ်တို့မိသားစုနဲ့ ပေဟာဒီတစ်ရွာလုံးအတွက် လှူဒါန်းပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ပေးပါ"

ရုတ်တရက် အိမ်ရှင်လူကြီး၏စကားကြောင့် သူ အံ့သြသွားရ၏။

အဖြစ်အပျက်ကလည်း မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် ထူးဆန်းနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

"ယူပါ မိတ်ဆွေရဲ့၊ ဒီပစ္စည်းဟာ ရှားပါးတန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းပါ"

နောက်ဆုံးတော့ ထိုပစ္စည်းကို သူ လက်ခံလိုက်ကာ အိမ်ရှင်မိသားစုအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

မကြာသောရက်အတွင်းမှာပင် …

သူနေရာအရပ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး ထိုပစ္စည်းကို ရောင်းချလိုက်၏။

သူ အလွဲသုံးစားလုပ်၍ ကြက်လောင်းကြေးရှုံးခဲ့သော ငွေကြေးကိစ္စများအတွက်လည်း ဖြေရှင်းသွားနိုင်ခဲ့တော့သည်။

ပစ္စည်းရောင်းချ၍ ငွေကြေးရရှိခဲ့သော ကျန်တစ်ဝက်ကိုလည်း မှာလိုက်သည့်အတိုင်း မြို့ဦးစေတီတစ်ဆူတွင် လှူဒါန်းပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ပေးလိုက်ပါလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထို့အတူ မရဏဆင်စွယ်ဆိုက် ရှာဖွေခဲ့သော သူတို့အဖွဲ့သည်လည်း လောဘဇောကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးကြကာ အကျိုးမဲ့သော လုပ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိရင်း သံဝေဂတရားများ အင်မတန်မှ ရရှိခဲ့လေတော့သည်။

* + *

"အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပါပဲ လူကလေး [illegible]"

ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ကပြောပြီး အကြမ်းတစ်ခွက်ကို [illegible] လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်မြင့်မောင်နှင့် မောင်ပို[illegible] [illegible] မယုံကြည်နိုင်မှုများ ဖြစ်သွားကြပြီး ...

"အဘိုးပြောပြတဲ့ဇာတ်လမ်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ [illegible] အတွက် အံ့သြမယုံကြည်နိုင်စရာလည်းဖြစ်[illegible]"

ဟူ၍ မောင်မြင့်မောင်က ဆိုလိုက်၏။ [illegible] ကလည်း ...

"ဟုတ်တယ် အဘိုး။ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး[illegible] စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်[illegible]"

ဟု တအံ့တသြဆိုလိုက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ် [illegible] ကို ပြုံး၍ကြည့်ပြီး ...

"ဒါပေါ့ လူကလေးတို့ရယ်။ လောကမှာ[illegible] အပျက်တိုင်းဟာ ကံ၊ ကံ၏အကျိုး၊ အကြောင်း[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခြေခံတရားတွေနဲ့ ဖြစ်ပျက်နေကြတာမို့ သဘာဝယုတ္တိ မတန်ဘူးရယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးကွယ်"

ကျွန်ုပ် စကားအဆုံးတွင် မောင်မြင့်မောင်က ...

"ဒါဆို အဲဒီအဖြစ်အပျက်က ဝန်မှူးလေး ခင်မောင်ဝင်းဟာ ဘယ်သူပါလဲ အဘိုး။ အခု သက်ရှိထင်ရှားရှိပါသေးလား"

ဟု စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါကျွန်ုပ်က ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပြီး ...

"အိမ်း ... ဒီမေးခွန်းဟာ လူကလေးတို့ တကယ်မေးသင့်တဲ့မေးခွန်းပဲကွယ့်။ အဲဒီ ဝန်မှူးလေး ခင်မောင်ဝင်းဟာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတုန်းပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီသူဟာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ အဘိုးကိုယ်တိုင်ပါပဲကွယ်"

ဟူ၍ ရှင်းပြလိုက်သည့်အခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး တအံ့တသြဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်အား ယခင်ကထက်ပင် ပိုလေးစားလျက် ရှိနေပါတော့သတည်း။

အစဉ်ကြိုးစားလျက်

ဓနုတ်ဟိတ်ဇော်

စန္ဒီရလောကမဂ္ဂဇင်း (ဧပြီလ၊ ၂၀၀၈)

မင်းမကိုင်

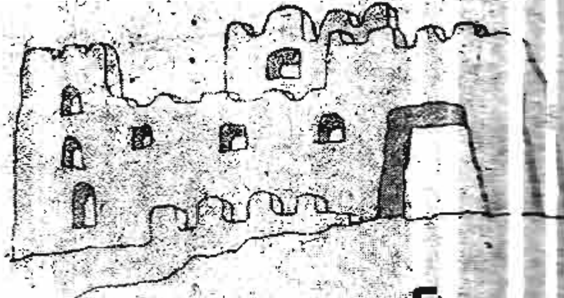

တစ္ဆေများတွေ့သူ၏ လက်နက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အစ်ကို အေတ္တိအရင်သောက်လိုက်ဦး၊ အစ်ကို့အကြိုက် မုန့်ညင်းရွက်များများထည့်ထားတယ်။ အစ်ကို့သူငယ်ချင်းကတော့ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျလိမ့်မယ်။ သူလာမှ ညစာစားကြတာပေါ့။ အပြင်မှာ မိုးတွေ အရမ်းတိုက်နေတယ်။ ဒီည အစ်ကို ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ပေါ့"

"အေတ္တိသောက်ဖို့ နင်တို့အိမ်လာတာမဟုတ်ဘူး"

"ဪ … ခေါင်အိုးတွေရှိတယ်။ တစ်အိုးဖောက်လိုက်မယ်။ အစ်ကို့ကို ခေါင်မထိပ်ရတာလည်း ကြာပြီမဟုတ်လား။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် အစ်ကို့သူငယ်ချင်းလာမှ ခေါင်ထိပ်ရမှာ။ တံခါးပိတ်လိုက်မယ်နော်"

"တံခါးပိတ်ပိတ် မပိတ်ပိတ် မထူးပါဘူး"

"ထူးတာပေါ့ အစ်ကိုအောင်လိန်းရဲ့။ အပြင်မှာ ဒီသောက်ရာသီဥတုဆိုးနေတာကို။ အချမ်းပြေ ခေါင်အရင်သောက်နှင့်မလား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေရှင်း တံခါးကိုပိတ်ပြီး ခေါင်အိုးယူရန် မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့ ...

"ငါ နင်တို့နဲ့ ခေါင်အတူတူသောက်ဖို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ငါ့လက်ထဲက ဘာလဲ"

"ခြော် ... အစ်ကိုကလည်း တူမီးသေနတ်လေ။ ရန်ကုန်ကလူတွေ ပိုက်ဆံမပါဘဲ အပြင်မထွက်ကြသလို ချင်းတောင်မှာလည်း တူမီးမပါ ဘယ်သူက အပြင်ထွက်လို့လဲ။ အစ်ကိုတူမီး ခဏချထားလိုက်ပါ။ ညီမ အေတွိသွားယူလိုက်မယ်။ ခေါင်အိုးပါ ဖော်လာခဲ့မယ်လေ"

"အေး ... ငါ ယူလာတဲ့ တူမီးသေနတ်က ရန်ကုန်ကလူတွေလိုမဟုတ်ဘူး။ ခေါင်သောက်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ နင့်အတွက်ပဲ"

"အစ်ကိုကလည်း မဟုတ်တာ။ သေနတ်ဆိုတာ မိန်းကလေးကို ပေးရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ အစ်ကို ပေးချင်ရင် အစ်ကိုသူငယ်ချင်း ပြန်လာမှ ဓားတစ်လက်ပေးလိုက်ပါ"

"အင်း ... တူမီးဆိုတာ တစ်ခါပစ်ရင် တစ်ကြိမ်ပဲပစ်လို့ရတယ်။ စိတ်ချပါ။ နင့်အတွက် တူမီးပြီးရင် နင့်ယောကျာ်းအတွက်လည်း ငါ့ပုလိုင်းထဲမှာ ဓားအဆင့်သင့်ရှိတယ်"

"ရှင်"

"ဟား ဟား ... ငါလာတာ ခေါင်သောက်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့ရဲ့သွေးကို သောက်ဖို့ပဲ"

"ကိုအောင်လိန်း ကျွန်မတို့လေးယောက်လုံး ထုံးစံ နဲ့အညီ သွေးသောက်ဖွဲ့ခဲ့တာလေ။ သွေးသောက်အချင်းချင်း [illegible] နတ်နဲ့ ဓားနဲ့ ရှင်းကောင်းလို့လား"

"ဘာသွေးသောက်လဲ၊ အဲဒီသွေးသောက်ဆိုတာကို [illegible] က အရင်သစ္စာဖောက်တာလဲ။ ငါမှာ နှစ်နှစ်နီး [illegible] ယောမှာရဲ့ဝိညာဉ်က ခြောက်လှန့်တာကို ခံလိုက် [illegible] ငါ နင်တို့ကို လက်စားချေမပေးရင် သူ့ဝိညာဉ်ဟာ [illegible] ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ အမြဲတမ်း သူ့ကိုပဲ မြင်[illegible] ရတယ်။ သူ့ကို ပြန်မြင်ရတိုင်း နင်တို့ကို သင်[illegible] တယ်။ ဒီလိုအခွင့်အရေးရဖို့အတွက် ဒီလိုအချိန် [illegible] ရာမှာ မိုင်းတွေပြန်တိုက်လာဖို့အတွက် ငါ စောင့်[illegible]"

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အမျိုးသမီးက တော်တော်လေး လန့်သွားမှာပဲနော် အရှင်ဘုရား"

ကျောင်းသားတစ်ဦးက ဦးပဥ္စင်းလေးအား လျှောက်တင်လိုက်သောအခါ ...

"လန့်သွားတာပေါ့ ဒကာလေးရဲ့၊ သူ့ကို လာသတ်တာကိုး"

"မင်းကလည်း အရှိန်ပျက်အောင် မေးနေပြန်ပြီ။ အရှင်ဘုရား သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ဘုရား။ မိန့်စရာရှိတာဆက်ပြီးမိန့်ပါဘုရား"

ပညာဒါန စာသင်ဝိုင်းကလေး၏ စာသင်ချိန်မစမီ သင်တန်းပေးနေသော ဦးပဥ္စင်း ဦးအာဒိစ္စနှင့် တပည့်ကျောင်းသားတို့ စကားဝိုင်းဖွဲ့နေခြင်းပင်။

"ဟုတ်သားပဲ မေးစရာရှိရင်လည်း ဇာတ်လမ်းဆုံးမှ မေးကြလေကွာ၊ ဒါနဲ့ အေဇွဲဆိုတာ ဘာလဲ ဦးပဥ္စင်း"

ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ စကားကြောင့် အားလုံးပြုံးရယ်ကြသည်။ ဦးပဥ္စင်းလေးကိုယ်တိုင်ပင် ပြုံးစိစိဖြင့် ...

"မေးကြပါ၊ မေးကြပါ။ ဒါမှလည်း ဆက်ပြီးနားထောင်တဲ့အခါ ပိုပြီးပေါ်လွင်မှာပေါ့။ ကိုယ်မသိတာတွေ နားထောင်နေလို့ ဘယ်သဘောပေါက်လိမ့်မလဲ။ အေဇွဲဆိုတာ ရှင်းအောင်က စားစရာတစ်မျိုးပေါ့။ ရွှံ့ပြွတ်တစ်မျိုးပါပဲ။ ပြောင်းဆန်ကို ဟင်းရွက်၊ ဒါမှမဟုတ် အသားတွေ ရောပြုတ်ထားတဲ့ ဟင်းချိုပေါ့"

"မေးလက်စနဲ့ ဆက်မေးပါရစေဘုရား။ အရှင်ဘုရား ဇာတ်လမ်းက သရဲဆည်းမပါသေးဘူး"

"မင်းကလည်း အခုမှ ဇာတ်အစရှိသေးတာ၊ နောက်ဆော့ ပါလာမှာပေါ့"

"အင်းပါ နောက်ဆုံးတော့ ဒါပြောသလို သရဲမရှိဘူး ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲဖြစ်မှာပါ"

"မင်းကလည်း ဦးပဥ္စင်းလေး ဇာတ်လမ်းကိုက သရဲ တကယ်တွေ့ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းဆိုမှ"

"ကဲ ကဲ ... မင်းတို့ရဲ့ သရဲ တကယ်ရှိမရှိ အငြင်းအခုံက ပြန်စလာပြန်ပြီ။ ဒီလိုဆိုလည်း ဇာတ်လမ်းမဆ မင်းတို့ကို မေးစရာရှိတာလေးတွေ မေးကြည့်လိုက်ဦး မယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဦးပဥ္စင်းလေးစကားကြောင့် အားလုံး ငြိမ်သက်သွား ကြပြန်သည်။ ဦးပဥ္စင်းလေး ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြရခြင်း အကြောင်းအရင်းကိုက ကျောင်းသားတွေ သရဲရှိမရှိ ငြင်းခုံနေကြ သောကြောင့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြမည်ဟုဆိုကာ ပြောပြနေ ခြင်းပင်။

"အင်း … သရဲတစ္ဆေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗွီဒီယိုဇာတ်ကားတွေ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ခေတ်စားနေတော့ မင်းတို့လည်း သရဲ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလာကြတယ်ပေါ့လေ။ ဒီလိုဆို ရင် သရဲဆိုတာ ဘာလဲ။ သရဲခြောက်ခံရတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ"

"သေပြီးလို့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့သူတွေဟာ ခြောက်လှန့်တာ ကိုပြောတာပါဘုရား"

"မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ နတ်ဆရာယောင်ယောင်၊ ဘိုးတော် ယောင်ယောင်တွေက လုပ်စားလို့ကောင်းအောင် ခေတ် အဆက်ဆက်လိမ်လာတဲ့ ပုံပြင်တွေကို သူတို့က အဟုတ် မှတ်နေကြတာပါဘုရား"

"ထားပါလေ … ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သေတာနဲ့တော့ ပတ် သက်နေတာပေါ့။ ဒီတော့ သေတယ်ဆိုတာကို စဉ်းစား ကြည့်ရအောင်"

"မှန်ပါဘုရား၊ သရဲတစ္ဆေတွေနဲ့ သေတယ် ဆိုတာက ပဲပြုတ်နဲ့နပြားလိုပါပဲဘုရား"

"အင်း … ဥပမာပေးတာ ရှုပကပြုတာတော့ တော် ပါ၊ ဒီလိုဆို ကြောက်ရွံ့စိတ်နဲ့ သရဲတစ္ဆေကလည်း နံပြား နဲ့ ထောပတ်လို ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ဒကာလေး"

ခေတ်လူငယ်များနှင့် ခေတ်ကိုယ်တော်လေးကား ဘာ လေးအယူတည့်လျက် ရှိကြသည်။

"သေတယ်ဆိုတာ အသက်မရှုတော့တာ၊ နှလုံးမခုန်တော့ တာကိုပြောတာပေါ့။ တချို့ တချို့ အယူအဆတွေ အရ သူတို့ ယုံကြည်တဲ့ တစ်နေရာရာကို ရောက်သွားတာ မျိုး ကို ပြောတာပေါ့။ ဦးပဥ္စင်းတို့ အယူအဆကတော့ သေတယ် ဆိုတာ ဒီဘဝမှာ ဒီခန္ဓာနဲ့ နောက်ထပ်စိတ်အသစ် မဖြစ် တော့တာကိုပြောတာပဲ"

"တပည့်တော်တို့ ဉာဏ်မမီပါဘုရား"

"အင်းလေ ဇာတ်လမ်းလေးပြောရင်း ရှင်းသွားပါ့မယ်။ ဦးပဥ္စင်း အရင်မေးချင်တာက သေရင် ပထမဦးဆုံး ဘာ ဖြစ်မလဲ"

"ဖဲဝိုင်းပါဘုရား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်တတ်သည့် ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ အမြေ ကြောင့် ရယ်သံများ လျှံထွက်သွားသည်။

ထို့နောက် ထင်ရာမြင်ရာ အမေးပြမျိုးစုံတို့ ထွက်ပေါ် လာသည်။

“အင်း... [illegible]တို့လည်း အယူအဆအမျိုးမျိုး၊ ဟိုတုန်းက [illegible]လည်း အယူအဆအမျိုးမျိုး ရှိခဲ့တာပဲ။ လူတွေ အစိက ယူဆကြတာကတော့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူအဆသုံးမျိုးပဲ”

“မိန့်ပါဦးဘုရား”

“ဒိဋ္ဌိဆိုတာ အယူတဲ့။ မိစ္ဆာဆိုတာက မှားယွင်းသော နှစ် ခုပေါင်းပြီး မြန်မာလိုပြန်လိုက်တော့ မှားတဲ့အယူအဆပေါ့။ အယူအဆမှားတာကိုပြောတာ။ အယူအဆလေး တစ်ချက် မှားလိုက်ရင် ငရဲအထိသွားနိုင်တယ်တဲ့ဗျား။ ဒုက္ခကလည်း ဘယ်တော့မှ မလွတ်နိုင်ဘူး။ အယူအဆမှားဆိုတဲ့ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိဆိုတာ လူတွေကို ငရဲရောက်အောင် ဒုက္ခကမလွတ် မြောက်အောင် လုပ်နေတဲ့ဟာပေါ့။ အဲဒီလိုဟာမှာ သုံးမျိုး တောင်ရှိနေတယ်။ အဲဒီသုံးမျိုးက သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတဲ့”

“နားလည်အောင် ရှင်းပေးပါဘုရား”

“အင်း... ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင်တော့ သေတဲ့အခါ အလောင်းကောင်ကြီးကိုတော့ မြေမြှုပ်၊ မီးရှို့ တစ်နည်းနည်း နဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နာမ်လို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ကတော့ ပျက်စီးမသွားနိုင်ဘူး။ ဝိညာဉ်ကလေး ရှိနေ တယ်လို့ထင်နေတာ။ အဲဒီ ဝိညာဉ်လေးက လူ၊ နတ်၊ ငရဲတို့ သရဲတို့ ဆိုင်ရာဘဝတွေကို ကူးပြောင်းသွားတယ် လို့ ယုံနေတာ၊ အဲဒီလိုယုံတော့ သဿတဒိဋ္ဌိပေါ့”

“အဲဒီလိုယုံတာ အယူမှားကြီးပေါ့ဘုရား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ငရဲကိုသွားလမ်းတစ်လမ်းပဲ။ နောက်တစ် မျိုးကတော့ သေရင် ပြီးပြီဆိုတဲ့အယူ။ ပြတ်ပြီဆိုတဲ့အယူ။ သေတာနဲ့ ဘာမှဆက်မဖြစ်တော့ဘူး၊ ပြတ်ပြီဆိုတဲ့အယူ။ သေတာနဲ့ ဘာမှဆက်မဖြစ်တော့ဘူး။ ဘာမှလဲမရှိတော့ဘူး။ သရဲလည်းမဖြစ်ဘူး။ လူလည်းမဖြစ်ဘူး။ ပြီးသွားပြီဆိုတဲ့ အယူမျိုးကို ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိလို့ခေါ်တယ်”

“ဒီအမျိုးအစားမှာ ဘာသာမဲ့တွေများမယ်ထင်တယ် ဘုရား”

“သိပ်ကိုဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ဒကာလေးရယ်။ အခုခေတ်ကြီး မှာ ဒီလိုလူတွေရှိလာလို့လည်း မကောင်းတာလုပ်ဖို့လည်း ဝန်မလေး၊ ကောင်းတာလုပ်ဖို့လည်း မလုပ်ချင်တာတွေ များနေတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"သေရင် အားလုံးထားခဲ့ရမှာပဲ။ ပြီးသွားပြီပဲဆိုတော့ တပည့်တော်တို့တောင် ဟုတ်မလိုလို ထင်ခဲ့သေးတယ် ဘုရား။ နောက်မှ အဲဒီလိုသာ အမှန်ဖြစ်ခဲ့ရင်၊ လူလည်း သတ်မယ်၊ မုဒိမ်းလည်းကျင့်မယ်၊ မကောင်းတာအကုန် လုပ်မယ်။ မစော်ကားသင့်တဲ့သူတွေ စော်ကားမယ်၊ ပြီးရင် သေသွားမယ်ဆိုရင် အနိုင်နဲ့ပိုင်းသလိုမျိုး ဖြစ်သွားမယ်လို့ တွေးမိပြီးမှ မယုံတော့တာ ဘုရား"

"မှန်တာပေါ့ ဒကာလေး၊ တကယ်တမ်း သေရင်ပြီးပြီလို့ ယုံတဲ့သူက မကောင်းမှုလုပ်ဖို့ဝန်လေးပါ့မလား၊ သူက မကောင်းတာလုပ်ရင်လည်း မကောင်းကျိုးကို ပြန်မခံစားရ ဘူးလို့ ယုံနေတာလေ။ ပြီးပြီ ပြတ်ပြီအထိတောင် ပြော ထားတာကိုး။ ကောင်းတာကိုလည်း လုပ်ချင်ပါတော့မလား။ အပင်ပန်းခံပြီး မေတ္တာထားတာတွေ၊ အနစ်နာခံတာတွေ၊ အများကောင်းကျိုး သူကိုယ်တိုင်ကောင်းကျိုးတွေကိုလည်း လုပ်ချင်ပါဦးမလား။ သူက သေရင် ပြတ်သွားပြီးသွားပြီ ဆိုမှ ကောင်းကျိုးတွေ ခံစားရမယ်လို့ ဘယ်လိုယုံနိုင်တော့ မလဲ။ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ဘယ်ဘာသာ၊ ဘယ်ဝါဒမှာမှ ကိုယ်စိုက်ခဲ့တဲ့အပင်က ဘာသီးမှလဲမသီးဘူး။ ဘာပွင့်မှ လဲ မရှိဘူးလို့ မယူကြပါဘူး။ တစ်ခုခုလုပ်ရင် တစ်ခုခု

တော့ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာပဲ။ တစ်ခုခုလုပ်ပြီး ဘာမှ မရှိဘဲ ပြီးသွားပြတ်သွားရင် ရှိသမျှလူအကုန် လုပ်ချင်ရာ [illegible] လုပ်ကုန်မှာပေါ့။ မီးဆိုတာ မရှို့ရင် လောင်တာမရှိဘူး"

"နောက်တစ်မျိုးလည်း ရှင်းပါဦးဘုရား"

"နောက်တစ်မျိုးကတော့ အကျယ်ကိုရှင်းရမယ်၊ မင်းတို့ စာသင်ချိန်ရောက်တဲ့အထိ ပြီးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ တိုတို ပြောရရင်တော့ ဝိညာဉ်ကလေးရှိတယ်၊ ပျက်စီးမသွားဘူး၊ မြဲတယ်လို့ ထင်တာလည်းမဟုတ်။ ဝိညာဉ်လည်းမရှိဘူး။ သေပြီးရင် ပြီးတာပဲလို့ ထင်တာလည်းမဟုတ်ဘဲ မောင်ဖြူ သေသွားရင် မောင်ဖြူက နတ်ဖြစ်သွားတယ်။ လူပြန်ဖြစ် တယ်။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တယ်။ ငရဲကျသွားတယ် အဲဒီလိုမျိုး ယုံတာကို သက္ကာယဒိဋ္ဌိလို့ခေါ်တယ်"

"အဲဒီလိုထင်တာ မဟုတ်ဘူးလားဘုရား"

"ဒီကိစ္စကတော့ သိမ်မွေ့လွန်းတယ်။ နဂိုတည်းက မောင်ဖြူ မောင်နီ၊ လူတို့နတ်တို့ တိရစ္ဆာန်တို့ဆိုတာ တကယ်မှ မရှိ တာ။ အဲဒါတွေက လူလို့ နတ်လို့ တိရစ္ဆာန်လို့ နာမည်ပေး ထားတာတွေ။ နဂိုကတည်းကမှ မရှိတာကို ရှိတယ် လို့ထင် နေတာ အယူမှားတာပဲပေါ့။ ရုပ်ဆိုတဲ့ ဓါတ်ကယ်ဆော်ဒီယမ် နဲ့ နာမ်ဆိုတဲ့ မင်ဂနိစ်ဆော်ဒီနစ်ရ တွဲနေတာကို [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နတ်လို့ အလွယ်ခေါ်လို့ရအောင် နာမည်ပေးထားတာတွေကို ငါတော့ လူပဲ၊ ငါတော့ နတ်ပဲ ထင်နေတာကိုက အမှား ပေါ့။ အဲဒီအထင်ဆိုတာကိုကလည်း မင်နရယ်ဘော်ဒီပဲလေ"

"ရှေးတေးတေးတော့ ရှိလာပြီဘုရား။ သေချာတော့ နား မလည်သေးဘူး ဘုရား"

"အင်းပေါ့လေ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှင်းတာပေါ့။ မင်းတို့ ငြင်းခုံနေကြသလို သရဲ တကယ်ရှိမရှိဆိုတာကို မဖြေခင် မှာ မင်းတို့ကိုယ်တိုင်က မင်းတို့ကိုယ်တိုင် တကယ် ရှိမရှိ စဉ်းစားကြဦး။ လူဆိုတာ နတ်ဆိုတာလည်း အမှန်စင်စစ် မဟုတ် အမှန်စင်စစ်အနေနဲ့ မရှိဘူးဆိုမှတော့ ကျန်တာ စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့"

"တကယ်အမှန်ရှိတာက ရုပ်ဘော်ဒီနဲ့ စိတ်ဘော်ဒီပဲပေါ့ ဘုရား"

"ဒကာလေးတို့ မြင်လွယ်သိလွယ်သားပဲ။ အခု ဒကာလေး ပြောသွားတဲ့ အမှန်တကယ်ရှိတာဆိုတာကို ပါဠိလို ပရမတ္ထ လို့ခေါ်တယ်။ ရုပ်ဘော်ဒီဆိုတာက ရူပက္ခန္ဓာ၊ ရုပ်တရားလို့ ခေါ်တယ်။ စိတ်ဘော်ဒီဆိုတာက ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ နာမ်ခန္ဓာတွေကို ပြော တာပဲ"

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရှင်းသွားပါပြီဘုရား။ ဗိုင်းအောင် စိတ်ဘော်ဒီတွေကိုလည်း ရှင်းပါဦးဘုရား"

"ဘာသာပြန်လိုက်ရင်တော့ ခံစားမှုရယ်၊ မှတ်သားမှုရယ်၊ ပြုပြင်ဖန်တီးမှုရယ်၊ သိမှုလေးရယ်ကို ပေါင်းပြီး နာမ်တရား လို့ပြောတာပေါ့။ စိတ်ဘော်ဒီလေးခုနဲ့ ရုပ်ဘော်ဒီလေးခု ပေါင်းလိုက်တာကိုပဲ ခန္ဓာငါးပါးလို့ခေါ်တာပေ ။ အဲဒါကို ပဲ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလို့ပြောကြတာ"

"တော်တော်လေးတော့ ရှင်းသွားပြီဘုရား၊ အကုန်တော့ နားမလည်သေးဘူးဘုရား။ ဒါကို နားလည်မှ သရဲ ရှိမရှိ ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုတော့ ..."

"ဖြည်းဖြည်းချင်းရှင်းမှာပေါ့လေ။ ပြောရင်းနဲ့ ဒကာလေး တို့ကို တရားဟောသလိုတောင် ဖြစ်သွားပြီ။ နားထောင် ရတာ ပျင်းနေပြီလား"

"မပျင်းပါဘူးဘုရား"

"ဒီတော့ သရဲကို ရှာတွေ့ခဲ့တဲ့သူအကြောင်းလေး ပြန်ဆက် လိုက်ရအောင် ..."

ခုနပြောတဲ့ ကိုအောင်လိန်းက မချွေရှင်းကို သတိ မလို့ လာနေတာနော်။ မချွေရှင်းကတော့ သူ့ကိုသတိမှ လာမှန်း ဘယ်သိရှာမလဲ ...

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မရွှေရှင်းတစ်ယောက် အိမ်ထဲတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေချိန်တွင် အပြင်ဘက်၌ မှိုင်းများတိုက်လာသည်။ မှိုင်းတိုက်သည်ဆိုသည်မှာ မြင့်မားလှသော ချင်းတောင်တန်းများ၌ မိုးဥတုတွင်ဖြစ်နေကျ။ အချို့က မှိုင်းကို မြူနှင့်မှားတတ်သည်။ တကယ်တော့ မြူက နွေဦးမှသာ ကျတတ်သည်။ မှိုင်းဆိုသည်က မြူနှင့်မတူ။ အမှန်မှာ မှိုင်းဆိုသည်က ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် အမြင့်ပေခြောက်ထောင်ကျော်သော သူတို့မြို့ကလေးအား ရှာတော့မည့်မိုးတိမ်ထုက ဖုံးလွှမ်းသွားခြင်းပင်။

မီးဖိုပေါ်မှ အော့တွီအိုးအား တစ်ချက်မျှမွှေလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ပြန်လာကာ တံမြက်စည်းလှည်းရင်း မိမိ၏ လင်တော်မောင်ဖြစ်သူ ဟာရှိန်းကို စောင့်နေမိသည်။ ခါတိုင်း သည်အချိန်ဆို သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းလက်ဆုံစားနေကျအချိန်ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ ဟာရှိန်းတစ်ယောက် ချောင်းမြို့အထိသွား၍ ခြံထွက်လက်ဖက်များကို ရောင်းချနေသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း တောင်ယာအိမ်လေးထဲတွင် ကျန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မီးဖိုခန်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေရင်း အိမ်ရှေ့ဆီမှ အသံကြားလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

အစ်ကိုများ ပြန်ရောက်လာပြီးလားဟူသော အတွေးဖြင့် အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့။ လေသံမိုးသံများကြားမှ စိတ်ထင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ပင် တံမြက်စည်းလှည်းနေလိုက်သည်။

ရွှေရှင်း တံမြက်စည်းလှည်းရင်း ဘုရားစင်အောက်ရှိ ဗီရိုပုလေးပေါ်သို့ အကြည့်တွေက ရောက်သွားသည်။ ညက ယောက်ျားဖြစ်သူ ယူဖတ်ထားသော မလိန္ဒပဥှာကျမ်း စာအုပ်ကို နေရာတကျ ပြန်ထားလိုက်သည်။ ထို့အတူ မျက်လုံးများကလည်း ဗီရိုလေးပေါ်မှ ဓာတ်ပုံများပေါ်သို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ဗီရိုပုလေးပေါ်တွင်တော့ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် လူငယ်သုံးဦးက ဓရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးကြီးနံဘေးတွင် ပြုံးရယ်လျက် ...

အေးစက်နေသော တောင်ပေါ်ဒေသ၏ လေတို့က အခန်းထဲကို အဆက်မပြတ်ဝင်ရောက်နေသော်လည်း ဓာတ်ပုံကလေးကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးခဲ့ပြီ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သွားသည်။ လေတိုက်နေသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ပိတ်ရန် ခါတ်ပုံကို ပြန်ချလိုက်ပြီး လှည့်အထွက် ...

အခန်းထဲတွင် မိမိတစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ဦးပါ ရှိသေးသည်ဟု စိတ်ထဲမှ အလိုလိုခံစားနေရသဖြင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ကျောဘက်မှ ခါတ်ပုံကလေးကတော့ မိမိကို ပြုံးပြလျက် ...

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများကို နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ခါတ်ပုံကလေးကို ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

"သွားနှင့်သူငယ်ချင်းရေ ... ငါတို့လည်း လိုက်လာရမှာပဲလေ"

စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်စဉ်မှာပင် သူငယ်ချင်း၏ စကားသံကို နားထဲမှာ ကြားယောင်မိသည်။

"ငါသေရင်တောင် နင်တို့ရန်မဖြစ်ကြနဲ့၊ နင်တို့သေတဲ့အထိလည်း ရန်မဖြစ်ကြနဲ့"

ဟောမှာ ... ငါတို့ ရန်မဖြစ်တော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါတို့ ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်တော့ပါဘူး။

+

မိမိတို့ငယ်စဉ်က ချောက်မြို့ဆိုသည်မှာ မြေ[illegible] မြို့ကြီးတစ်မြို့။ မိမိတို့နှင့် အလှမ်းဝေးကွာလှသော မြို့[illegible] အဖြစ် သိထားခဲ့လေသည်။ မိမိရှေ့မှ ရိုက်ထားသော [illegible] အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိရင်း ရွှေရှင်း ပြုံးမိသည်။ ထို[illegible] ထဲမှ လူသားသုံးဦးမှာ မိမိ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဟာရှီနှင့် [illegible] လိန်းတို့၏အလယ်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ [illegible] ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကာစ။ အောင်စာရင်းများထွက်သော[illegible] ရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်က တောင်ပေါ်မြို့ကလေးတွင် [illegible] အထိသာ ကျောင်းနေ၍ရသည်။ အထက်တန်းကို တက်[illegible] ဆိုတော့ မိမိတို့ တောင်ပေါ်မြို့ကလေးနှင့် အနီးဆုံး [illegible] မြို့ကလေးဖြစ်သော ဆော့မြို့သို့ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား [illegible] ရသည်။ ထိုစဉ်က တောင်ပေါ်မြို့ကလေးမှ ဆောတက္ကသိုလ်[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းတော်သားများမှာ ရွှေရှင်း၊ ဟာရှိန်းနှင့် အောင်လိန်းတို့ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသို့ လေးတန်းမဟာကို အောင်မြင်ပြီးသည့်နောက် အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားတို့သာ တက်ရောက်ရသော ငါးတန်းမြတ်ကြီးကို တက်ခွင့်ရသည်မှာလည်း စာတစ်လုံးမှ မတတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း စာတတ်မှ လူရာဝင်မည်ဟူသော ရခဲလှစွာဒုလ္လဘတရားကို ဘဝနှင့်ရင်း၍ သိခဲ့ရသော မိဘများကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးတော်ရှင် တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ဘုရား၏ အဆက်သွယ်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း တက်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက မိမိတို့သည်လည်း ငယ်ပေါင်းရောင်းရင်းများကဲ့သို့ပင် လေးတန်းဘွဲ့ထူးကို ဆွတ်ခူးပြီးပါက တောင်ယာလုပ်ငန်းခွင်၌သာ နစ်မြုပ်ရမည်မှာအမှန်ပင်။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်သည့်နေ့က ပညာနှီးရည်သောက်စို့ခဲ့သည့် ဆောမြို့ကလေးမှ ရှားရှားပါးပါး ဆယ်တန်းအောင်သော လူဆယ့်ငါးဦးစာရင်းတွင် မိမိတို့ တောင်ပေါ်မြို့ကလေးမှ ကျောင်းတော်သားသုံးဦးစလုံးလည်း အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် မဖြစ်စဖူးအဖြစ်ထူး ရာနှုန်းပြည့် အောင်မြင်မှုကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ မိမိတို့သုံးဦးလုံး အောင်မြင်သည်ဆိုသည့် သတင်းက ဆောမြို့ကလေးမှ တောင်ပေါ်မြို့ကလေးသို့ ပြန်မတက်မီမှာပင် သူတို့ကိုအကြီးအကျယ် နတ်ပွဲကြီးကျင်းပ၍ ဂုဏ်ပြုမည့်သတင်းပင် ရောက်

လာလေသည်။ ဆောမြို့ရောက် တောင်ပေါ်မြို့သားတို့ ဘလည်းစုပေါင်း၍ လူကြီးလူကောင်း ဂုဏ်ပြုခံသူရဲကောင်းများကိုသာ ကျင်းပပေးလေ့ရှိသည့် ခေါင်ထိပ်ပွဲကြီး ကျင်းပမည့်သတင်း ဘလည်းသင်း၍နေခဲ့သည်။

ထိုသို့ အောင်မြင်မှုကြီးကို ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလင် မိဘများနှင့်ခွဲခွာ၍ မိမိပြောင်းဆန်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ချက်စား၍ ပညာသင်ခဲ့သော ကာယကံရှင်တို့မှာ မည်မျှပင်ဝမ်းသာပါ လိမ့်မည်နည်း။ ဤသို့သော နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးကို ဆယ်ကျော်သက်ကလေးများဖြစ်ကြသော ရွှေရှင်းတို့မှာ အမှတ်တရတစ်ခုခုဖြစ်ကျန် ရစ်ခဲ့ချင်စိတ်ကလေးများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမှတ်တရအဖြစ် အလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်တစ်ခုမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုစဉ်က ယောရွှေမြို့တော် ဆောမြို့ကလေးမှာ ယခု မိမိသားများ သီချင်းနားထောင်သည့် တုတ်ချောင်းသေးသေးလေးဖြင့် မြင်မြင်သမျှ ဓာတ်ပုံရိုက်၍ရသည့် ဒီဂျစ်တယ် ဟူသော စကားလုံးကို ကြားဖူးဖို့ဝေးစွ။ ဓာတ်ပုံဆရာအစ်မယော က်ကိုဝင်ဆော်ဆရာဟုယင်နေကြချိန်တည်း။

မိမိတို့၏ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံ ရရှိရေး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဖြစ်သူကိုယ်တိုင် ခေါ်ကျင်းဝစ်၍ သန့်ထုတ်ရေးလော်လီကားကြီးတစ်လှည့်ဖြင့် မြို့တော်ကြီး ဆောတ်

www.burmeseclassic.com

သို့ တစ်ညအိပ်၊ နှစ်ရက်ခရီး လိုက်ပို့ပေးရလေသည်။ ကျောင်းတော၌ သင်ရသော ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို လှေငယ်လေးဖြင့် ကူးရသောအခါ ရင်ထိတ်သည်းဖိုလိုက်ရသည်မှာ ဗာစကိုးဂါးမား အရှေ့တိုင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်ထက် မနည်းသော၊ ကိုလံဘတ် အမေရိကတိုက်ကို တွေ့ရှိခဲ့သည်ထက်မနည်းသော ရင်ခုန်မှုများကို ဟာရှင်း ယနေ့တိုင် သတိရနေမိသည်။ ယနေ့ ရွှေရှင်း၏သားဖြစ်သူမှာ အင်တာနက်မှတစ်ဆင့် ချက်တင်ဆိုသောအရာဖြင့် စင်ကာပူမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပိုးပန်းရင်း ဓာတ်ပုံတွေ အပြန်အလှန်ပို့နေသည်ဆိုသော သတင်းကိုတော့ ဟာရှင်း မအံ့သြတော့။

ထိုစဉ်က ချောက်မြို့တော်သို့အသွား ညအိပ်ခရီးကို စိတ်ပူပန်စွာဖြင့် မိဘများက ဆရာကြီးစကားကို နားထောင်ရန်၊ ဆရာကြီးနောက်ကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်နေရန် အထပ်ထပ်မှာကြားနေသော မိဘများစကားကိုလည်း ဟာရှင်း ပြန်ကြားယောင်မိသေးသည်။ ယခုတော့ ဟာရှိန်းတစ်ယောက် ချောက်မြို့သို့ နေ့လယ်စာစားပြီးမှ ထွက်သွားသည်မှာ ညစာစားချိန်အမီ ပြန်ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။

အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံကလေးကို ကြည့်ရင်း အတိတ်သို့ အလည်သွားနေသော ရွှေရှင်းတစ်ယောက် ဘေးနားမှ နောက်

ထပ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ [illegible] သူငယ်ချင်း။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ဟောမာသည် သူ့ကို ပြုံးပြလျက် [illegible]

ရှစ်ဖက်သို့လှည့်မိလျှင် ဓာတ်ပုံဘက်ဆီမှ [illegible] ရယ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွား[illegible] လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဓာတ်ပုံထဲမှ ဟောမာမှာ ပြုံးပြ[illegible]ပင်။ စိတ်ထင်၍များလား။

အကယ်၍ တစ်ခုတစ်ရာက ခြောက်လှန့်သည်[illegible] သော်လည်း သူငယ်ချင်းအရင်း သံယောဇဉ်များကြောင့် မ[illegible] လန့်မည့်အပြင် အလွမ်းပင် သယ်ချင်လိုက်သေးသည်။

ရွှေရှင်း၊ ဟာရှိန်း၊ အောင်လိှန်းတို့ သုံးယောက် [illegible] ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးသည့်နောက် တက္ကသိုလ်ဆိုသည်ကို [illegible] ကော်ပင်မမက်ရဲ။ သို့သော် အမြော်အမြင်ကြီးမားလှသော [illegible] သန်းသနာပြုဆရာတော်ဘုရား၊ လက်ငုပ်လက်ရင်း တောင် [illegible] ဘလေးများကို စွန့်လွှတ်ခံရဲသော မိဘများ၊ ရှိစုမဲ့စု နွား [illegible] ဘလေးများကို ရောင်းချ၍ ဝေပုံကျထည့်ဝင်ခဲ့သော [illegible] ကြောင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ သူတို့သုံးဦးစလုံး ရောက်[illegible] သည်။ ထိုစဉ်က အမျိုးတချို့က တောင်ပိုင်ကြီးတစ်[illegible] ဖြစ်ထိုက်သည့် နေဥစ္စာများကို အကုန်ခံ၍ တက္ကသိုလ်[illegible] သော သူတို့သုံးယောက်ကို ကဲ့ရဲ့ခဲ့ကြသည်။ ထိုအမျိုး[illegible]

www.burmeseclassic.com

သကဲ့သို့ပင် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ကိုယ်စီရလာကြသည့်တိုင် သူတို့သုံးဦးစလုံး တောင်ပိုင်ကြီးလည်းမဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

သို့သော် မိမိတို့ခေတ်က ချင်းတောင်တန်းကြီးမှချောက်၊ မကွေးစသော မြေပြန့်မြို့ကြီးများသို့ကျော်ကာ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့သွား၊ ထိုရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးမှ အထက်မြန်မာပြည် ကျောင်းသားများအတွက် မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့သွား၍ မြန်မာပြည်တစ်ပတ် ခရီးဆန့်သင်ခဲ့ရသော်လည်း ယခု မိမိတို့သားလေးမှာ ရန်ကုန်ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တက်နေရင်းမှပင် ဟိုးအင်္ဂလန်ရှိ ဒီပလိုမာစာမေးပွဲအချို့ကို ဖြေနိုင်နေလေပေပြီ။

သူငယ်ချင်းဟေမာ။ ဟေမာက ရေနံချောင်းဘက်မှ အညာသူစစ်စစ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်က ထုံးစံအတိုင်းပင် ဟေမာလည်း မြန်မာပြည်အထက် ရေနံချောင်းမှ မြန်မာပြည်အောက် ရန်ကုန်သို့ဆင်း ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ တက်ကာ မြန်မာပြည်အထက် ကျောင်းတော်သားများ ခိုနားရာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာသူပင်။

ဟေမာက ရွှေရှင်းနှင့် အဆောင်တူအခန်းဖော်ဖြစ်လာသလို အိမ်ပြန်ချိန်များတွင်လည်း မြန်မာပြည်တစ်ပတ်ထိ အတူတကွ ပတ်ပြန်ဖော်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ တစ်မြို့တည်းသား ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် အစ်ကိုများဖြစ်ကြသော ဟာရှိန်း

နှင့် အောင်လိန်းတို့လည်း ဟေမာကို ကျောင်း၌ရော လမ်းခရီး၌ပါ စောင့်ရှောက်သူများ ဖြစ်လာကြသည်။

သူတို့တွေ လူငယ်ဘဝကလည်း သူတို့ဘိုးဘွားများ လူငယ်ဘဝကလို သူတို့သားသမီးများ လူငယ်ဘဝကလိုပင် ရင်ခုန်ခြင်းများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကိုဟာရှိန်းရော ကိုအောင်လိန်းပါ ဟေမာကို ရင်ခုန်လိုက်မော၊ခဲ့ရသည်။ သည်တော့ ကြားလူ ရွှေရှင် မှာ နှစ်ယောက်လုံး၏ အောင်သွယ်တော်လည်းဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ အစ်ကို ဟာရှိန်းရော၊ အစ်ကိုအောင်လိန်းပါ တောင်ပေါ်ချင်းများ လေ့အတိုင်း ဆွေးသောက်ဖွဲ့ထားသဖြင့် အနုကျွဲခေတ်ပြသနာများ ရှိခဲ့သည့်ကိုပင် ရွှေရှင်း ဝမ်းသာခဲ့ရသေးသည်။

* + *

www.burmeseclassic.com

"အရှင်ဘုရားဇာတ်လမ်းက သရဲလည်းမခြောက်သေးဘူး ဘုရား။ ဒရမ်မာအနေနဲ့တော့ တော်တော်လေးကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ် ဘုရား"

"မင်းကလည်း အခုမှ စပါဆိုနေမှ ဖြတ်ဖြတ်မပြောနဲ့ကွာ။ နားထောင်ရတာ အာရုံပျက်တယ်"

"ဟ ... မင်းကလည်း အစသာဆိုတယ် လုံးချင်းဝတ္ထုဆို တစ်ဝက်တောင် ရောက်လောက်နေပြီ။ စာလုံးပွိုင့်ကြီး လီဒင်နိုး၊ ကြောင်းရေလျှော့၊ ကြည့်ကျက်ပြီး အခန်းခွဲလိုက်ရင် လုံးချင်း တစ်အုပ်စာလောက်တောင် ရောက်နေပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေါင်းထုတ်ပေးလိုက်ရုံပဲ"

ကျောင်းသားလေးတို့ ငြင်းခုံနေသည်ကို ဦးပဥ္စင်းကတော့ ပြုံး၍ပဲ ကြည့်နေသည်။ ဝင်လည်းမပြော၊ တားလည်း မတားမြစ်။ ထိုအခါ ကျောင်းသူအချို့ကပါ ဟိုလူနှင့်ညားလိမ့်

မည်။ ဒီလူနှင့် ညားလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြတော့သည်။ ဦးဥ္စင်း ကပဲ ...

"မင်းတို့ခေတ် ဇာတ်လမ်းတွေက ဘယ်လိုသိမ်းတတ်လဲ ကွယ့်"

"တပည့်တော်တို့ခေတ်မှာတော့ နောက်ဆုံးမှာ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးတို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းထုပ်ကြလေသတည်းဆိုပြီ ဇာတ်သိမ်းတာများတယ် ဘုရား။ တချို့ဆို ညား မှပတ် တတ်တယ်ဆိုတာမျိုး ရှိသေးတယ် ဘုရား"

"တပည့်တော်တော့ ကွဲမှပဲ ဖတ်လို့ကောင်းတယ် ဘုရား။ ဒါမှ တစ်ခုခု ကျန်နေခဲ့တာမျိုး တပည့်တော်လိုလူ ရှိသေး လည်း ရှိသေးတယ် ဘုရား"

"အမယ် မင်းလိုလူမျိုးက ရှားပါတယ်"

"ထားပါ ... ထားပါ။ ပေါင်းထုပ်ဆိုတော့လည်း ပေါင်းထုပ် ကွဲဆိုတော့လည်း ကွဲပေးရတာပေါ့။ ဒီဇာတ်မှာက မင်းသား ကဘယ်သူ၊ မင်းသမီးကဘယ်သူ ဆိုတာရော သိကြပြီလား"

ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့ တစ်ယောက် တစ်မျိုး စိတ်ထင်ကြေးပေးကြပြန်သည်။ ဒီတော့လည်း ဦးပဥ္စင်းလေး က

"လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝမှာတော့ မင်းသား ဇာတ်လိုက် ဖြစ်နေတာပဲလေ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"တင်ပါဘုရား။ တပည့်တော်ဆို ဝတ္ထုတွေပဲဖတ်ဖတ်၊ ရုပ်ရှင်ပဲကြည့်ကြည့် မင်းသားနေရာက ဝင်ခံစားမိတာ ချည်းပဲ ဘုရား"

"အားလုံး ဒီလိုဖါပဲလေ။ ဒီတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ မင်းသားနေရာက ထင်တာချည်းပါပဲ။ ကိုယ့်ဘဝမှာတော့ ကိုယ်က မင်းသားပဲလေ။ အဲ ... ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း၊ ကိုယ့်အသင်းအပင်းထဲက တခြားသူတွေကိုတော့ ဇာတ်ရံတွေ ထင်ကြတာပဲ။ ရန်သူကိုတော့ လူကြမ်းပေါ့။ မှားတော့မမှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဇာတ်လမ်းကိုပဲ တခြားတစ်ယောက် အနေနဲ့ဆိုရင် ကိုယ်က ဇာတ်ရံလည်း ဖြစ်နိုင်သလို လူကြမ်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတာကို သတိမထားမိတတ်ကြဘူး"

"မှန်ပါ့ဘုရား၊ တွေးကြည့်ရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မင်းသားထင်တာကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ပျောက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး ဘုရား"

"ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ အဲဒီလို အထင်တွေကြောင့်ပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြိုင်ဆိုင်တာတွေ၊ မနာလိုတာတွေ၊ နားလည်မှု မပေးနိုင်တာတွေ ဖြစ်လာကြတာပေါ့။ ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ်ပဲ မင်းသားထင်ပြီး တခြားတစ်ဖက်ကကြည့်ရင် အဲဒီဘက်ကလည်း မင်းသားပဲဆိုတာကို မမြင်ရအောင် ဘယ်သူက လုပ်ထားတာလဲ သိကြလား"

"မသိပါ ဘုရား"

"အင်း ... အခုပြောမယ့် သရဲနှစ်ကောင်က လုပ်ထား တာပေါ့ကွယ်။ ဝတ္ထုရေးဆရာတွေ ရေးထားတာဆိုရင်အား ဇာတ်လိုက်မင်းသား တစ်ယောက်တော့ ရွေးပေးရမှာပဲ ဒါပေမဲ့ ဦးပဉ္ဇင်းက ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းရေးသူ မဟုတ်တော့ သူတို့လေးယောက်ကို ဘယ်သူဇာတ်လိုက်ဆိုတာ သတ်မှတ် မပေးချင်ဘူး။ မျှပြီးပဲ ကြည့်ကြည့်ချင်တယ်။ အဲ ... ဒကာလေးတို့ကို သရဲဇာတ်လမ်းလို့ ပြောခဲ့တော့ အားနှစ်ကောင်ကိုပဲ အဓိကဇာတ်ကောင်လို့ မှတ်ထားကြပေါ့။ မင်းသားဆိုပေမယ့် မကောင်းတဲ့ဘက်ကနော်။ ဗီလိန်အဓိက ဇာတ်လမ်းလိုပေါ့။ တော်တော်ကြီးကို ဆိုးရွားလွန်းတဲ့ ဗီလိန်နှစ်ယောက်ပေါ့"

"ဒါဆို လူကြမ်းဇာတ်ပေါ့"

"ဆိုပါစို့၊ ဒါပေမဲ့ ဗီလိန်နဲ့လူကြမ်း တူ,မတူတော့ ဦးပဉ္ဇင်း မသိဘူးကွယ့်။ လူကြမ်းဆိုတာ ဗီလိန်နေရာက သရုပ်ဆောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွေကို ပြောတာထင်ရဲ့။ ဦးပဥ္စင်းက ရုပ်ရှင်အကြောင်း မသိတော့ မသိဘဲ အသေချာ မပြောရဲဘူး။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး သရုပ်နစ်ကောင်အကြောင်းလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပေါ့"

"တင်ပါ့ဘုရား၊ သရုပ်မလာခင် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးလည်း ဆက်ပါဦး ဘုရား။ ဒါမှ သရုပ်ကြိုက်တဲ့သူရော အချစ်ကြိုက်တဲ့သူရော ဖျော်သတ်မှုမှာ ဘုရား"

"လုပ်ပြီ၊ ဈေးတွက်က ပါလာသေးတယ်။ ဟာသနဲ့ဂန္တဝင်ရ ပါ ထည့်နိုင်းပါဦးလား။ မထူးပါဘူး ကြော်ငြာပါ လက်ခံ ရင်မကောင်းဘူးလား"

* + *

ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုဖြင့် လွယ်မယောင်နှင့် [illegible]
သံယောဇဉ်ကြောင့် ဖြစ်သည့်ပြဿနာမှာ အချိန်အတော [illegible]
ဘာလိုလိုဖြင့်သာ ရှိနေသေးသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကာယကံရှင် ယော [illegible]
ကပဲ ကိုအောင်လိန်းကို ချစ်အဖြေ ပေးခဲ့သည်။ [illegible]
တော့ ယောမာလည်း သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါကာ အညာ [illegible]
မှ တောင်ပေါ်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရလေသည်။

ဘွဲ့ကိုယ်စီ ရင်မှာပိုက်ခဲ့ကြသော သူ [illegible]
သည် အလုပ်ရှာကြရလေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ တောင်ယ [illegible]
သူ၏ သားသမီးတို့သည် တောင်ယာသာ ခုတ်စားခဲ့ရ [illegible]
ထူးခြားသည်မှာ အညာမှာလယ်လုပ်စားသူ၏ သားသ [illegible]
သာ တောင်ယာခုတ်သူအဖြစ် ဘဝပြောင်းခဲ့ရခြင်းပင် [illegible]
တောင်ယာခင်းများသည်လည်း နှစ်ချုပ်လျှင် မြေဩဇာ [illegible]
အကြွေးတင်သည့် အဖြစ်များကို သူတို့တစ်သိုက် ခံခဲ့ [illegible]
မှာ ယခုခေတ် လူများအတွက်တော့ အိပ်မက်ဆန်ဆန် [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ပုံပြင်များကို အသက်သွင်းဖို့ အိပ်မက် မက်နေကြသည့် သူတို့ကတော့ ပျော်ပျော်ပင်။

နောက်ဆုံး ထုံးမလေ့အရ ယူသင့်ယူထိုက်သည့်အမျိုး ဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိဘဆွေမျိုးများ၏ ဆန္ဒကတစ်ကြောင်း ရွှေရှင်းနှင့် ဟာရိန်းတို့ လက်ဆက်ခဲ့ရလေသည်။ ဝတ္ထုတွေထဲက လို ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းများပင် မပါလိုက်ပါ။ သို့ရာတွင် ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် တူညီသော အိပ်မက်များ ပေါင်းစပ်ထားသော သူတို့လင်မယားဘဝလေးတွင် သားရတနာတစ်ဦး ထွန်းကားပြီး သည်အထိ ချစ်တယ် ကြိုက်တယ် စကားတစ်ခွန်း မပြောခဲ့ရသေးသော်လည်း ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်များထက် သူတို့ပိုချစ်တတ်ခဲ့သည်ကို သူတို့ပဲ သိသည်လေ။ ချစ်တယ်ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းကို သားအငယ် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်သည်အထိ ကိုဟာရိန်းကလည်း မပြောခဲ့ဘူးသလို ရွှေရှင်းလည်း မပြောခဲ့ဘူးပါ။

သူတို့လည်း ဝတ္ထု၊ ရုပ်ရှင်များ ကြိုက်သူဝိဝိ သူငယ်ချင်းသွေးသောက် အောင်လိန်းတို့ လင်မယားမှာ ဇာတ်လိုက်များအဖြစ်ထား၍ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဇာတ်ရံအဖြစ်နှင့်ပင် နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့အိပ်မက်များဖြစ်သော ချင်းတောင်တန်းကို ပညာဖြင့် မြှင့်တင်ရေးကိုသာ အရေးစိုက်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် သူတို့သားလေးသာ တက္ကသိုလ်ရောက်သွားသည်။ သူတို့အိပ်မက်တို့က ဖြစ်မလာသေး။ သားသမီးမထွန်း

ကားသော ကိုအောင်လိန်းနှင့် ဟေမာတို့မှာလည်း သူတို့၏သား ဖြစ်သူကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်သောအခါ ဖြေသာရာ ဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်လေး၏ အဆုံးအမဖြင့် ကြီးပြင်းလာသော သူတို့မှာ လောကဓံတရားကို တောဝက်တစ်ကောင်လောက်မှ အရေးမထားခဲ့ပါ။ အညာသူ ဟေမာလည်း အိပ်မက်တို့ထဲတွင် ပျော်ဝင်ကာ သူတို့နှင့် တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

စနစ်ဟောင်း ခေတ်ဟောင်းတွင် အကောင်းဆုံးဟု သူတို့ထင်ခဲ့သမျှ ဖြစ်မလာခဲ့သည်တွင်လည်း သူတို့စိတ်ဓာတ်က ကျဆင်းမသွားခဲ့ပါ။ ချင်းတောင်တန်းတစ်ခုလုံး ပန်းသီးဖုံးရမည် ဆိုသည်မှာ သူတို့တောင်ပေါ်တွင် သဘာဝပေါက်ပင် မဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိ။

ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်တွင် ပန်းသီးတစ်လုံး ငါးမူးခေတ်က ပန်းသီးတစ်ပိဿာ သုံးမတ်ခန့်သာရှိသော သူတို့အတွက် ရွှေအိပ်မက်ကြီးများဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ သို့သော် တောင်ယာမှ တစ်ပိဿာ သုံးမတ်တန် ပန်းသီးများသည် ရန်ကုန်မပြောနှင့် ဆောမြို့ကလေးသို့ပင် မရောက်မီ မုပ်သိုးသွားကြသည်ကိုတော့ သူတို့အသိဆုံးပင်။

သူတို့ပြည်နယ်ကြီး လိမ္မော်စီမံကိန်း ရောက်လာသော်လည်း သူတို့အတွေးနှင့် ပျော်ခဲ့ကြသည်ပင်။ ကျေးရွာများအထိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အလှေကျပေါက်ပင် လီမွှော်ကို သိပ္ပံနည်းကျ စိုက်ပျိုးခဲ့ကြသည်။ ဖြစ်လိုက်သည့် လီမွှော်တွေ။ တစ်ပင် တစ်ပင်လျှင် ရန်ကုန်မြို့ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးတွင် လူတွေတွယ်စီးနေသလို သီးနေခဲ့သော်လည်း မြို့ကလေးသို့ပင် အရောက်မပို့နိုင်ခဲ့။ သို့သော် သူတို့စိတ်မပျက်။ သူတို့လက်ထက်တွင်မဖြစ်ခဲ့သော အရာတို့သည် သူတို့သား လက်ထက်တွင် ဖြစ်ရမည်။

ဖြစ်ချင်း မဖြစ်ချင်းအတွက် မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင်၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဟုသာမှတ်ကာ သဘောသားခေတ်တွင်လည်း သဘောသားအဖြစ်ကို မမက်ခဲ့သော၊ ရွှီးရျော ခေတ်တွင်လည်း ရှီးကျော့အဖြစ်ကို မမက်ခဲ့သော သူတို့သည် သူတို့အိပ်မက်ကလေးဖြင့်သာ သူတို့ကျေနပ်နေကြသည်။

ဤမျှအပူအပင်မရှိခဲ့သော ဘဝကလေးသို့ အပူတို့က ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုနေ့သည်ကား သူတို့၏ အသိုက်အမြုံလေး အတွက် အပြောင်းအလဲနေ့ တစ်ခုအဖြစ် သူတို့ ကြိုမသိခဲ့ကြပေ။

ထိုနေ့က လက်ဖက်စီမံကိန်းအကြောင်းကို ကိုအောင်လိန်း သွားရောက်လေ့လာနေချိန်။ ခေတ်စနစ်တို့က ပြောင်းခဲ့ပြီ။ ချောက်မြို့ဆိုသည်မှာ သူတို့ငယ်စဉ်ကလို တစ်နယ်တစ်ကျေးမဟုတ်တော့။ နေ့ချင်းပေါက်ခရီး ဖြစ်နေလေပြီ။

တစ်ချိန်က ကျရာတာဝန်ဖြင့် အများအကျိုးကိုဆောင်လိုခဲ့သော်လည်း တောင်ယာခုတ်စားလာခဲ့ရသော သူတို့မှာ ...။

သူတို့ဘဝ၊ သူတို့အိပ်မက်များကို ကိုအောင်လိန်းက သွားရောက်လေ့လာနေသည့်အချိန် ...။

ဟာရှင်းတို့ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ ကျပြီးကတည်းက မြို့ထဲတွင် မနေကြ။ တောင်ယာ၌သာ နေခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ရွှေ့ပြောင်းတောင်ယာ၏ ဆိုးကျိုးများ၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ထိခိုက်မှုများကို သိထားသော သူတို့အဖို့တော့ ရွှေ့ပြောင်းတောင်ယာမှ အတည်တကျတောင်ယာ ဖြစ်ရေးအတွက် သူတို့ကိုယ်တိုင် တောင်ယာတဲမှာပင် အတည်တကျ အိမ်ရာထူထောင်ခဲ့ကြသည်။ တချို့က အမေရိကန်ကောင်းဘွိုင်ရုပ်ရှင် ရှုးကြသည်ဟု ပြောကြသည်။ သူတို့မမှု။ သူတို့ ယတ်တလော အရေပြုသည်မှာ လက်ဖက်။

လက်ဖက်က နှစ်ရှည်ပင်။ ထို့အပြင် ကုန်ကြမ်းအဖြစ်သာမက မိမိတို့မှာ နည်းပညာရှိပါက ကုန်ချောအဖြစ် ...။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကုန်ကြမ်းဖြစ်ဖြစ်၊ ကုန်ချောဖြစ်ဖြစ်၊ မိမိတို့ဒေသရှိ သဘာဝပေါက်ပင် ချုံနွယ်တစ်မျိုးသည် မိမိတို့အိပ်မက်များကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးမည် ဆိုပါက။

ထိုနေ့က ချရှင်းတို့ သားတစ်ယောက် အိပ်မက်တွေ တစ်ထမ်းတစ်ပိုးကြီးဖြင့် တောင်ယာတဲအိမ်ကလေးသို့ ပြန်လာမည် ဖြစ်သည်။ တောင်ယာတဲကလေးတွင် သူတို့လည်း အိပ်မက်တွေ တစ်သီတစ်တန်းကြီးဖြင့် မျှော်နေရစ်ခဲ့သည်။

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"တပည့်တော်တို့ခေတ်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား ဇာတ်လမ်းက သရဲဇာတ်လမ်းလို့ ပြောမယ့်အစား တကယ့် ဒရမ်မဇာတ်မျိုးပဲ ဘုရား"

"ဒါပေါ့လေ၊ ကာလ ဒေသ ပယောဂတွေကြောင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေပဲ။ ကာလတွေ၊ ဒေသတွေ မတူတော့ အကျိုးသက်ရောက်မှုခြင်း မတူကြပေမယ့် ပယောဂတွေရဲ့ စေတနာတွေ တူနေရင်တော့ မထူးပါဘူး။ ဒီဇာတ်လမ်းလေးနဲ့ မင်းတို့ခေတ်ဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ ဘာတွေကွာခြားကြလဲ"

ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံး တွေဝေသွားကြသည်။ ဦးပဥ္စင်းလေးကပဲ ဆက်လက်၍ ...

"ဟိုးကမ္ဘာဦးကတည်းက ချစ်ကြ၊ ကြိုက်ကြ၊ အိမ်ရာထူထောင်ကြ၊ မုန်းကြ၊ ဝ[illegible]ကြ၊ လုယက်ကြ၊ ပေးကမ်းကြ ဒါတွေပဲလေ။ ဒီနေ့ခေတ်လည်း ဒါတွေပဲမဟုတ်လား_

သကောင့်သား အကောင်းစားကလေးက သူတစ်ပါးအိမ်ရာထဲက ထိပ်တန်းစား သကောင့်သမီးလေးကို နိုးပြေးပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် သတ်ဟယ် ဖြတ်ဟယ်ရိုက်ဟယ် နှက်ဟယ် ...

ဒီလိုပါပဲ ဈေးထဲမှာ
ဒီလိုပါပဲ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
ဒီလိုပါပဲ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲမှာ
ဒီလိုပါပဲ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်တွေထဲမှာ
ဒီလိုပါပဲ အဲဒါတာ ထရိုဂျန်စစ်ပွဲပေါ့။
ဒီလိုပါပဲ အဲဒါဟာ ရာမာယဏပေါ့။
ဒီလိုပါပဲ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း အိုဒက်ဆီတွေရှိတာပဲ။

ဈေးဗန်းတစ်နေရာရဖို့ ငါးစိမ်းသည်မ နှစ်ယောက်လည်း ရန်တွေဖြစ်ကြ။ ဟစ်တလာနဲ့ ချာချီလည်း ရန်တွေဖြစ်ရ။ အခုလည်း ကုမ္ပဏီတို့ ဆင်ဒီကိတ်ကြီးတို့တွေ တီးကြ နှက်ကြ ရန်ဖြစ်ရတုန်း။ ကျွန်တော် လူဖြစ်လာတုန်းမှာ မိုက်ခရိုဆော့ဖ်နဲ့ အက်ပဲလ်တို့ ဈေးဗန်းအတွက် ရန်ဖြစ်ရာမှာ ကော်ပီရိုက်အရေးနဲ့ထုတဲ့ ပုံပြင်သစ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မီးနဲ့သားကောင်၊ မြေရှာ၊ ကုန်ကြမ်း၊ ဈေးကွက်၊ တချို့က ဆန့်ကျင်ဘက်လိုင်၊ တချို့က အရှိန်အဝါ၊ တချို့က ငွေကြေး ပညတ်တွေသာ ပြောင်းသွားကြ သဘောကတော့ မထူးလှပါဘူး။ အမှောင်တွေနဲ့ ထုပ်ပိုးထားတာလေးတွေ အိုစာမင်းစာ အတွက်နဲ့ မအိုခင် သတ်ကြစို့ရဲ့။ ကမ္ဘာဦးကတည်းက လူဟာ အကျင့်စီဇကေလွဲလို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့ပါတယ်။ မတန်မရာ လောင်းကြေးလေးအတွက်နဲ့ အပါယ်တံခါးကြီးကိုလည်း သိသိကြီးနဲ့ ခေါက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်ကိုတောင် မနည်းဆေးဆိုး နေရချိန်မှာ ကမ္ဘာကြီးကို ထမ်းထားလို့ရတာနဲ့။ သမိုင်းစာအုပ် ထဲမှာ နာမည်ကို ကျောက်ချချင်ရတာနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိခင်မှာ လောကကြီးအကြောင်းကို သိချင်ရတာနဲ့။ သိချင်ယောင်ဆောင်ရတာနဲ့။ ရှိတဲ့တစ်ကျပ်ကို တစ်မတ်ခွဲမပေးဘဲ သိန်းဆုံး ရာထီပေါက်မှ သိန်းငါးဆယ်တစ်ရာ ပေးဝေချင်ရတာနဲ့ အဲဒီလို ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ...

... အဲဒါ ဦးပဥ္ဇင်း ဖတ်ဖူးတဲ့ ကဗျာရှည်တစ်ပုဒ်ထဲက မှတ်မိသလောက် အပိုင်းကလေးတစ်ပိုင်းလေ။ ခေတ်လူငယ်တွေပဲ အနက်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း နားလည်ကြမှာပေါ့"

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း တကယ်ကို ဟုတ်နေတာပဲ ဘုရား။ ဒီအတိုင်းဆို လောကကြီးမှာ ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ သိပ်မရှိတော့ဘူးပေါ့ ဘုရား"

"လောကကြီးမှာ မဖြစ်ဘူး၊ မပျက်ဘူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ကြားဖူးတာပဲ။ ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာကလည်း ထူးခြားတာနဲ့ ဆန်းသစ်တာကို ပေါင်းထားတာလေ။ မျက်လှည့်ပြကွက်တွေက ကြည့်သူအဖို့တော့ အထူးအဆန်းပေါ့။ မျက်လှည့်ဆရာတွေအတွက်တော့ ရိုးနေပြီလေ။ ဘာမှန်းမသိရင်တော့ ထူးဆန်းတာပေါ့။ မင်းတို့လက်ထဲက အပြားသေးသေးလေးနဲ့ ဟိုးမိုင်ပေါင်းများစွာကလူကို စကားလှမ်းပြောလို့ ရတယ်ဆိုတာ ဟာန်းဖုန်းမပေါ်ခင် နပိုလီယံခေတ်ကဆိုရင် အံ့သြစရာကြီးပေါ့။ ကလေးလေး တစ်ဦးအတွက်တော့ နံရံက ခလုတ်ကလေး နှိပ်လိုက်တာနဲ့ မျက်နှာကြက်ကမီး ထလင်းတာ အထူးအဆန်းပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ သရဲဆိုတာလည်း မင်းတို့က ဘာမှန်းမသိတော့ အထူးအဆန်းပေါ့လေ။ စုန်းကဝေ၊ မှော် ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ မသိတော့လည်း အထူးအဆန်းပေါ့။ လူဆိုတာကလည်း ဆန်းတယ်ဆိုရင် ဟုတ်တယ်ဟုတ်

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်ဟုတ် စိတ်ဝင်စားပြီးသား အထင်ကြီးပြီးသား ဖြစ်တတ်တာကလား"

"တင်ပါ့ဘုရား၊ သူတို့ခေတ်က ကျောင်းတစ်ခါတက်ဖို့ မြန်မာပြည်တစ်ပတ် ပတ်ရတာကို တပည့်တော်တို့က အထူးအဆန်း ဖြစ်နေပေမယ့် သူတို့အတွက်တော့ ရိုးနေတဲ့ ကိစ္စပဲ ဖြစ်မှာပါဘုရား"

"ဒါပေါ့ အခုခေတ်မှာ သူတို့ဒေသက ပန်းသီးကို ရက်ပိုင်းလပိုင်းအတွင်း ရန်ကုန်ကလူတွေ စားနေပြီဆိုတာလည်း သူတို့အတွက်တော့ မှော်ပညာတတ်မှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စထက် ပိုပြီးခက်နေလိမ့်မှာပေါ့"

"ဒါဆို သူတို့ခေတ်က သရဲရှုလည်း ဒီခေတ်သရဲလို ခြောက်တာချင်း တူပါ့မလား ဘုရား"

"အဟင်း ... ခြောက်ပုံခြောက်နည်းတော့ ကွာသွားမှာပေါ့။ ပါးစပ်ပုံပြင်တွေထဲကလို စကားပြောပြီး ပြန်ထတော့ ဖျာက ကပ်ပါလာပြီး ပြန်ခွာမရတဲ့ အခန်းမှာ ခုခေတ်ဆို ဖုန်းပြောပြီး ဖုန်းခွက်ကြီး နားကခွာမရဘဲ ကပ်နေတယ်လို့ ပြောင်းပြီး ခြောက်တာတို့ ပြုစားတာတို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ရယ်စရာပါလေ"

"အဆင်ပြေတာတွေ အရမ်းများနေပြီဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ အပြောင်းအလဲလာပြီး ခေတ်ရဲ့အထွင့်အထိပ်ရောက်ပြီထင်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သရဲလာတော့မယ် ထင်တယ်"

"သရဲက ခေတ်လမ်းစကတည်းက ပါနေတာပဲလေ"

"ဟင် ... မပါသေးပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော် ..."

"ကဲပါလေ ဆိုးသွားရင် တွေ့မှာပါ"

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်သက်အေးချမ်းနေသော သူတို့ဘဝကလေးသို့ ကံကြမ္မာတိမ်ရိပ်မည်းတို့က ဖုံးလွှမ်းလာမည်ဆိုသည်ကို သူတို့ ကြိုတင်မသိခဲ့ကြ။

ကြမ္မာဆိုး၏ လက်တံတို့က သူတို့ဘဝများကို ဆုပ်ချေဖျက်ဆီးဖို့ တရွေ့တစ်ကောင်ပမာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါမပြဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ကိုအောင်လိန်းတို့မှာ ရွှေရှင်းတို့သားငယ် ရန်ကုန်မှ ပြန်လာမည်ဖြစ်သဖြင့် ခေါင်ထိပ်ပေးမည့်ရက်လည်း ဖြစ်နေပေသည်။

ပြန်ရောက်ချိန် တန်နေသည့်တိုင် သူတို့၏သားတော်မောင်က ပြန်ရောက်မလာသေး။ မိုးမချုပ်သေးသော်လည်း မှိုင်းများတိုက်နေသဖြင့် ဝန်းကျင်ကိုပင် သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ ယောမာတို့

လည်း ရွှေရှင်းတို့အိမ်မှာပင် ရောက်တတ်ရာရာ ထိုင်ပြောနေရင်း စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကတော့ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ကာ ခေါင်အိုးပြင်နေကြသည်။

"ယော ... ငါ့တူလေး ပြန်ရောက်ပြီထင်တယ်"

"ယောမာရယ် ... ဒီလောက် မှိုင်းခဲတွေတိုက်နေတာ၊ မြို့ထဲမှာ နားပြီးမှ ပြန်လာမှာပေါ့"

"သူ ပြန်ရောက်လာပြီဟ၊ မြို့ထဲကို မဝင်တော့ဘူး ထင်တယ်"

"နင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ၊ ယောမာရယ်"

"ဘယ်လိုသိလဲတော့ မသိဘူး ရွှေရှင်း၊ ယော ... တိုမှာကြည့်လိုက်၊ ပြောရင်း ဆိုရင်း လာနေပြီ"

ယောမာ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာကို ကြည့်လိုက်တော့ တောင်ကျောအတိုင်း တရွေ့ရွေ့တက်လာသော အရိပ်တစ်ခု။ ယောမာ အိမ်ပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းသွားရင် ...

"ရွှေရှင်းရေ ... တို့ သွားကြိုရအောင်ဟေ့"

ပြေးဆင်းသွားသော ယောမာ့နောက်ကို လိုက်ရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ရွှေရှင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်သည်။

"ယောမာ ... ခဏနေဦး၊ ယောမာ ... ယောမာ"

www.burmeseclassic.com

ရွှေရှင်း လှမ်းအော်သော်လည်း ယောမာက မကြားတော့ချေ။ ရွှေရှင်းလည်း နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ပလိုင်းကို ကောက်လွယ်ကာ ယောမာ့နောက်သို့ ...

တောင်ကျောအတိုင်း ပြေးဆင်းသွားသော ယောမာ့နောက်သို့ ရွှေရှင်း ပြေးလိုက်သွားသည်။ ယောမာ့ အရိပ်ကိုပင် မျက်ခြည်မပြတ်စေရန် မနည်းလိုက်နေရသည်။

ထိုစဉ် ...

"အား ... ရွှေရှင်း ... ပြန်ပြေး ... ပြန်ပြေး"

ယောမာ့အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဟာရှင်း စိတ်ပူသွားပြီး အရှိန်မြှင့်ကာ ပြေးလိုက်သွားမိသည်။

"ရွှေရှင်း ... ပြေးတော့ ... ဝက်ဝံ ... ဝက်ဝံ"

"ဝူး ... ဝူး"

ရွှေရှင်း အသံပေး အကူအညီတောင်းလိုက်တော့ အိမ်ထဲမှ ယောကျ်ားများ ထွက်လာကြသည်။

"ဒိုင်း"

"အား"

ကျယ်လောင်သော ယမ်းပေါက်ကွဲသံ။

ကိုဟာရှိန်း လက်ထဲတွင်တော့ ယမ်းငွေ့ဝေနေသော တူမီးသေနတ်။ မှိုင်းများက မပြယ်သေး။ သွေးအိုင်ထဲမှာ ရွှေရွှေလေး လဲနေသည်က ယောမာ။

ကျယ်လောင်သော ယမ်းပေါက်ကွဲသံကြောင့် ထွက်ပြေးသွားသော ဝက်ဝံက ကိုက်အတန်အကွာသို့ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ဤရာသီတွင် ကတွတ်ပင်တို့ အဆုပ်လိုက်ပင် သီးနေသည်မှာ တောင်တန်းတစ်ခွင်တစ်ပြင်။

ထိုအသီးကို ဝက်ဝံတို့ ကြိုက်နှစ်သက်လွန်းသည်။

မျက်လုံးဆိုသည်မှာ လူတို့ကို အမြင်အာရုံပေးသည့် အရာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ မိမိမျက်လုံးကပင် ကာယကံရှင်တွေကို လှည့်စားထတ်ဖြန်သေးသည်။ ဤရာသီ၌ လမ်းသွားရင်း ခရီးဖော်ထင်မှတ်၍ ပခုံးသွားပုတ်လိုက်သောအခါ ဝက်ဝံကကုတ်လိုက်၍ အသက်ဆုံးသွားသူများပင် ရှိသည်။

မှိုင်းတွေကြားမှာ အရွှေ့ရာယ်ပေးမည့် ဝက်ဝံကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရသဖြင့် သေနတ်ဖြင့်ပစ်ပြီးမှ ခရီးသွားဖြစ်နေ၍ ပြဿနာဖြစ်ရသည်မှာလည်း မနည်းတော့။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှ သားငယ်ဖြစ်သူသည် ထိုနေ့က ကားကြုံမရသဖြင့် ပြန်မလာဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ကိုဟာရှိန်းလည်း လူသေစေမှုဖြင့် စစ်ဆေး အပြစ်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"သိပြီ ... သိပြီ၊ ဟောမာ သေသွားလို့ သရဲဖြစ်ပြီး ..."

"မင်းကလည်း နံလိုက်တာကွာ။ ဦးဇင်း စပြောတာ ရှေ့ရင်းကိုသတ်ပြီး ကိုအောင်လိန်းက လက်စားချေဖို့လာ တာလေ။ ဆက်စပ်တွေးပါကွ"

"အဟဲ ... သရဲကို တွေ့ချင်နေပြီလေကွာ။ ဦးပဉ္စင်းပြော တာကလည်း ဟိုရောက် ဒီရောက်ဆိုတော့ ..."

"ဒကာလေးကလည်း ဟိုမေးဒီမေး ဖြတ်မေးတာကိုး။ ဦးပဉ္စင်းကလည်း ဓာတ်ညွှန်းခွဲသလို အတိအကျကြီး ပြောတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဟိုရောက်ဒီရောက်ပဲ သည်းခံ နားထောင်လိုက်ဦးပေါ့ကွယ်"

"အရှင်ဘုရား ဓာတ်လမ်းက သရဲဓာတ်လမ်းသာဆိုတယ်၊ မှုခင်းဝတ္ထုဆန်ဆန်ပါလား။ မတော်တဆ ဓနီ့သေသွား တဲ့အတွက် လက်စားချေတဲ့ဓာတ်ဆိုတော့ ..."

ဦးပဉ္စင်းလေးမှာ ခပ်စေ့စေ့လေးပြုံး၍ပင် ...

"ဒကာလေးတို့ပဲ စောစောက ပြောတော့ အချစ်ဝတ္ထုဆို၊ အခုတော့ မှုခင်းဝတ္ထုလို့ ပြောပြန်ပါလား"

"ဓာတ်သွားတာက ပြောင်းသွားတာကို ဘုရား"

"ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ ဘဝဆိုတာ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပါပဲ။ မွေးတာကအဖြစ်၊ သေတာက အပျက်လို့ လွယ်လွယ်ဆို ပါစို့။ ဓာတ်လမ်းဆိုတာကလည်း အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောတာပဲ မဟုတ်လား။ ဓာတ်လမ်းတစ်ခုဆိုတာ အဖြစ် အပျက်တစ်ခုအကြောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် အဖြစ်အပျက်တွေရဲ့ အကြောင်းပဲလေ။ ဒကာလေးတို့ ဓာတ်လမ်းတွေမှာလည်း အချစ်ဓာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်နိုင်သလို မှုခင်းဓာတ်လမ်းတွေ လည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ကြားဖူးရဲ့ မဟုတ်လား။ ကံ ကြမ္မာဓာတ်ဆရာ ဆိုတာ။ ဓာတ်လမ်းသွားတွေကို သူက ပဲ ရေးပေးနေတာလေ။ ကံဆိုတာ အလုပ်၊ စေတနာဆို တော့ ဒကာလေးတို့ရဲ့ဓာတ်ဆရာက ဒကာလေးတို့ကိုယ် တိုင်လည်း ဖြစ်နေတာပဲ။ ကိုယ့်ဓာတ်လမ်းကို ကိုယ်ရေး နေကြတာပဲလေ။ တကယ်လို့ အလွမ်းဓာတ်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ကိုယ့်ဓာတ်ကိုယ်ပြင်လို့ ရသေးတာပဲ။ တကယ်လို့ ငြိယ် က စီလိန်ဖြစ်နေရင်လည်း ကိုယ့်ဓာတ်ကြောင်းကို ကိုယ်ပြန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြင်ရင် ရသေးတာပဲ။ အမှားတစ်ခုခုများ လုပ်မိပြီဆိုမှဖြင့် ပြန်ပြင်တဲ့အချိန်တိုင်းဟာ ဒီအတိုင်းနေတဲ့ အချိန်တွေထက် နောက်မကျသေးဘူးကွယ့်"

* + *

သရဲစီးသည်ဟူသော စကားလုံးကို တင်စားပြောဆိုသည့်စကားအဖြစ်သာ ကြားဖူးခဲ့သည်။ ယခုတော့ အစ်ကိုအောင်လိန်းမှာ လူစိတ်ပျောက်ကာ ဘီလူးစိတ်ပေါက်နေသည့်အသွင်ဖြင့် ...

တစ်ခါက မောင်နမလိုထစ်မျိုး သူငယ်ချင်းလိုတစ်ဖုံ နွေးထွေးစွာ နောက်ပြောင်နေတတ်သော ကိုအောင်လိန်း၏ အသံမှာ တစ်ခါမှ မကြားဘူးသော လူတစ်ဦး၏အသွင်မျိုးဖြင့် ခက်ထန်တင်းမာလျက် ...

"ငါနဲ့ ဟာ့ရှိန်း နှစ်ယောက်လုံး ဟောမာ့ကို ကြိုက်ခဲ့ကြတာ နင် သိတယ်နော်"

"ဩော် ... အစ်ကိုအောင်လိန်းကလည်း ချေရှင်း ကိုယ်တိုင် အောင်သွယ်ပေးခဲ့ရတာပဲ သိတာပေါ့"

"အင်း ... နင်တို့က အခုတော့ သားသမီးနဲ့၊ မိသားစုနဲ့၊ ငါကတော့ ..."

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အစ်ကို ဟေမာ့ကို တို့အားလုံး ချစ်ခဲ့ကြတာပဲ။ အခုလည်း တို့အားလုံး ဟေမာ့ကို သတိရနေကြတုန်းပဲလေ"

"သွားစမ်းပါ၊ ဟေမာ့အတွက် သွေးကြွေးကို ငါဆပ်ပေးမှ ငါလည်း အသေဖြောင့်မယ်"

ကိုအောင်လိန်းက ပြောပြောဆိုဆို တူမီးသေနတ်ကို ယမ်းထောင်းနေလေသည်။ ရွှေရှင်း ခြေလှမ်းများ နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ...

"နင် ထွက်ပြေးမယ်လို့တော့ မကြံလိုက်နဲ့။ ဘယ်သူ့အကူအညီကိုမှ ရဖို့တော့ မမျှော်နဲ့။ ဒီအချိန် ဘယ်သူမှအမြင် ကိုထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်အလောင်းကို လမ်းပေါ်မှာပစ်ထားလိုက်ပြီး ငါကိုယ်တိုင် ဝက်ဝံနဲ့ မှားပစ်တာပါလို့ ရဲစခန်းမှာ ဝန်ခံလိုက်မယ် ... ဟဲ ဟဲ"

"အစ်ကိုအောင်လိန်း သတိထားပါဦး။ ဟေမာ့ကို ဘယ်သူကမှ မသေစေချင်ခဲ့ပါဘူး ကိုအောင်လိန်းရယ်"

ကိုအောင်လိန်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သေနတ်ပြောင်းထဲသို့ ခဲသီးများကိုထည့်ပြီး ယမ်းထိုးနေလေပြီ။ ရွှေရှင်း တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းမရှိတော့။ ထို့အတူ မိမိတို့အပေါ် သံသယမရှင်းမချင်း ရှင်းပြချင်နေသေးသည်။ သို့သော် မည်သို့မည်ပုံ နားလည်အောင် ပြောရမှန်းမသိ။

မိမိတို့အိမ်နှင့် အနီးဆုံး အဆောက်အအုံမှာ ရဲစခန်း ဖြစ်သော်လည်း ထိုရဲစခန်းသို့ရောက်ဖို့ နှစ်ဖာလုံမျှ ဝေးသေးသည်။ ၎င်းနှစ်ဖာလုံအတွင်းမှာ ကိုအောင်လိန်းလက်က လွတ်အောင်ပြေးဖို့ဆိုသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။ စိတ်ထဲမှသာ ...။

"ဟေမာရေ ... နင် လာရှင်းမပြနိုင်တော့ဘူးလား"

ရွှေရှင်း နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်ရင်း ဘုရားစင် အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုအောင်လိန်းကလည်း သေနတ်ကို ယမ်းထိုးနေရင်းမှ ရွှေရှင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ကိုအောင်လိန်း သေနတ်ကို မြှောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ရွှေရှင်းလည်း ...

ရွှေရှင်း ဗီရိုပုလေးနောက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။

ဗီရိုပုလေးပေါ်မှ ဟေမာ၏ဓာတ်ပုံကတော့ ...

ဟာရှင်း မျက်လုံးကို စုမှိတ်ထားမိသည်။ ထိုအခိုက် အခန်းတွင်း၌ ဖြူဖြူသဏ္ဌာန် အရိပ်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသလို ထင်မိသဖြင့် မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ထုနှင့်ထည်နှင့် ဝင်ရောက်လာသော မှိုင်းမြူမှိုးတို့ကြားတွင် အရိပ်ထင်ခြင်းမျှသာ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုအောင်လိန်း သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ရှေ့ရှင်း ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် မျက်စိကို စုံမှိတ်လိုက်ချိန်တွင် ဦးခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေခွေလေး လဲကျသွားသည်။

သေနတ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့မည်လားဟု စိုးထိတ်မိသော်လည်း သေနတ်သံက ထွက်ပေါ်မလာသေး။

မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်တော့ မည်သည့်အရာကိုမှ မမြင်ရ။ ဖြူဖြူသဏ္ဌာန်တို့ကသာ အခန်းတွင်း၌ ဝေ့ဝဲလျက်။

မြူမှိုင်းတို့ကြားမှ လင်းလက်သော အပြုံးတစ်စုံကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟေမာ ... သူငယ်ချင်းရယ်၊ အဖြစ်မှန်ကို လာရှင်းပြပေးပါဦး”

ရှေ့ရှင်း သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ဖြူဖြူသဏ္ဌာန်ကို ပြေး၍ဖက်ရင်း ရေရွတ်မိသည်။ မိမိဖက်ထားသော အရာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိတော့မှ ...

မပိတ်ရသေးသော ပြတင်းပေါက်၏ ခန်းဆီးလိုက်ကာစ ဖြစ်နေသည်။ ဪ ... မြူမှိုင်းတို့၏ အမြဲလှည့်စားခြင်းက ယခုထိတိုင်အောင် ရှိနေဆဲပါလား။

မြူမှိုင်းတို့၏ အာရုံလှည့်စားမှုကြောင့် သွေးပျက်ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးကြီးကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီးပြီ။

နောက်ထပ်တစ်ချိန် သွေးပျက်ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးတစ်ခု ကြုံတွေ့ရချိန်တွင် မြူမှိုင်းတို့၏ အာရုံလှည့်စားမှုကို ခံလိုက်ရပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါ မြူမှိုင်းတို့၏ လှည့်စားမှုကတော့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကိုပင် ဖယ်ရှားလိုက်နိုင်သည်။

စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်း မရှိတော့။ မိမိအသက်ကိုရန်ရှာလာသော ကိုအောင်လိန်းကိုလည်း မကြောက်သည့် အပြင် အရင်လိုခင်မင်စိတ်တို့ပင် ပြန်၍ပေါ်ပေါက်လာသေးသည်။

သတ်လိုကလည်း သေတော့မည်ဟူသော စိတ်ပိုင်းဖြတ်မှုနှင့်အတူ ကိုအောင်လိန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ...

ကိုအောင်လိန်း ဟေမာ့ခေါင်းကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ ဝေ့တက်လာသည်။

မေးကြောကြီးများ ထောင်လာပြီး ...

“ဟေမာ ... ဟေမာ ... မတားပါနဲ့ ဟေမာရယ်။ ပြန်လာခဲ့ပါ၊ အစ်ကို့ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ”

ကိုအောင်လိန်းမှာ သေနတ်ကို ကိုင်ထားရင်း အရူးသဖွယ် ရေရွတ်နေသည်။ ထို့နောက် ...

ကိုအောင်လိန်းမှာ မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျနေပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို နားစွင့်နေသလိုလို။

+

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟောမာရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုယ်တိုင်က လက်စားချေဖို့ လိုက်လာတာလား ဘုရား"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟောမာ့ဝိညာဉ်က တားဖို့လိုက်လာတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"ဝိညာဉ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးဆိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ"

"ကဲ ... ကဲ ... ဒကာလေးတို့ ငြင်းမနေကြနဲ့၊ ဇာတ်လမ်းလည်း ပြီးတော့မှာပါ။ ဦးပဉ္ဇင်း ပြောထားသလို ကိုယ့်ဇာတ်လမ်း ကိုယ်ရေးနေရတာပဲ။ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်ဘဝဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်တိုင်ရေးပိုင်ခွင့် ရှိနေတာပဲလေ"

"တင်ပါ့ဘုရား၊ ကိုအောင်လိန်းသာ ရွှေရှင်းကို သတ်မိလိုက်ရင် သူ့ဇာတ်လမ်းမှာ ဗီလိန်ဖြစ်အောင် သူကိုယ်တိုင်ရေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပဲ ဘုရား"

"ကိုဟာရှိန်းက တကယ်သော်စေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဟောမာ့ကို သတ်ခဲ့တာ ဖြစ်ရင်တောင်မှ ရွှေရှင်းနဲ့မှ မဆိုင်တာ"

"ဒါပေမဲ့ သူက သူ့ ခံစားရသလို ကိုဟာရှိန်းကို ပြန်ခံစားစေချင်တာကို"

"ဟောမာ့ ဝိညာဉ်က ..."

"ကဲပါလေ၊ ဝိညာဉ်ဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူး ဆိုတာ ပြောပြီးပြီပဲ။ သရဲတို့ တစ္ဆေတို့ နတ်စိမ်းတို့ဆိုတာ ရှိ၊မရှိ ထက် လူကိုဘယ်လိုမှ အန္တရာယ်မပြုနိုင်တာ သေချာတယ်။ နောက်တော့မှ ဝေမာနိကတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ဦးပဉ္ဇင်း ပြောပြဦးမယ်"

"အရှင်ဘုရားပြောတော့ ဝိညာဉ်ဆိုတာ တကယ်မရှိဘူးတဲ့။ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ နတ်စိမ်းတို့ကျတော့ လုံးဝမရှိဘူးလို့ ငြင်းမသွားဘူး ဘုရား။ ဝိညာဉ်နဲ့ တစ္ဆေ သရဲ ဘယ်လိုကွာပါသလဲ ဘုရား"

"တော်တော်မြင်တတ်တဲ့ သူငယ်ပဲ။ မေးသင့်ပါတယ်လေ။ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကောင် မရှိတာတော့ ရှင်းပြီ သားနော်။ ဦးပဉ္ဇင်းတို့ အဘိဓမ္မာမှာ ဝိညာဉ်စိတ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဝိညာဉ်စိတ် ဆိုတဲ့ စိတ်အမျိုးအစားလေးပဲရှိတယ်။ စိတ်ဆိုတာက အရှင်းဆုံးပြောရရင် အာရုံကိုသိခြင်း သဘောလေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပဲ။ စိတ်အမျိုးအစားတွေ အများကြီးထဲက သိရုံသိတဲ့စိတ်ကလေးတစ်မျိုးပဲ။ ပြုပြင်ဖန်တီးမှုတွေကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့စိတ်လေးတစ်မျိုးအမည်ပဲ။ ဝိညာဉ် လိပ်ပြာ မဟုတ်ဘူး ...

တစ္ဆေဆိုတာကို ပါဠိဖျက်စကားလုံး ထစ်လုံးပါပဲ။ ခြောက်လှန့်တတ်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ပြိတ္တာဘုံဆိုတာ ရှိတယ်။ အသုရကာယ်အပါအဝင်ပေါ့။ အဲဒီဘုံသားတချို့က တစ်ခါတစ်ရံမှာ ခြောက်လှန့်တတ်တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ သူတို့က ခြောက်လှန့်တတ်တယ်ဆိုပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ်မပေးနိုင်ဘူး။ လူကိုမသတ်နိုင်ဘူး။ နတ်စိမ်းတွေလည်း ဝါတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီဘုံသားတချို့ကိုပဲ တစ္ဆေတို့ သရဲတို့ ခေါ်ကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ တကယ်ကတော့ ပြိတ္တာတွေပါ။ လူသေတိုင်း ပြိတ္တာမဖြစ်ပါဘူး ...

စုတိစိတ် ဆိုတာ သေတာပဲ။ စုတိစိတ်ဖြစ်ပြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်းပဲ ပဋိသန္ဓေစိတ်ဆိုတာ တန်းဖြစ်တာပဲ။ ငရဲကို သွားမယ့်သူက ချက်ချင်းသေ၊ ချက်ချင်းငရဲရောက်၊ နတ်ပြည်သွားမယ့်သူက ချက်ချင်းနတ်ဖြစ်၊ လူဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်မယ့်သူက ချက်ချင်းပဲ လူတွေ တိရစ္ဆာန်တွေဆီမှာ ပဋိသန္ဓေတည်ပြီကွယ်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်အောင်လည်း စောင့်

မနေဘူး။ ရက်လည်တာတွေလည်း စောင့်မနေပါဘူး။ ပြိတ္တာဘုံကို ရောက်သွားတဲ့သူတွေကလည်း ခုနစ်ရက်တွေဘာတွေ စောင့်မနေပါဘူး။ သူ့ကံက ပြိတ္တာဘုံမှာ တစ်ကော်ပဲဆိုရင် တစ်ရက်နဲ့ပဲ ကျွတ်လွတ်မှာပဲ။ နှစ်ပေါင်းထောင်သောင်းချီမယ်ဆိုလည်း ထောင်သောင်းချီသွားမှာပါပဲ ...

တချို့က ပြောကြသေးတယ်။ သင်္ချိုင်းတွေမှာ ဗီဒ္ဓတွေ နေကြတယ်။ သင်္ချိုင်းဆိုရင် သရဲခြောက်တယ်ပေါ့။ သူ့ဟာသူ သင်္ချိုင်းတွေမှာ နေချင်နေကြမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သင်္ချိုင်းတိုင်းက ခြောက်လှန့်တတ်တယ် ဆိုရင်လည်း ဒီကမ္ဘာတစ်ခုလုံးမှာ လူသေမမြှုပ်ဖူးတဲ့နေရာ မရှိဘူးဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ နေရာတိုင်းက သင်္ချိုင်းမြေဖြစ်ဖူးတာပဲ။ ဘယ်မှာ ခြောက်လှန့်နေလို့လဲ ...

ဒီဇာတ်လမ်းမှာလည်း ယောမာက တကယ်လို့ ပြိတ္တာဘုံကို ရောက်သွားတယ်ဆိုရင်လည်း လူကိုသတ်နိုင်ပါ့မလား။ ပြိတ္တာက လူကိုမသတ်နိုင်ဘူးနော်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ယောမာ့ကို မြင်လိုက်ရတယ်လို့ တိတိကျကျလည်း မပြောသွားဘူး။ မြင်တယ်ဆိုရင်လည်း အာရုံမှောက်မှားချင်မြင်ချင်ရုံ မြင်တတ်ကြတာပဲ။ တစ်ယောက်ကလည်း လူစိတ်မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်တလည်း သေရမယ့်ဘေးနဲ့

www.burmeseclassic.com

နီးနေပြီလေ။ စိတ်ဓာတ်တွေ ပျက်ပြားနေရင် အာရုံတွေ မှောက်မှားတတ်တာပါပဲလေ။ မူးယစ်ဆေးသုံးထားတဲ့လူ တို့ စိတ်ကျန်းမာရေးရောဂါတစ်ခုခု ရနေတဲ့သူတွေလည်း တကယ်မရှိတာတွေကို မြင်ရ ကြားရတာတွေ ဖြစ်တတ် တယ်လေ ...

ကိုအောင်လိန်းရော မရွှေရှင်းပါ အဲဒီအချိန်မှာ စိတ်ဓာတ်တွေ မှုံမှန်မဟုတ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့ ရာသီဥတုကလည်း အမြင်မှောက်မှားတတ်တဲ့ မှိုင်းတိုက်ချိန် ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဒကာလေးတို့ ဒီအတိုင်း အောင်မှ နေ့ဘက်ဝေးတွာယ်လို့ ထင်ရတဲ့နေရာကို ညဖိုင်း ကြည့်ရင် နီးတယ်လို့ ထင်ရသေးတာပဲ။ ဘယ်တော့မှမ နိုင်တဲ့ မျဉ်းပြိုင်ကျကျ တည်ဆောက်ထားတဲ့ မီးရထားလမ်း ကိုတောင် ပေါင်းဆုံသွားတယ်လို့ မြင်ရသေးတာပဲလေ"

"အော်တော်ဆိုးတာပဲ အရှင်ဘုရား"

"ဆိုးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဆိုးတိုင်းကို ကျော်ဖြတ်သွားနိုင် လက်နက်တစ်ခုရှိတယ်လေ။ လူတိုင်း သတ္တဝါတိုင်းမှာ အ လက်နက်တစ်မျိုး ရှိပါတယ်။ ကဲ ... ဓာတ်လမ်းလေးကို လိုက်ရအောင်။ အချိန်လည်း အတော်လေး လင့်သွား

* ✢ *

"အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ... ကိုဟာရှိန်း၊ ကျွန်တော် ရဲအုပ်လှရွှေပါ"

"အစ်ကိုမရှိဘူး ကိုလှရွှေ၊ ချောက်ကို ဆင်းသွားတယ်၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲရှင့်"

"ကျွန်တော့် စခန်းကိုပြန်ရင်း ဒီဘက်က အော်သံကြားမိ လို့ ဝင်လာတာပါ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင့်၊ ခလုတ်တိုက်မိတာပါ"

"ဪ ... ထိခိုက်သွားသေးလား"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးရှင့်၊ ရပါတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ"

"ဒါဆိုလည်း သွားလိုက်ပါဦးမယ်ဗျာ"

ရဲအုပ်ကိုလှရွှေ ထွက်သွားတော့မှ ရွှေရှင်းလည်း သက်ပြင်းချရတော့သည်။ ပင့်သက်ရှိုက်၍မှ အမောမပြေသေး တခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ရဲအုပ်ကြီးလား၊ ကျွန်မ တကယ် ဘာမှမဖြစ် ..."

"ဘာတွေများ ပြောနေတာလဲကွ၊ ကိုယ်ပါ"

ကိုဟာရှိန်းမှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် ရွှေရှင်း ကယ္ယာကယ်ာ တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဟာရှိန်းလည်း အလွန်အေး မြလှသော ရာသီတွင် ချွေးပြန်နေသော ဓနီးသည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသော သူငယ်ချင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ရွှေရှင်းမှ အဖြစ်အပျက်အကုန် ဇာတ်စုံခင်းပြလိုက်သောအခါတွင် ပိုရှုပ်ပင် အံ့ညြသွားတော့သည်။

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ မင်း မကြောက်ဘူးလား"

"နည်းနည်းတော့ ကြောက်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုအောင်လိန်းက ကျွန်မတို့ကို တကယ်မမုန်းနိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ သူ အတင်းအဓ္ဓ ရာယ်ပေးရင်လည်း အကြွေး[illegible] ဆပ်လိုက်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားရတော့မှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့သူ အချင်းချင်း အမုန်းကြွေးတွေ သံသရာအထိ သယ်မသွားချင်ပါဘူး"

"အင်း... ကိုယ့်မိန်းမသတ္တိကို သိပါတယ်ကွာ။ လောလောဆယ်တော့ ဒီကောင်ကြီး သတိရအောင် ပြုစုပေးလိုက်ပါဦးကွာ။ သူ့ခမျာ စိတ္တဇလို ဖြစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့"

"ကျွန်မထင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ဟောမာကို တကယ်ချစ်ခဲ့ကြလို့ ဟောမာက ကျွန်မတို့ကို ပြန်ကယ်လိုက်တာပဲ။ ဓာတ်ပုံထဲက ဟောမာကများ သူ့ကို တားနေတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"ဒါပေါ့ကွာ၊ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဟာ စာရွက်တစ်ရွက်ပေမယ့် သူ့မှာက မေတ္တာဝိညာဉ်ဓာတ် ပါပြီးနေတော့၊ သံယောဇဉ် ဝိညာဉ်ဓာတ်တွေ ပါနေတော့လည်း အသက်ဝင်နေတာပေါ့ကွာ"

ရွှေရှင်း ကိုအောင်လိန်းအနားသို့ တိုးကပ်သွားစဉ်မှာပင် ကိုအောင်လိန်း ရုတ်တရက် ထထိုင်သည်။ ကိုဟာရှိန်းလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သေနတ်ကို ကောက်အယူ၊ ကိုအောင်လိန်းကလည်း ပလိုင်းထဲမှဓား ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ...

"ဒိန်း"

ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံတစ်ချက်က တောင်တန်းများကိုပင် တုန်ဟီးသွားစေသည်ဟု ထင်မိသည်။

သေနတ်သံကြောင့် ရဲအုပ်လှရွှေ ရွှေရှင်းတို့အိမ်သို့ အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာတော့ ...

ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော သေနတ်ကို ကိုင်ထားသော ကိုဟာရှိန်း။ ခေါင်မိုးသွပ်ပြားမှာလည်း ခဲသီးပေါက်များ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုအောင်လိှိုင်းကလည်း ဓားလက်ကို အသွားဘက်မှကိုင်ကာ ဓားရိုးကို ကိုဟာရှိန်းထံ ကမ်းပေးရင်း …

"ငါကိုယ်တိုင် မြည့်နေအောင်သွေးပြီး ငါကိုယ်တိုင် ဆိတ်မွေးတပ်ထားတာကွ။ မင်းရဲ့ကြွေစီပလိုင်းလေးနဲ့ သိပ်လိုက်မှာပဲ။ တို့ အချင်းချင်း လက်ဆောင်မပေးဖြစ်တာ ကြာပြီမဟုတ်လား"

"ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ငါလည်း ဒီည ခြောက်နှစ်ခေါင်အိုးဖောက်လိုက်မယ်။ ဒီည မင်း ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့ပေါ့"

နားမလည်နိုင်သော ရဲအုပ်ကိုလှရွှေက …

"ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲဗျ၊ ခံသနတ်သံလည်း ကြားတယ်"

"ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့သား၊ ကျွန်တော့်တူလေး ဘွဲ့ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ခေါင်ပွဲ လုပ်ကြမလို့ပါဗျာ"

"သေနတ်ဖောက်တာက အသုဘအခမ်းအနားတွေမှ ဖောက်ရတာ မဟုတ်လား"

ဝေလေ့ထုံးတမ်းများကို ကျွမ်းဝင်နေပြီဖြစ်သော ရဲအုပ်ကိုလှရွှေအား ကိုဟာရှိန်းက …

"ဆုံးသွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း မဟာမာ အတွက်ပါ ခင်ဗျာ"

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ရဲအုပ်ကိုလှရွှေ ပြန်ထွက်သွားတော့မှ ကိုအောင်လိှိုင်းက …

"မင်းတို့ ဟောမာ့ကို တကယ်ချစ်ကြမှန်း၊ ဟောမာကလည်း မင်းတို့ကို တကယ်ချစ်မှန်း ငါသိပါပြီကွာ။ ပြီးတော့ ငါကိုယ်တိုင်လည်း မင်းတို့ကို တကယ်ချစ်မှန်း ငါသိပါပြီ သူငယ်ချင်းရာ။ ဟောမာ့ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ငါ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်တာကို ဟောမာ မကြိုက်ဘူး၊ မလုပ်သင့်ဘူး ဆိုတာကို အလိုလို သိလာတယ်ကွာ။ ငါ … ငါ မိုင်းတွေကြားမှာ ဟောမာ့ကို တကယ်တွေ့လိုက်ရတာ"

ကိုအောင်လိှိုင်းက ကြေကြေကွဲကွဲ ပြောလိုက်သဖြင့် ဟာရှိန်းလည်း …

"ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးနေပြီပဲ သူငယ်ချင်းရာ၊ စိတ်အစွဲအလမ်းတွေ လျှော့ပါကွာ။ တို့ယုံကြည်တဲ့ ဗုဒ္ဓတရားတော်အရ ဒီဘဝသေပြီးရင် ချက်ချင်း နောက်ဘဝမှာ ဖြစ်တာပဲ။ အသက်ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကောင်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ စိတ်နဲ့ရုပ် ခန္ဓာတွေပဲ ရှိတာပါ။ သေတယ်ဆိုတာ ဒီဘဝမှာ ဒီခန္ဓာနဲ့ နောက်ထပ်စိတ်အသစ် မဖြစ်တော့တာပဲလေ။ သေတဲ့သူရဲ့ ဝိညာဉ် ရှိသေးတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု မင်းတို့ ဟောမာ့ကို မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတာကလည်း မိုးတွေအရမ်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တိုက်နေလို့ အမြင်မှားတာပါကွာ။ တကယ်လို့ တို့သူငယ်ချင်း ဟောမာ ကံအကြောင်းမလှလို့ ရေဝမာနိကဘဝကို ရောက်ရတယ်ဆိုရင်လည်း အလှူဒါနနဲ့ အမျှအတမ်းဝေဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့"

"ငါ ဟောမာ့ကို မြင်လိုက်ရတယ် ဆိုတာက သေသွားတဲ့ ဟောမာ့ရုပ်ကြီးကို ပြန်မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း။ မင်းထင်သလို ဟောမာ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ပြန်မြင်ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဟောမာ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် ချစ်တဲ့စိတ်၊ ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာတွေကို မြင်လိုက်ရတာပါ။ ဟောမာ့ သဘောထားတွေကို ပြန်မြင်လိုက်ရတာကို ပြောတာပါ"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ မရှိတော့ပေမယ့် သူ ငါတို့အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ မေတ္တာဓာတ်အဟုန်တွေက ကျန်နေသေးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် မင်း သူ့ကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ငါ ယုံပါတယ်ကွာ။ အဲဒါ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်လိပ်ပြာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သူ့စိတ်သဘောထား မေတ္တာဓာတ်အဟုန်ပဲ သူငယ်ချင်း"

"ဟုတ်တယ် ဟောမာ၊ တစ္ဆေသရဲအနေနဲ့ ငါ့ကို ကိုယ်ထင်ပြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မေတ္တာအဟုန်ကို ငါ မြင်လိုက်ရတာ။ နောက်ပြီး ငါ တကယ်မြင်လိုက်ရတဲ့ တစ္ဆေသရဲ

အစစ်က ငါ့စိတ်ထဲက မနာလိုတာတွေ၊ လက်စားချေချင်တာတွေ၊ ငါ့ရဲ့အမှန်ကို ဖုံးထားတဲ့ အကုသိုလ် သရဲတစ္ဆေတွေကိုပဲ။ သေသွားတဲ့ ဟောမာက သရဲတစ္ဆေဖြစ်ပြီး ငါ့ကို ခြောက်လှန့်တာ မဟုတ်ဘဲ ငါ့စိတ်ထဲက အဝိဇ္ဇာတစ္ဆေက ငါ့ကို နှစ်နဲ့ချီပြီး ခြောက်လှန့်နေခဲ့တာပါ"

နောက်တစ်ကြိမ် လေအဝှေ့မှာ မြူမှိုင်းတောင်နီးတို့က အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဖြူဖြူအရိပ်အယောင် တိမ်ခိုးကြားမှ လိပ်ပြာမြူများက ယမ်းငွေ့များကို အိမ်အပြင်သို့ သယ်ဆောင်သွားတော့သည်။ အိမ်အတွင်းမှာတော့ သံယောဇဉ်နှင့်ယှဉ်သော မြူမှိုင်းလိပ်ပြာတို့ ပျံဝဲလျက်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ ဟောမာကတော့ သူတို့ကို ကြည်လင်စွာပြုံး၍ကြည့်နေသလိုပင်။

* + *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အရှင်ဘုရား ဇာတ်လမ်းကလည်း ဟောမှာကပဲ သိရဲလိုလို နဲ့ နောက်တော့လည်း ဘာသရဲတစ္ဆေမှလဲ မပါပါလား ဘုရား"

"ပါပြီကောလား ဒကာလေးရယ်။ တစ္ဆေဆိုတာ ခြောက်လှန့်ခြင်းတဲ့။ ကိုအောင်လိန်းကို အမြဲတမ်း ခြောက်လှန့်နေတဲ့ တစ္ဆေပေါ့။ မသိခြင်းတစ္ဆေ၊ တပ်မက်ခြင်းတစ္ဆေတွေပေါ့။ မသိခြင်းတစ္ဆေတွေက ထပ်မွေးပေးလိုက်တဲ့ ဒေါသတစ္ဆေဖွေလေ"

"ရိပ်မိပါပြီ ဘုရား"

"သာဓု သာဓု သာဓု ... လောကမှာ ရှိသမျှ သတ္တဝါတိုင်းဟာ လောဘတစ္ဆေ၊ ဒေါသတစ္ဆေ၊ မောဟတစ္ဆေတွေရဲ့ မြှုစားတာကို ခံနေရတာပဲလေ။ အဲဒီတစ္ဆေတွေကတော့ မသိခြင်းတစ္ဆေကြီးနဲ့ လိုချင်ခြင်းတစ္ဆေတွေက မွေးပေး

လိုက်တာပါပဲ။ ဦးပဍ္ဍင်းပြောခဲ့သလို လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းကို ရေးပိုင်ခွင့် ရှိနေတာပဲ။ အမြဲနှိပ်စက် ဖမ်းစားထားတဲ့ တစ္ဆေတွေကိုလည်း သတိဆိုတဲ့ ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်ထုတ်လိုက်ရင် ရပါတယ်။ သတိဆိုတဲ့ ဆေးဖယောင်းတိုင်ထွန်းလိုက်ရင် မသိခြင်းတစ္ဆေကြီး အမှောင်ဖုံးထားတာကို ကျော်လွှားနိုင်မှာပါ။ သတိအင်းကို ဆောင်ထားရင် စွဲလမ်းခြင်းတစ္ဆေလည်း မကပ်နိုင်တော့ပါဘူး"

"သူတို့သုံးယောက်လုံး တစ္ဆေရန်က လွတ်သွားတာပေါ့နော် အရှင်ဘုရား။ ဒီဇာတ်လမ်းလေးက တကယ့်ကို နမူနာယူစရာပါပဲဘုရား"

"ဒီဇာတ်လမ်းမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သင်ခန်းစာဆိုတာ ယူတတ်ရင် ဘယ်ဇာတ်လမ်းကမဆို ရပါတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းလေးကိုမှ ရွေးပြောပြရတာက ဦးပဍ္ဍင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးမို့ပါ"

"သိပြီ ... သိပြီ၊ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဦးပဍ္ဍင်းလေးက ကိုအောင်လိန်း ကိုယ်တိုင် မဟုတ်လား ဘုရား"

"အင်း ... အဲဒီအတိုင်းဆို ဒီဇာတ်လမ်းလေးက ပိုပြီးအသက်ဝင်မှာပေါ့ကွယ်။ ကိုအောင်လိန်းလည်း ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ နောက်ပိုင်းမှာ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ပဲ နေသွားတော့တာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပျံလွန်တော်မူတဲ့အထိပေါ့။ ဒီဇာတ်လမ်းက ဦးပဥ္စင်းတို့ ငယ်ငယ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါ။ ကိုအောင်လိန်း သက်နီး ဝတ်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ရဲ့တဇွဲနိုင် သတိအမွေကို တူလည်းဖြစ်၊ သားလည်းဟုတ်တဲ့ ကိုဟာရိန်း၊ မချွေရှင်းတို့ ရဲ့သားလေးကို အမွေပေးခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီအမွေခံသားက မှ ဦးအာဒိစ္စလို့ခေါ်တဲ့ ဦးပဥ္စင်းပါပဲကွယ်။ ငါးခုံးမတစ် ကောင်ကြောင့် တစ်လေ့လုံးပုပ် စကားပုံရှိသလို အဲဒီ ငါး ခုံးမက သစ်တစ်ပင် ကောင်းသွားတော့လည်း ငှက်တစ် သောင်း နားလို့ရတဲ့အထိပေါ့။

မင်းကိုနိုင်

(သေချာမမှတ်မိတော့သော ငယ်စဉ်က ဖတ်ဖူးသည့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို မှီးပါသည်။)

www.burmeseclassic.com